มหามงคลชีวิต

พระธรรมสิงหบุราจารย์

ที่ระลึกในงานทำบุญประจำปีทอดผ้าป่า

๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗

มหามงคลชีวิต • หลวงพ่อจรัญ (๒๕๕๗)

มหามงคลชีวิต

พระธรรมสิงหบุราจารย์

ที่ระลึกในงานทำบุญประจำปีทอดผ้าป่า
๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗

หนังสือมหามงคลชีวิต
พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

รหัสหนังสือ : วิริยะ ๒๒๔๐
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗
จำนวนพิมพ์ : ๔,๐๐๐ เล่ม
ผู้เรียบเรียง : พระนวกะรุ่นปี ๒๕๕๗
ออกแบบปก : พระนวกะรุ่นปี ๒๕๕๔
ออกแบบจัดเล่ม : ศรินยา พึ่งทรัพย์
ประสานงาน : พระภัชศุ ปญฺญาทีโป และคณะกรรมการพระนวกะปี ๒๕๕๗
พิสูจน์อักษร : อนุชิต ดวงพรม น.ธ.เอก, พธ.บ., กศ.ม.
ฉลองชัย อดกลั้น น.ธ.เอก, ป.ธ.๘, พธ.บ.
โยทิน ญานประดับ น.ธ.เอก, ป.ธ.๕, ศน.บ.
วารุณี จิตต์รัตน์

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด
106/204 หมู่ที่ 4 แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพมหานคร 10230
โทรศัพท์ 0-2517-7445, 0-2918-0192-3, 0-2918-1336, 0-2918-1338-9, 0-2918-1171-2, 0-2540-7860
โทรสาร 0-2917-9072, 0-2918-1218 มือถือ 081-446-5071, 081-666-0797, 089-784-8758, 089-789-3226
E-mail : viriya999@gmail.com, viriya_999@yahoo.com
Website : www.rvpprinting.com

พิมพ์บน กระดาษถนอมสายตากรีนรี้ด ช่วยถนอมสายตาและลดแสงสะท้อนในการอ่าน www.greenread.com

SCG PAPER

ในโอกาสอันเป็นมหามงคลชีวิต พระภิกษุนวกะรุ่น มหามงคลชีวิต

ด้วย พระภัชศุ ปญญาทีโป ประธานนวกะรุ่น ๒๕๕๗ มีมติเห็นชอบให้ทำหนังสือประจำรุ่นนวกะ เพื่อเป็นสื่อให้ระลึกถึงกันในโอกาสที่ได้มาบวชเป็นพระนวกะ และสร้างความดีร่วมกันที่วัดอัมพวัน ตลอดพรรษานี้

นวกะรุ่นนี้อยู่ด้วยความสงบ และตั้งใจปฏิบัติด้วยกันทุกรูป เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

บวชตั้งใจมาสร้างความดี ๑, เพื่อพัฒนาปัญญา ๑, เป็นหนทางแห่งความเจริญ ๑, ศึกษาชีวิตตนเอง ๑, มีธรรมเดินทางตามแผนที่ชีวิต ๑, และค้นหาสิ่งที่เร้นลับในตัว ๑, เจริญกรรมฐานทำให้เราอดทนต่อสู้ปัญหาชีวิตที่เกิดขึ้น ๑.

จุดมุ่งหมายที่มาบวช

๑. เพื่อให้พระนวกะ ได้ซาบซึ้งถึงจุดมุ่งหมาย ของผู้บวชที่แท้จริง

๒. เพื่อให้พระนวกะ ได้ซาบซึ้งถึงหลักคำสอนที่จำเป็นดำรงชีวิตอยู่อย่างถูกต้อง

๓. เพื่อให้พระนวกะ ได้ฝึกปฏิบัติให้ครบไตรสิกขาในเวลา ๓ เดือน

๔. เพื่อให้พระนวกะ ได้หลักความประพฤติตนเป็นศาสนิกชนที่ดี เมื่อลาสิกขาไปแล้ว และพระนวกะ ของเราทั้งหลายได้อบรมเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ด้วยนับว่าโชคดีที่ได้ตั้งใจ

เนื้อหาในการอบรม

๑. ประโยชน์ในการบวช

๒. กฎแห่งกรรม

๓. ผลกรรมข้ามชาติ

๔. มงคลชีวิต

๕. ภัยพระพุทธศาสนา

๖. วิธีทำบุญในพระพุทธศาสนา

๗. ประโยชน์ฝึกสมาธิ

๘. จุดมุ่งหมายของดีตรงการสู่ร่มกาสาวพัสตร์

พระภัชศุ ปญญาทีโป ประธานรุ่น พร้อมด้วยคณะ ได้จัดทำหนังสือ ครั้งนี้ นับว่าเป็นประโยชน์มาก กระผมในฐานะเป็นพระอุปัชฌาย์ ขออนุโมทนาที่จัดทำหนังสือ เป็นการสามัคคี และไม่ลืมซึ่งกันและกัน ขออำนาจบุญกุศล จัดทำหนังสือนี้ ขอทุกท่านจงประสพแต่ความสุขความเจริญ รุ่งเรืองในธรรมสัมมาปฏิบัติ และจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ จงทุกประการเทอญ

พระธรรมสิงหบุราจารย์

(พระธรรมสิงหบุราจารย์)

ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๓

เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

คำนำ

การปฏิบัติ **"วิปัสสนากรรมฐาน"** ทำให้ได้เจริญสติ มีปัญญา สามารถแก้ไขปัญหาชีวิตได้ มีการพัฒนาตนเอง ผู้ปฏิบัติย่อมได้ความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้าอย่างยิ่งทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองได้ ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หนังสือมหามงคลชีวิตเล่มนี้ ได้จัดทำเพื่อเป็นที่ระลึกแห่งความดีในงานทำบุญประจำปีทอดผ้าป่าซึ่งเป็นวันที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญประสบอุบัติเหตุและมีความเป็นมาของเรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจในวัดอัมพวันแห่งนี้

คณะผู้จัดทำได้รวบรวมหลักธรรมคำสั่งสอน ข้อคิดคติธรรมที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม ได้สอนเอาไว้ให้ศิษยานุศิษย์นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ย้อนไปเมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อน โดยแต่ละเรื่องจะเน้นให้ผู้อ่านได้รู้พระธรรมคำสอนและหลักการปฏิบัติกรรมฐาน

คณะผู้จัดทำหนังสือมหามงคลชีวิตถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา อาจาริยบูชาแด่พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) ขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย โปรดอำนวยอวยพรให้ผู้บริจาคทรัพย์ผู้สนับสนุนทุก ๆ ด้านในการจัดพิมพ์ จงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร สมบัติ ทุกประการเทอญ

คณะผู้จัดทำ

นวกานุสรณ์ ๒๕๕๗

สารบัญ

ประวัติงานทำบุญประจำปี ทอดผ้าป่า ๑๔ ตุลาคม เนื่องในวันคล้ายวันประสบอุบัติเหตุ

ความเป็นมาของวันทำบุญประจำปี ทอดผ้าป่า ๑๔ ตุลาคมของทุกปี

เนื่องจากวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เกิดอุบัติเหตุกับหลวงพ่อจรัญ พระธรรมสิงหบุราจารย์ ตามที่ท่านรู้ล่วงหน้า ท่านเล่าให้ลูกศิษย์ฟังดังนี้

ใช้หนี้หักคอนก ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งสมาธิ ๖ เดือนเศษที่จะถึงวาระแห่งความตายก็มีนิมิตบอกอาตมาให้ทราบว่า พระเดชพระคุณท่าน วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เที่ยงสี่สิบห้าต้องจากวัด ตายไปใช้หนี้นกที่หักคอ วันที่ ๖ ตุลาคมออกพรรษา อาตมาก็มานึกดูว่าเราต้องลาเขา ก็ประชุมสงฆ์ มอบอัฐบริขาร เสียสละปลงบริขารให้หมด มอบให้องค์อื่น เงินวัดมีเท่าไร มอบให้มัคทายกแล้วก็องค์ไหนจะเป็นสมภารต่อไปก็มอบ

อาตมาก็บอกให้พวกโยมผู้หญิงมานั่งกรรมฐานคนละเดือน พอโยมหญิงกลับแล้ว เอาโยมผู้ชายมานั่งแทน ต่อไปก็จะไม่มีคนสอน จะขอลาแน่นอน วันที่ ๑๔ ตุลาคม นี่มันรู้ล่วงหน้าได้ มันมีประโยชน์มากนะท่านทั้งหลาย ถ้ารู้ล่วงหน้าไม่ได้ลำบากมาก สติตัวนี้เป็นการรวมผลงานสัมปชัญญะมันบอกได้ดังนี้ อาตมาก็ขอลาเขาหมดแล้ว แบ่งงาน แบ่งภาระหน้าที่แล้ว อาตมาก็คิดว่าตามหลักพระพุทธเจ้าสอนไหน ๆ เราจะตายแล้วก็ขอลาเขาเสีย

ครั้นถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคม เที่ยงสี่สิบห้านาที อาตมาก็จำเป็นต้องไปประชุมที่วัดกวิศราราม จังหวัดลพบุรีในวันนั้นด้วย หลวงพ่อธรรมญาณเจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ท่านมีหนังสือมาว่า เขาจะประชุมเจ้าคณะอำเภอกันทั้งหมดที่จังหวัดลพบุรี พอดีวันนั้นนายแพทย์ศิริราชมาเลี้ยงเพลที่วัด พอเลี้ยงเพลเสร็จ อาตมาก็เตรียมตัว รู้แล้วว่าวันนี้เราไม่ได้กลับวัดแน่นอน ตามที่เรามีสติรู้ล่วงหน้า ๖ เดือน ว่าเราต้องใช้หนี้นก จะใช้อย่างไรกันแน่ คงจะไม่ได้กลับ มอบหมายการงานเรียบร้อยแล้ว โยมผู้หญิงมานั่งกรรมฐาน

๑ เดือนแล้วโยมผู้ชายด้วยมาแทนหลังจากโยมผู้หญิงกลับไปแล้ว โยมผู้ชายจะได้ช่วยกันเอาศพไปไว้วัดเตรียมงานครัวทำนองนี้เป็นต้น

อาตมาก็ลาเขาหมดแล้วก็ขึ้นรถเที่ยงกว่าแล้ว จะตกเที่ยงสามสิบ เปลี่ยนจีวรใหม่หมด เตรียมหนังสือขึ้นรถ คิดว่าไม่ได้กลับ แล้วมีนาวาตรีวาด เกษแก้ว ใส่เสื้อขาวกางเกงขาวก็อาศัยรถไปด้วย ก็คงจะตายพร้อมกับอาตมา ออกจากวัดเลี้ยวขวาเข้าลพบุรี ถึงหลังตลาดปากบาง ตอนนั้นพอถึงปั๊มน้ำมันรถเขาก็เปิดไฟเลี้ยวขวารถตามหลังมา ๓ คัน แซงซ้ายรถทัวร์ทันจิตออกจากปั๊มน้ำมันวิ่งเข้าชนทันที เที่ยงสี่สิบห้าพอดี นาวาตรีวาด เกษแก้ว ลอยขึ้นหลังรถทัวร์ไปเลย พวกตลาดนึกว่าหนังสือพิมพ์ลอยไปก็เนื่องจากแกใส่เสื้อขาวกางเกงขาวนี่หลังหัก อาตมาไหล่ชนเหล็กหักไปเลย แล้วกระจกครูดเอาหนังหัวไปอยู่ตรงท้ายทอยหมด หัวขาวเลย คอพับไปที่หน้าอก หมุนได้เลยเลือดเต็มจมูก กระจกมันบาด อาตมาก็บินออกไปแบบนก ออกห่างรถไปประมาณ ๒๐ วา

แต่เดชะบุญว่ามือดีอยู่มือนึงจับขึ้นมา อาตมาก็ลองคลำว่าเราคอหักไปหรือนี่ตาไม่สัมผัส หูไม่สัมผัส ตายหมดแล้วทั้งตัว แต่มือดีสติดีแต่กลับไปหายใจได้ที่ท้อง พองหนอ ยุบหนอ ใช้ได้นะ ใครอยากจะรู้ว่าสะดือหายใจได้ลองไปคอหักดูนะ คนขับก็สลบ อาตมายังพูดได้เพราะสติดีอยู่ที่ลิ้นปี่ จำไว้ แล้วหายใจทางสะดือได้ ทำไมหายใจได้ นึกถึงในท้องได้ที่เราอยู่ในท้องแม่กินอาหารทางสะดือแน่นอน หายใจได้ พองหนอ ยุบหนอ ตลอดเวลาเลย ได้ตำราเพิ่มขึ้น แต่ต้องทำได้ก่อนนะต้องมาฝึกกันให้รู้สติ ตื่นมีสติ หลับมีสติ รู้แน่

อาตมาก็พูดว่าโยมช่วยอุ้มหน่อย ไอ้พวกที่ไปมุงดูกันก็ไม่ยอมอุ้มหัวเละแต่ยังพูดได้ ที่เข้าใจว่าหัวเละเพราะหนังไม่มี จนตำรวจทางหลวงมาบอกว่าไม่ตาย ถ้าตำรวจไม่มาเราก็คงจะจมอยู่ตรงนั้น

กรรมต้มเต่ามาซ้ำ พอดีตรงนั้นเขาทำอิฐ เถ้าแก่เขาก็ขับรถมา อาตมามือยังดีอยู่อกข้างก็เสยค้างไว้ มันไม่มีความรู้สึก พอรถแล่นถึงวิทยาลัยเกษตร ได้ยินเสียงแว่วแผ่วมาแต่ไกล เสียงดังนี้ สมน้ำหน้า ๆ ได้ยินมาเรื่อย ๆ เดี๋ยวต้องซ้ำ ๆ คอหักแล้วยังไม่สงสาร จะมาซ้ำ สักประเดี๋ยวเห็นเต่า

พอเห็นเต่าเท่านั้นแหละฝาหม้อน้ำรถอยู่ตรงนั้นหลุดพรวดลวกเอาเราคนเดียว ตายจริงเปียกหมดเลย ไอ้แขนยังดีอยู่ก็ร้อนนะซิ แล้วกระเด็นไปถูกคนขับ ไอ้คนที่ประคองอาตมาไปบอกว่าหยุด ๆ เดี๋ยวคนหลังจะตาย ไอ้เต่ามาซ้ำเราอีก สงสัยใช้หนี้ตอนนั้นยังไม่หมด

รถไปถึงโรงพยาบาลน้ำแห้งพอดีหมดพอดีเลย อาตมาก็ขออธิษฐานว่า **"ข้าพเจ้าขอให้ไปสบาย รู้แล้วเข้าใจแล้ว ขออโหสิกรรมทุกอย่างกับโลกมนุษย์ ในเมื่อข้าพเจ้ายังใช้หนี้ในโลกมนุษย์ไม่หมด ขอให้ข้าพเจ้าไปใช้ในชาติต่อไป ประการที่ ๒ ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้ในโลกมนุษย์หมดแล้วอย่าได้ทรมานต่อไป" อธิษฐาน ๒ ข้อ**

วันนั้นพอดี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลไม่อยู่ เขาไปบ้านเขาทางวัดเกษ อยู่แต่นายแพทย์ใหญ่หมอสมหมาย ก็วิ่งไปจากบ้านรู้ข่าวว่ารถชนอาตมา ก็เอาเข้าห้องฉายเอ๊กซเรย์ เขาพูดกันได้ยินแว่ว ๆ บอกไม่มีทาง หมอใหญ่บอกไม่มีทาง หมอใหญ่สั่งให้อาตมานอนตรง ๆ บนรถ ซึ่งมีลูกล้อเล็ก ๆ ให้บุรุษพยาบาลเอาเข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. โดยด่วน จัดการเย็บหนังที่มันถลกไปนี่ก่อน อาตมาก็อธิษฐานไปเรื่อย ๆ มือดียังมีอยู่อีกมือหนึ่ง นอกนั้นตายหมดแล้ว แต่ยังหายใจได้ที่ท้องพองหนอ ยุบหนอตลอด ก็แบ่งวาระบุรุษพยาบาล ๒ คนก็ไสรถเต็มที่ รถก็เกิดตกร่องประตูเหล็ก โครม!

ล้อพังหมดแพทย์อีกคนบอกตายเสียแล้วละมังหว่า เปล่าเลย คอลั่นกร๊วบเข้าที่เลย คือติดเลย ลืมตาเห็นเลย หายใจไม่ออก พอคอติด ปวดก้านแทบหลุด เลยทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีก ๒ ข้อ ได้ความรู้ยังไง หมายความว่าถูกจุดประสาท ประสาทคอกับประสาทก้นเป็นเส้นเดียวกัน เข้าไปในห้องฉุกเฉิน เขาก็เริ่มดึงหนังมาเย็บ หมอก็สงสัยว่าอาตมาจะเป็นอัมพาตไม่ดีขึ้นบุรุษพยาบาลบอกว่าเป็นเพราะอั๊วนะ ถ้าอั๊วไม่ไสรถตกร่องคอจะต่อติดหรือกลับมีบุญคุณเสียอีก อาตมาก็นึกว่าเราใช้เวรใช้กรรม ในเวลาต่อมาหมอไม่สามารถจะรักษาได้ เพราะมีแรงขาแข็งถีบได้ทั้งนั้น นางพยาบาลหมอก็ให้เราลองบีบมือ หากว่าเราจะไม่มีแรง อันนี้ก็เป็นบุญวาสนา ฯลฯ

ดังนั้นวัดอัมพวันจึงจัดงานทำบุญขึ้นทุกปี เพื่อให้เป็นธรรมสังเวชกับลูกศิษย์ของหลวงพ่อ

วิญญาณรายงานตัว

พระครูภาวนาวิสุทธิ์

ปาตมามีเรื่องวิญญาณจะเล่าให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องวิญญาณมารายงานตัวเพื่อเจริญกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ เขาคือ วิญญาณของนายวิโรจน์ ปัญจบุรี

จำเป็นจะต้องกล่าวประวัติของนายวิโรจน์สักนิดหน่อย

นายวิโรจน์ ปัญจบุรี เกิดเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ บ้านเลขที่ ๙๑/๑ ถ.ประตูชัย ต.เวียง อ.เมือง จ.พะเยา บุตรนายวิรัตน์ นางมอนแก้ว ปัญจบุรี มีพี่น้องร่วมท้องกัน ๔ คน นายวิโรจน์เป็นคนที่สอง มีการศึกษาดีเรียนดีตลอดมา คือจบสายสามัญจากโรงเรียนพะเยาพิทยาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ ศึกษาต่อที่วิทยาลัยครูเชียงราย ได้รับประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกพลศึกษา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ และได้รับปริญญาคุรุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเอกพลศึกษา เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

เมื่อเดือนตุลาคมปี ๒๕๒๕ ระหว่างที่นายวิโรจน์เป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูเชียงราย ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนนักศึกษามาเข้าค่ายพัฒนาจิตใจ ที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี จัดโดยสภายุวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ มีผู้แทนนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศมาเข้าค่าย ๗ วัน มาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน นายวิโรจน์ปฏิบัติได้ดีมาก เหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ เป็นคนไม่ข้องแวะกับอบายมุขเลย

นายวิโรจน์มีแฟนคนหนึ่งเป็นคนจังหวัดเดียวกัน เขารักกันมาก เมื่อเรียนจบแล้ว วิโรจน์สอบบรรจุได้เป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยครูเชียงราย แฟนของนายวิโรจน์สำเร็จปวช. เรียนต่อ ปวส. แล้วลาออกไปทำงานที่อำเภอหนึ่งในจังหวัดพะเยา

ต่อมาปี ๒๕๒๖ เขามีโครงการอบรมกันที่วัดอัมพวันอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้อธิบดีสมพร เทพสิทธา ประธานสภายุวพุทธฯ ผู้จัดการอบรมได้เชิญรัฐมนตรี ร.ต.ท. ชาญ มนูธรรม มาเป็นประธานในพิธีเปิดจะนำเครื่องบินมาลงที่นี่ อาจารย์สมเดช มุงเมือง ซึ่งเคยมาเข้าค่ายพัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวันสมัยเป็นนักศึกษาปกศ.สูง ต่อมาเรียนสำเร็จปริญญาโทเป็นอาจารย์วิทยาลัยครูเชียงราย อาจารย์สมเดชชวนนายวิโรจน์ว่า **"ไปไหม"** วิโรจน์บอกว่า **"ไปแน่"** เพราะเจริญสติปัฏฐานสี่แล้วมันซาบซึ้งใจเหลือเกิน อาจารย์สมเดชบอกให้นายวิโรจน์ไปเป็นวิทยากรและช่วยควบคุมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน นายวิโรจน์บอกยินดีมาก

วิโรจน์ได้ไปชวนแฟนคือกัลยาให้มาอบรมด้วยแต่กัลยาปฏิเสธ บอกว่า "คุณไปก่อนเถอะ เอาไว้แก่คราวคุณย่า-คุณยายเสียก่อน" กัลยาไม่สนใจไป

วิโรจน์ก็เตรียมกระเป๋า ๒ ลูก มีเป้, กระติกน้ำร้อน-น้ำเย็นพร้อมพอดีจะต้องไปเล่นกีฬา แล้วถึงจะมาเขาก็เตรียมกระเป๋าเรียบร้อย ตั้งใจมั่นจะไปแน่มีศรัทธา ๑๐๐% จะมาอบรมที่วัดอัมพวัน วันที่ ๒๑ ต.ค. ๒๕๒๖ ๕ วัน ๕ คืนจะนำนักศึกษามาประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ คน

๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ ก่อนถึงกำหนดจะไปวัดอัมพวัน ๕ วัน วิโรจน์ขี่จักรยานยนต์ไปรับแฟน ให้แฟนซ้อนท้ายมาเดชะกฎแห่งกรรมบันดาลรถชนทันที วิโรจน์ตายคาที่ แฟนก็ไปตายที่โรงพยาบาล วิโรจน์ตายหัวเละไส้ทะลัก มอเตอร์ไซค์พัง แฟนตายวันรุ่งขึ้น คือ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ ญาติตั้งศพที่วัดในหมู่บ้านแยกกันของใครของมันไม่ได้ตั้งรวมกัน วิญญาณแยกออกจากร่าง

พอตายแล้วนายวิโรจน์เล่าว่าเขาตั้งสติของเขาดี เขาออกมายืนพิจารณาสังขารของเขาว่าหัวเละไส้ออกไปแล้ว และเขาก็มายืนเขามีสติครบ

นี่ไม่ใช่ว่าศพตาย แล้ววิญญาณจะอยู่ตรงนั้นนะเดี๋ยวโยมจะเข้าใจผิด และเวลาที่ใส่หีบโลงเข้าแล้ว วิญญาณคงอยู่ในโลงศพ ไม่ใช่ เขายืนยันเลย เขาก็ตามไปยังที่ตั้งศพของเขา อาบน้ำศพ เขาก็ยืนดูหัวเละ ก็ดูสังขารของเขา อาบน้ำศพตามประเพณีเขาก็รู้หมด และก็เอาศพใส่หีบตั้งบำเพ็ญกุศล พระก็เริ่มสวดบำเพ็ญกุศล มีสวดพระอภิธรรม อาตมาก็ถามว่า "พอตั้งศพแล้ววิญญาณไม่ตั้งอยู่ตรงนั้นเหรอ" เขาบอกว่า "ไม่อยู่" บางทีเราก็เคาะโลงบอกว่า "แม่ออกมาพระจะสวด" "แม่ทานอาหารเสีย" ก็เคาะกันไปดีเหมือนกัน กตัญญูรู้พระคุณ แต่ที่จริงแล้ววิญญาณออกมา หาได้อยู่ที่เรือนร่างไม่หรอก ความจริงเป็นอย่างนี้

ในที่สุดพอตั้งศพเรียบร้อยดีแล้ว วิญญาณนายวิโรจน์ก็มาถึงนี่ทันที วิญญาณนายวิโรจน์มาถึงวัดอัมพวัน ญาติโยมโปรดฟัง **จิตฺเต สํกิลิฏฺเฐ ทุคฺคติ ปาฏิกงฺขา** จิตเศร้าหมองแล้ว ทุคติเป็นที่หวังได้ **จิตฺเต อสํกิลิฏฺเฐ สุคติ ปาฏิกงฺขา** จิตไม่เศร้าหมองแล้ว สุคติเป็นที่หวังได้

จิตนี้จะไปไม่ติดไฟแดง ไม่มีเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ถึงเลย อย่างโยมนั่งหลับตานึกถึงบ้าน ถึงเลย นึกถึงที่นอนเรา ถึงเลย นึกถึงครัวก็ถึงเลยเหมือนอย่างโยมนั่งพักอยู่ที่นี่ จะไปทั้งหอฉันรับประทานอาหาร มันจะเลี้ยวตรงนี้หยุดตรงโน้นไม่ได้ มันจะถึงเลย นั่งเก้าอี้ตรงไหน ก็ถึงตรงนั้น มันเป็นแบบนั้นจริง ๆ

ในที่สุดเขาก็มาถึงวัดอัมพวัน ในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ นั่นเอง พอดีที่นี่มีอบรมนักศึกษาวิทยาลัยครูเทพสตรี และปิดการอบรมในวันนั้น ที่หอประชุมมีเก้าอี้อบรมทั้งวิชาการ มีปฏิบัติกรรมฐานน้อย ยังไม่ได้ปฏิบัติกันเคร่งครัดอะไร สมัยนั้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ ปฏิบัติยังไม่เคร่งครัด มีโต๊ะเก้าอี้ พอวิทยาลัยครูเทพสตรีอบรมเสร็จออกไปแล้ว ก็ทำความสะอาดกัน ตอนนั้นมีพระภิกษุ-ปริญญาโทหนึ่งรูปปริญญาตรีหนึ่งรูป มาบวช ๑๕ วัน ไม่ได้สนใจมาปฏิบัติกรรมฐาน ต้องการมาบวชพักผ่อนดูหนังสือ จะไปอเมริกาจะไปต่อปริญญาเอก ไม่ได้มานั่งกรรมฐาน

อาตมาก็บอกว่า "นี่คุณต้องการจะไปเรียนหนังสือต่อควรนั่งกรรมฐานเสีย จะได้ไปเรียนสำเร็จมีปัญญาดี"

"โอ๊ยผมไม่สนใจหรอก ผมจะดูหนังสือ จะต้องเดินทางไปอเมริกา" องค์ปริญญาตรีก็เหมือนกัน แต่เขาก็ขยันดี มาช่วยกวาด ตอนนั้นยังไม่มีพรม ที่มีพรมปูเพราะคุณแม่สิริ กรินชัย พาพวกโยมมา ในรายการยุวพุทธิกสมาคมฯ เลยก็มีพรมปูให้นั่ง ก็ได้อานิสงส์ขึ้น ก็นั่งกวาดโน่นกวาดนี่ ที่พรมไม่มีก็ใช้เสื่อปูเอา และเอาเก้าอี้ตั้ง เมื่อเอาเสื่อออกฝุ่นเยอะแยะ ก็ทำความสะอาดกัน ปัดกวาดอะไรทำนองนี้ อาตมานั่งบนเก้าอี้ พระปริญญาโทปริญญาตรีก็มากวาดอยู่ใกล้ ๆ

ตอนเย็นมากแล้ว พวกที่เลิกอบรมกลับกันไปแล้ว สักประเดี๋ยว **นายวิโรจน์ถือกระเป๋ามา ๒ ลูก เป้ก็วางอยู่มากราบอาตมา**

อาตมาก็ถาม "เอ้า! มาอย่างไรกันนี่" เขาบอก "มาอบรม" "มาอบรมอะไรยังไม่ถึงเวลาอีกตั้งหลายวัน เริ่มวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ นี่เพิ่งวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ มาอย่างไร" เขาก็รายงานตัวเลย

"กระผมวิโรจน์ครับหลวงพ่อ จำได้ไหม"

"อ๋อ!จำได้คลับคล้ายคลับคลา"

"ก็ผมมาอบรมไงเล่า ผมนั่งเจริญสติปัฏฐานสี่ นั่งน้อย แต่ผมก็กลับไปนั่งที่บ้าน ผมสนใจมากครับ จะมาตอนนี้ผมก็บอก บอกกับ อ.สมเดช มุงเมืองไว้ บอกต้องมาแน่ ถึงยังไงก็มาและผมก็อุตส่าห์ไปชวนแฟน เขาก็เล่าถึง น.ส. กัลยา ให้ฟังว่า เขาไม่มาหรอกครับ ผมก็ต้องมาคนเดียว" แล้วเขาก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า

เมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ ผมขับมอเตอร์ไซค์เอาแฟนซ้อนท้ายไปถูกรถชนและตายแล้ว... อาตมาขอแทรกตรงนี้ ที่บอกว่าตายอยู่กลางถนนรถชน แล้ววิญญาณอยู่ตรงนั้นไม่จริงเสมอไป คนที่จะเฝ้าอยู่เฝ้าตามถนนหนทาง คือ พวกสัมภเวสี ไม่มีสติ คนที่ไม่ได้ฝึกอะไรไว้ ตายที่ไหนแล้วมักจะหาที่อยู่ไม่ได้ ไม่ได้สร้างบุญกุศลไว้ เรียกว่า สัมภเวสี ตัวตายด้วยอำนาจโลภะเป็นเปรต อสุรกาย ถ้าตายด้วยอำนาจโทสะ ส่วนมากเป็นโยมผู้หญิงเคียดแค้นกับสามีเรื่องชู้สาวเป็นผีดิบ ไปเที่ยวกินเลือดผู้ชาย สำหรับอสุรกายตายด้วยอำนาจโลภะ มันจึงเป็นสัมภเวสี มันจึงจะเฝ้าที่

ยกตัวอย่างค่ายบางระจัน นายจัน หนวดเขี้ยว ขุนสรรค์ พันเรือง เป็นต้น อย่าลืมนะที่ค่ายบางระจัน ตายด้วยอำนาจโทสะ กำลังรบพุ่งชิงชัย กำลังมีอำนาจโทสะต่อต้านกันเลยล้มหายตาย เฮี้ยนมาก เมื่อสมัยก่อนนั้น ใครจะไปเอาไม้แดงที่วัดโพธิ์เก้าต้นไม่ได้นะ และน้ำสระหลวงพ่ออาจารย์ธรรมโชติใครจะไปตักไม่ได้ เอาไปใส่กา การะเบิดเลย และอีกดอกจันเก้าตรา ใครเอาไปต้องเอาไปคืน อาตมาก็เคยไปเอาแต่ไม่คืน เพราะอาตมาพูดกันรู้เรื่อง จำไว้ แต่นี่จะไม่เล่าเรื่องดอกจันเก้าตรา

อาจารย์ธรรมโชติ ไม่ได้เป็นอาจารย์อยู่ที่วัดโพธิ์เก้าต้น เป็นพระอยู่วัดเขาขึ้น อำเภอเดิมบางนางบวช ทางบางระจันไปนิมนต์ให้มา มาอยู่วัดโพธิ์เก้าต้นมาช่วย ไม่ใช่คนบ้านนั้น สมภารชื่อ อาจารย์คง วัดโพธิ์เก้าต้น อาตมารู้ประวัติ เลยก็ว่าอาจารย์ธรรมโชติเป็นเจ้าของวัดโพธิ์เก้าต้นที่จริงไม่ใช่ อาจารย์ธรรมโชติท่านเก่งทางฌาน ท่านเก่งหลายอย่างอะไรทำนองนี้ โยมจำไว้ตายด้วยอำนาจโทสะ จึงต้องเฝ้าอยู่ตรงนั้นนะ เฝ้าเฮี้ยน ดุด้วยนะ ดุแยกเขี้ยวยิงฟันด้วย ใครไปเอาของไม่ได้ ตายเลย แต่เดี๋ยวนี้ทำไมไม่เฮี้ยน

ในเวลากาลต่อมาพระเจ้าอยู่หัวเสด็จ สร้างค่ายขึ้นมาแล้วถวายพระราชกุศล ในหลวงเสด็จมาทั้งสี่พระองค์ มีการสร้างตัดลูกนิมิต ถวายพระราชกุศลเลย วิญญาณก็ไปเกิดแล้วจะไปเฮี้ยนได้อย่างไร ทำไมวิญญาณไม่เฮี้ยนก็ไปเกิดหมดแล้ว

อาจารย์วิโรจน์บอกตรงกันเลย บอกหลวงพ่อผมไม่ใช่สัมภเวสีนี่คุยกับผีเห็นกันหลายคนนะ ไม่ใช่โรคประสาท พระเห็นกันหมด กำลังทำความสะอาด เป็นที่น่าสังเกตว่า รู้ว่าเขาเป็นวิญญาณอย่างไร ฟังต่อไป

ตอนที่มานั่งคุกเข่า อาตมาไม่รู้หรอกว่าเข้ามาตอนไหน เพราะพระมัวกวาดกัน มาถึงมานั่งแล้วเข้ามาทางหน้าหอประชุม มากราบเบญจางคประดิษฐ์ ๓ หน นั่งแล้วรายงานตัวเลย บอก “กระผมมาจากเชียงรายครับหลวงพ่อจำได้ไหมวิโรจน์ครับ” ก็ใครจะไปจำได้ นักศึกษาตั้งเป็นร้อย ๆ จำไม่ได้หรอก บอก “จำได้คลับคล้ายคลับคลา”

“ผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อไงล่ะ มานั่งเจริญสติปัฏฐานสี่ยังไม่ครบ”

“ทำไมถึงมาก่อนกำหนดวันเขาล่ะ” เขาจะเข้าวันที่ ๒๑ ตุลาคม

นี่นา นี่เพิ่งวันที่ ๑๖ ตุลาคม เท่านั้นเอง

"ผมได้ตายแล้ว!" พระนั่งเลยเอาไม้กวาดวางพอได้ยินเสียง "ผมได้ตายแล้ว" ก็นั่งกัน ก็ดู เอ! ผีก็ไม่ใช่ ทำไมไม่ใช่ผี โยมอย่าเข้าใจผิดนะ ถ้าตาโบ๋แล้วมีมือใหญ่ ๆนะเป็นผีโทรทัศน์ ผีลิเกจำไว้ ผีลิเกมันออกมาอย่างนี้ เขาทำให้เราดู ถ้าผีจริงต้องมาอย่างนี้ เดี๋ยวจะเข้าใจผิด มาอยู่ในวัดนี้ไม่ต้องกลัวผีตาโบ๋ อาตมาก็ยังไม่รู้ว่าใครเป็นผีมั่งเหมือนกัน ตาโบ๋ แล้วทำผมยาว ๆ มือใหญ่ ๆ นั่นผีลิเก ใส่หน้ากาก แน่นอนที่สุดเลย ถามได้ความรู้อีกเยอะ และพระก็นั่งฟังกัน มีพยานหลักฐานอยู่ครบ พระปริญญาโท ปริญญาตรีเริ่มสนใจแล้ว

อาตมาถามว่า "คุณมาอย่างไร"

"หลวงพ่อครับ ผมกราบเรียนถวายว่า ผมตั้งใจ มั่นใจเลย ผมมาครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว ผมเจริญกรรมฐาน ผมก็ซึ้งใจแล้ว แต่ยังไม่ได้ขั้นตอนครับ ตอนนี้ผมมา ๗ วัน ๗ คืน อาจารย์สมเดชจะให้ผมเป็นวิทยากรควบคุมนักศึกษาและเอาใจใส่เป็นกรณีพิเศษอีกด้วย และผมก็พอดีถูกรถชนตายในวันนี้แล้ว ผมก็รีบมาก่อน กระเป๋าที่ผมมานี่ไง ผมเอามาหมด" มีที่ใส่น้ำร้อน น้ำแข็ง เป้คล้ายทหาร

อาตมาก็ถามว่า "เอาศพตั้งไว้ยังไง แฟนคุณอยู่ที่ไหน" เขาบอกว่า "อยู่อีกวัดหนึ่ง คนละตำบล คนละที่ ไม่ได้ตั้งรวมกัน"

"น่าจะอยู่ที่หีบศพ ทำไมถึงมาอยู่ตรงนี้"

เขาบอกว่า "ไม่จริง หลวงพ่อไม่จริง อย่าเชื่อว่าอยู่ที่หีบศพ เวลาจะสวดก็บอก เวลาจะกินข้าวก็บอก ไม่ใช่ทั้งนั้นแหละ"

"ถ้าอย่างนั้น สวดพระอภิธรรม สวดสังคหะ ใครจะฟังล่ะคุณ คุณไม่อยู่ฟัง"

เขาบอกว่า "หลวงพ่อครับ สวดให้ญาติที่มีชีวิตอยู่ฟัง ผมไม่ต้องไปฟังหรอก"

พวกเราจำไว้ เผื่อจะไปอย่างนั้นบ้าง จะอยู่ฟังหรือเปล่า อันนี้เรื่องจริง

อาตมาก็ซักไซ้ไล่เลียง ไม่น่าจะสนเท่ห์อะไรแล้ว ก็มันเป็นกฎแห่ง

กรรมอันสำคัญ อาตมารู้เรื่องก่อนแล้ว จึงได้เล่าเรื่องให้ อ.สมเดชเขาฟังไว้ก่อน มันมีความหมาย เดี๋ยวจะอ่านจดหมายให้ฟังอีก มีรูปถ่ายด้วย

เขาก็รายงานว่า "หลวงพ่อครับ จิตวิญญาณนี้มันถึงเลยนะครับ" แล้วเขาก็อธิบาย พระปริญญาโทนั่งฟังปากหวอเลย "ผมต้องมาเจริญวิปัสสนาแน่ เพราะผมตั้งใจแล้วครับหลวงพ่อ เพราะเวลาในโลกมนุษย์มีค่าเหลือเกิน"

พระปริญญาโทฟัง นั่งนึกพิโธ่เอ๋ย เรามาบวชเราก็ไม่ได้ขอกรรมฐาน ผีมันยังมาเจริญกรรมฐานเลย วันนั้นพระปริญญาโท ปริญญาตรีเลยได้อบรมพร้อมกันไปด้วย นับว่ามีประโยชน์ดีเหลือเกิน

อาตมาบอก "สวดพระอภิธรรมน่าจะได้ฟัง จะได้กุศล"

เขาบอก "หลวงพ่อครับไม่จริง สวดให้ญาติพี่น้องฟัง สวดให้คนเป็น แต่วิญญาณนั้นไปสู่สถานแน่นอน คิดดีก็ไปทางดี คิดไม่ดีก็ไปทางไม่ดี แต่กระผมคิดมาก่อนนานแล้วว่าจะมาเป็นวิทยากรที่นี่ และตั้งใจว่า จะปฏิบัติต่อ เพราะคราวที่แล้วปฏิบัติเต็มที่เพียง ๒ คืนเท่านั้น นอกเหนือจากนั้นวิทยากรมาผสมมากมาย การปฏิบัติก็น้อยลงไป แต่ผมก็ซึ้งใจแล้ว" เขาว่าอย่างนี้

"หลวงพ่อครับ กระผมอ่อนใจเหลือเกิน หลวงพ่อหาที่พักให้ผมหน่อย พักที่ไหน" "หลวงพ่อครับ มีอะไรเรียกใช้ได้" ขอปวารณาด้วยนะ พระนั่งเป็นแถวเลย

"ไปดูเถอะนะ กุฏิข้างโบสถ์ล่องไปทางใต้เลย ที่ไหนว่างก็ไป" พระพูดขึ้นว่า "หลวงพ่ออย่าให้พักกุฏิผมนะ" ก็ยังไม่แน่ว่าใช่ผีหรือไม่ แต่พระปริญญาตรีบอกว่า "ผมไม่เชื่อเลย อาจจะเป็นคนติดยาเสพติดอาจหลอกลวงเรา แล้วขอพักและจะมาลักของเรา" ท่านก็คิดของท่านไกลดี และก็ลองดูก่อน

เขาบอกว่า "ผมขอพักครับอ่อนใจเหลือเกิน หลวงพ่อครับหลวงพ่อทราบไหมครับนักศึกษาจะมาถึงที่นี่เมื่อไร" อาตมาเอาเอกสารมาดู บอกว่า "ห้าโมงเย็น เขาจะมาทานอาหารเย็นที่นี่"

"หลวงพ่อเชื่อผมไหม ต้องมาดึก อย่างน้อยต้อง ๕ ทุ่มทีเดียว หรือ ๓ ทุ่มอาจจะมาไม่ถึง"

"เพราะอะไร"

"เชื่อผมเถอะครับ เขาจะไปดูเขื่อน จังหวัดตาก พานักศึกษาไปเป็นร้อย ๆ คน กว่าจะมาถึงต้องมืดค่ำครับ ขอหลวงพ่อกรุณาได้บอกแม่ครัวด้วย บอกอย่าเพิ่งทำเลย ทำมืด ๆเถอะ กับข้าวร้อน ๆ ดี เขาจะได้ทานอร่อย ๆ" ผียังรู้ดีกว่าเรา "ถ้าทำตอน ๕ โมง ข้าวปลาบูดหมด หลวงพ่อเชื่อผมเถอะ จะมาดึก เขาจะดูเขื่อน จังหวัดตากกันก่อน"

เขาบอกต่อว่า "เชื่อผมอย่างเดียวหลวงพ่อ ผมแน่นอนกว่าหลวงพ่อ ผมอ่อนใจจัง ผมขอพัก หลวงพ่อจะให้พักที่ไหน" เขาอ่อนใจมาตั้งแต่รถชนโยมจำไว้ รถชนออกมาแล้วยืน เขาฝึกสติของเขา

เขาบอก "หลวงพ่อครับ ถ้าผมไม่มาฝึกไว้บ้าง ผมคงเลเพเลพาดไปไหนแล้ว ผมตั้งใจเตรียมกระเป๋า เตรียมเครื่องใช้ไม้สอยครบ ในระยะ ๕ วันที่มาอบรม พอสมควรแล้ว ที่ผมมาก่อน เนื่องจากรถชนพร้อมกับกัลยาแฟนของผม ที่ได้ทำงานธุรการที่อำเภอแล้ว กระผมก็สอบบรรจุครูได้แล้วที่วิทยาลัยครูเชียงรายครับ ผมขอพัก หลวงพ่อเรียกผมใช้ได้นะครับ จะให้ทำอะไรก็บอกนะครับ"

"เอ้า! งั้นพักตามใจชอบเถอะ ก็ชี้กุฏิไป"

เขาก็กราบ ๓ หน กราบเสร็จแล้ว ก็เอาเป้สะพายเดินออกไป พระปริญญาโทนอนเลย อาตมาก็ต้องนอนบ้าง ดูซิ เดินลอยไปบนพรมเลย เหนือพรม ๑ นิ้ว ไม่ถึงพื้นที่น่าสังเกตคือ ตาคว่ำ แววตาไม่มี สังเกตง่าย ๆ ตาไม่มองตาเรา ยิ้มแห้ง ก้มมองพื้นเรื่อยเลย พอเดินออกไปแล้วพระเกรียวเลย ออกไปก็ไปหายตรงวิหารหลวงพ่อโต

วิหารหลวงพ่อโต เมื่อก่อนยังไม่ได้สร้าง เป็นศาลเทวดาที่ต้นพิกุลโค่นเสร็จแล้วมาชวนแม่ชีสวดมนต์ ต้นสัตบรรณอยู่ตรงนี้ยาว ๒๐ วา หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ มาที่นี่บอก "หลวงพ่อต้นนี้ อายุ ๘๐๐ ปี" ยาว ๒๐ วา อาตมาเห็นว่าต้นพิกุลโค่นล้มไปแล้ว เทวดาหนีไปแล้ว เดี๋ยวเทวดาที่ต้นนี้หนีอีกก็จะโค่นทับโบสถ์พังหมด โบสถ์ไม่พังก็ลงกุฏิอาตมา ไม่กุฏิอาตมาก็หอประชุมพัง เลยก็ต้องโค่นเสีย โค่นแล้วเป็นยังไง โค่นแล้วชาวบ้านก็ขอไม้ไป มีเสียงไปร้องครางที่บ้านเขาต้องเอาไม้มาคืน เป็นที่รู้ทั่วไปของบ้านนี้ เทวดาไปเที่ยวร้องเลยก็ต้องปลูกศาลไว้ให้

อันนี้เรื่องจริง ที่มีมาแล้ว มาเดี๋ยวนี้ก็สร้างเป็นวิหารให้สมเด็จพุฒาจารย์โต พรหมรังสี ท่าพรมน้ำมนต์

ผลสุดท้าย พระก็วิ่งตามออกไป เปิดกุฏิดูหมดเลย แม่ชีแตกตื่นไปเปิดดูหมดก็ไม่มี ไม่มีกระเป๋า พระปริญญาตรี โท บอกหลวงพ่อรับกรรมมฐานทำยังไง ผียังมา ผมมาอยู่ตั้งหลายวันแล้วยังไม่เอาเหนือใต้ ผมก็สู้ผีไม่ได้ ต้องแข่งกับผี เลยก็รับกรรมฐานปฏิบัติ พอพวกเชียงรายมาก็ทำต่อ ต่อมาถึงวันที่นักศึกษามาอบรม วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ พอ ๑๘ นาฬิกา ไฟฟ้าดับหมดเลยที่อื่นไม่ดับ ดับที่วัดอัมพวันที่เดียว ตอนนั้นสุนัขในวัดนี้ไม่มีเลย ไม่รู้มาจากไหน หอนคืนยันรุ่งเลย อาตมาก็ให้พระเอาเทียนไปจุดตามห้องน้ำ ห้องส้วม ใช้เทียนไข เพราะไฟฟ้าไม่ติด ไม่รู้จะทำอย่างไร นักศึกษามาถึงดึกกว่ากำหนดการเสียงรถแป๊ด ๆ ๆ ๆ ตรงตามผีบอกเลย เราทายสู้ผีไม่ได้ เมื่อเข้ามาถึงก็บอกอาบน้ำก่อนเดี๋ยวค่อยทานข้าว เขาบอก "หิวจังเลย" ถ้าหิวก็กินก่อนเอ้า!

เลยก็รับประทานอาหารก่อน เสร็จแล้วก็ปฐมนิเทศ เพราะว่าพรุ่งนี้ ร.ต.ท.ชาญ มนูธรรม จะมา ตอนนั้นอธิบดีสมพร เทพสิทธา เป็นประธานสภายุวพุทธฯ มีคุณอำนวย อินทรภูติ มีหลายท่าน พวกนั้นรู้หมดเขาจะมากัน พอดีตอนเช้ารับโทรเลขจากจังหวัดแจ้งความให้ทราบว่า ร.ต.ท.ชาญ มนูธรรมมาไม่ได้ น้ำท่วมกรุงเทพฯ ต้องไปช่วยราษฎร อธิบดีสมพร เทพสิทธา จึงเป็นประธานแทน

พอทานอาหารเสร็จ อาบน้ำเสร็จอาตมาเรียกคณะอาจารย์มา มีอาจารย์สมเด็จ มุงเมือง และอาจารย์หญิงอีก ๓ คน พระปริญญาโทก็อ่านบันทึกที่ได้บันทึกไว้ให้ฟัง คณะอาจารย์ฟังก็น้ำตาร่วงเลยจริงตามนี้ทุกประการ

อาจารย์สมเดชบอก "หลวงพ่อครับ พอเปิดอบรมแล้ว ผมขอฝากนักศึกษาไว้ ผมจะไปงานฌาปนกิจศพของวิโรจน์ในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๖ เลยก็ให้เอาบันทึกไปพิมพ์แจกวันในงานศพนั้นด้วย เรารู้เรื่องนี้ขึ้นมาทันทีเลย ไม่ใช่ว่าเขาเล่าให้ฟังก่อนแล้วเราไปเล่าตามเขา มันก็เกิดมหัศจรรย์ขึ้นมาอย่างนี้"

นี่แหละญาติโยมทั้งหลาย โปรดถามวิทยาลัยครูเชียงราย นี่อาตมาก็บอกเขาไปก่อน บอกไม่ตายตรงโน้นจะไปตายที่เขื่อน ทำให้คณะอบรมมาอบรมไม่ได้ ถ้ามาจมน้ำตาย เลยรถชนตายเสียมันสะดวกดี และเขาได้มาก่อนมาคอยอยู่ที่นี่ ก็มีประโยชน์ดี

เล่าเรื่องวิญญาณรายงานตัว เนื่องจากว่า นายวิโรจน์เขาได้ศึกษาและปฏิบัติธรรมแล้ว สติเขาจึงดี อาตมาก็ถามเขาที่เขามานี้ว่า "ปวดมากไหม" เขาบอกว่า "หลวงพ่อ แวบเดียวผมไม่รู้เรื่องเลย และผมก็มายืนอยู่อย่างนี้แหละครับ และไปพูดกับเขา ๆก็ไม่พูดด้วย เขาไม่เห็น" อย่าลืมนะคนละภพคนละชาติ อยู่ที่ไหนล่ะ อยู่ที่เรานี่แหละ ที่ว่าง ๆ นั่งกันเต็มหมดแหละจะรู้เหรอมันคนละภพ ไม่ใช่สวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดิน อาตมาตรวจแล้วขุดลงไปแล้ว มีแต่ไส้เดือนกับกิ้งกือ และถ้าหากว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า เมื่อขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศ อาตมาพยายามดูเมื่อไปเมืองจีน ดูทางหน้าต่างถ้าสวรรค์อยู่บนฟ้า เมื่อเครื่องบินจะตกก็เรื่องเล็ก เราก็อาศัยเทวดานอนสักคืนจะเป็นอะไรไป มันก็ไม่มีนี่ มันมองไม่เห็นนะ

เพราะฉะนั้นนรกสวรรค์ก็อยู่ร่วมกับพวกเรานี่แหละ เราไม่ทราบนะญาติโยมโปรดจำไว้ด้วย

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี่ไม่เฉพาะแต่มนุษย์ ผีก็เจริญได้ ยกตัวอย่างแม่กาหลง มาเจริญกรรมฐานที่วัด เดี๋ยวนี้ยังอยู่ด้วยนะ เขานึกจากคำว่า "เปรต" เป็น "เทพ" ได้ เป็น "เทพธิดา" ได้ทันที ไม่มีการปฏิสนธิอยู่ที่วัดนี้

นี่เรื่องวิญญาณรายงานตัว ทำให้มีพยานหลักฐาน อาตมามีรูปถ่ายดูด้วย ได้ผลเลย ได้สำเร็จญาณ ๑๖ เลย ทำไมถึงรู้ว่าสำเร็จญาณ ๑๖ เขาได้แสดงออกมาอย่างไร ญาติโยมจำไว้ให้ได้ คนที่ได้โสฬสญาณ ญาณ ๑๖ นี่ จะต้องเป็นรูปนี้เลย จะต้อง...กรรมฐาน ต้องได้จุดนี้

และไม่ใช่ว่ามนุษย์เราจะมาเจริญกรรมฐานเท่านั้น วิญญาณทั้งหลายก็มาเจริญกรรมฐานได้ เทพยดาเจ้าทั้งหลายก็มาเจริญกรรมฐานได้ บันทึกเพื่อให้วิญญาณรายงานตัว เป็นรายงานการค้นคว้าเรื่องวิญญาณที่สมบูรณ์ จึงนำจดหมายและบันทึกของบุคคลที่สัมผัสกับเหตุการณ์อันอัศจรรย์นี้มาประมวลไว้เป็นหลักฐาน

จดหมายจากอาจารย์

สมเดช มุงเมือง

ถึงหลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ์

วิทยาลัยครูเชียงราย

อ.เมือง จ.เชียงราย ๕๗๐๐๐

๘ ตุลาคม ๒๕๓๐

กราบนมัสการ หลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง

กระผมมีความยินดีที่หลวงพ่อกรุณาให้กระผมรับใช้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประวัติของลูกศิษย์ที่เสียชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องที่กระผมยังจำได้ดี เนื่องจากมีอัศจรรย์หลายเรื่องอย่างที่หลวงพ่อได้กล่าวไว้ เรื่องราวเกิดขึ้นดังนี้

กระผมกำหนดจะจัดให้มีการอบรมพัฒนาจิตใจของผู้นำนักศึกษาวิทยาลัยครูเชียงราย ในนามของยุวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๖ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารประกอบการอบรมที่ส่งมาด้วย

การอบรมครั้งนี้กระผมได้เชิญนายวิโรจน์ ปัญจบุรี มาเป็นวิทยากรควบคุมดูแลค่ายพัฒนาจิตใจ เนื่องจากนายวิโรจน์ เคยมาอบรมที่วัดอัมพวันแล้ว เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ และสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีสาขาพลศึกษาจากวิทยาลัยครูเชียงรายในปีนั้น สอบเข้ารับราชการครูได้แต่ยังไม่เรียกบรรจุ วิโรจน์เลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพบกับกระผมทุกครั้งจะกล่าวถึงหลวงพ่อเสมอ

เมื่อผมเชิญเขามาช่วยงานอบรมดังกล่าว เขาก็มีความยินดีมากที่จะได้ร่วมงานและได้มานมัสการหลวงพ่อ ดังจดหมายที่เขาเขียนถึงผมก่อนสิ้นชีวิต

กำหนดเดินทางจากวิทยาลัยครูเชียงราย วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ แต่วิโรจน์กับแฟนสาวเสียชีวิตถูกรถชนเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ คืน

ที่ออกเดินทางจึงพานักศึกษาแวะเคารพศพที่บ้านในเขตเทศบาลเมืองพะเยา (แฟนสาวของวิโรจน์ชื่อนางสาวกัลยา พูลสวัสดิ์ ก็เสียชีวิตในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ ตั้งศพที่บ้านในเขตเทศบาลเมืองพะเยา)

การเดินทางในวันนั้นมีฝนตกหนักช่วงก่อนถึงจังหวัดสิงห์บุรี พอมาถึงที่วัดเวลาประมาณสองทุ่ม ไฟฟ้าที่วัดดับมืด นักศึกษาที่เดินทางมาต่างก็เสียใจไปตาม ๆ กัน เมื่อกระผมมากราบนมัสการหลวงพ่อและกราบเรียนเรื่องวิโรจน์กับแฟนสาวเสียชีวิต หลวงพ่อได้บอกว่าวิโรจน์ได้มาล่วงหน้าแล้ว มาที่กุฏิ, อุบาสก อุบาสิกาที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างก็เห็น เป็นเรื่องอัศจรรย์เรื่องแรก

เมื่อกระผมกลับไปเผาศพของทั้งสองคนในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๖ เจ้าภาพได้ฝากเงินมาถวายวัดอัมพวัน ๕๐๐ บาท เหตุการณ์อัศจรรย์เกิดขึ้นอีก ในคืนวันที่ ๒๔ ตุลาคม เวลาประมาณ เที่ยงคืน ขณะที่หลวงพ่อกำลังกล่าวปัจฉิมนิเทศปิดการอบรมและอนุโมทนาแผ่กุศลแก่ภูติผีปีศาจเจ้ากรรมนายเวรและผู้มีพระคุณ ขณะนั้นก็มีเสียงหมาหอน คาดว่าจะห่างจากวัดมาก และเสียงหอนของหมาก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ในที่สุดหมาก็หอนรอบอาคารหอประชุม หลวงพ่อกล่าวว่า “บัดนี้ภูติผีปีศาจทั้งหลายได้มารับส่วนบุญส่วนกุศลแล้ว เขามาอยู่รอบ ๆ หอประชุม วิโรจน์ก็มาด้วย เขายืนอยู่ข้างหลังประตู” เสียงหมาหอนดังมาก ไม่มีใครกล้าหันไปดูทั้งที่ประตูหรือหน้าต่าง เมื่อหลวงพ่อบอกว่า “บัดนี้ภูติผีปีศาจเขากลับไปกันหมดแล้ว” บัดนั้นเสียงหมาหอนก็เงียบลงทันทีราวกับปิดเครื่องเสียง บรรยากาศจึงมีแต่ความเงียบ เหตุการณ์อัศจรรย์เช่นนี้กระผมไม่เคยพบมาก่อน จึงจำได้ดี

พูดถึงอุบัติเหตุที่ทำให้วิโรจน์กับกัลยาต้องเสียชีวิตในคืนวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๒๖ หลังจากที่ทั้งสองคนไปดูการแข่งขันบาสเก็ตบอลที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง แล้วก็ขี่มอเตอร์ไซค์ไปตามถนนซูเปอร์ไฮเวย์ ซึ่งถนนสายนี้มีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นป่าละเมาะเปลี่ยวและเป็นเนินเขา วิโรจน์เคยบอกน้อง ๆ ว่ากลางคืนอย่าผ่านบริเวณนี้ ไม่ปลอดภัย แต่วิโรจน์กับกัลยาต้องมาเสียชีวิต

ที่บริเวณนี้ เนื่องจากถูกรถยนต์เป็นรถปิคอั๊พชนด้านหลัง คนขับรถปิคอั๊พเมาสุรา พวกนี้ก็ดื่มเพื่อฉลองสอบไล่เสร็จ เป็นอาจารย์วิทยาลัยเทคนิคพะเยา แต่ไปเรียนในโครงการอบรมครูประจำการที่วิทยาลัยครูเชียงราย คนขับไม่ใช่เจ้าของรถ เจ้าของรถเป็นลูกศิษย์ของกระผมเหมือนกัน บ้านอยู่อำเภอแม่ใจบ้านเดียวกับกระผม เรื่องรถปิคอั๊พคันนี้ก็แปลก คุณพ่อของลูกศิษย์ที่เป็นเจ้าของรถคันนี้ถูกฆ่าตายแล้วเผาพร้อมกับรถคันนี้ในเดือนเมษายน ๒๕๒๘ คุณแม่กินยาฆ่าตัวตายเนื่องจากกลัวความผิดที่จะพาดพิงมาถึง อันนี้เป็นเรื่องของเจ้าของรถปิคอั๊พคันที่ชนวิโรจน์และกัลยาตาย รถคันนี้ก็ถูกเผาทิ้งไปแล้ว เป็นเรื่องเกี่ยวกับชู้สาวไม่เกี่ยวกับการตายของวิโรจน์กับกัลยา แต่ก็ไม่ทราบว่ามีกรรมที่เกี่ยวเนื่องกันหรือไม่

การตายของวิโรจน์กับกัลยา หลวงพ่อเคยบอกผมในวันที่เดินทางมาถึงวัดอัมพวัน (๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๖) ว่าที่จริงแล้ววิโรจน์กับกัลยาต้องตายในวันนี้คือวันเดินทาง การตายอาจจะจมน้ำที่จังหวัดตาก ซึ่งวันนั้นกระผมได้พานักศึกษาแวะชมเขื่อนภูมิพลด้วย และจะต้องยุ่งอยู่กับเรื่องศพ การอบรมที่จะเปิดวันรุ่งขึ้นก็จะมีปัญหา แต่ด้วยเหตุที่วิโรจน์กับกัลยาเป็นคนดีไม่ทำความเดือดร้อนให้กับใคร รวมทั้งกระผมด้วย ทั้งสองคนเสียชีวิตก่อนการเดินทาง อันนี้เป็นการบอกเล่าของหลวงพ่อในตอนนั้น

กระผมได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นค่อนข้างยาว แต่ก็คิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียบเรียงของหลวงพ่อและเป็นอุทาหรณ์แก่อนุชนรุ่นหลังต่อไป รายละเอียดอื่น ๆปรากฏในหนังสือทั้งสองเล่มที่กระผมส่งมาพร้อมกันนี้

จึงกราบนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง ขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ได้โปรดดลบันดาลให้หลวงพ่อมีพลานามัยสมบูรณ์เป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลายตลอดไป

นมัสการด้วยความเคารพอย่างสูงยิ่ง

(นายสมเดช มุงเมือง)

จดหมายจากวิโรจน์ถึงอาจารย์สมเดช มุงเมือง

๙๑/๑ ประตูชัย

๑๒ ต.ค. ๒๖

อาจารย์สมเดชที่เคารพรัก

ผมขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างมากที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น ซึ่งครั้งแรกผมคิดว่าการกลับมาวิทยาลัยอีกครั้งหลังจากที่จบไปแล้ว คงจะทำให้หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนแปลง แต่การมาเที่ยวของผมครั้งที่ผ่านมา ผมมีความรู้สึกว่าผมยังเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาลัยครูเชียงรายแห่งนี้ ความผูกพันหลายสิ่งหลายอย่างที่ผมมีต่อมหาวิทยาลัยครูเชียงรายยังฝังแน่นในใจผม และผมหวังไว้ว่าวันสถาปนาปีต่อ ๆไป ผมจะมาอีก และคงได้รับความอบอุ่นในฐานะศิษย์เก่าของที่นี่อีก (หวังเป็นอย่างยิ่ง)

สำหรับเรื่องไปสิงห์บุรี ผมอยากไปมาก ขณะนี้ผมยังไม่ได้ขอพ่อคิดว่าใกล้จะไปอีกนิดผมจะขอท่านดู ระยะนี้ผมก็พยายามเร่งอ่านหนังสือสอบ ม.ส.ธ. ให้ทัน ถ้าทันท่านคงไม่ขัดข้อง ผมจะต้องกลับมาสอบวันที่ ๒๙-๓๐ ตุลานี้ ผมคิดว่าไปชุดนี้ คือ เส่ง ที่อู๋ มาโนช ขวัญยืน นพดล อาจารย์และผมคงม่วนแน่นอนแต่ละคนเหลือร้ายทั้งนั้น ผมอยากไปที่สุดเลย

ผมจะนัดหมายอาจารย์มาอีกทีนะครับ เรื่องกำหนดการไป ซึ่งยังไม่แน่ไว้ขอพ่อก่อน

ฝากความระลึกถึงมายังเส่ง ขวัญยืนด้วยนะครับ

ด้วยความรักและคิดถึง

วิโรจน์ ปัญจบุรี

ลีลาชีวิต ความรัก และวาระสุดท้ายของชีวิต

จากการสังเกตการดำเนินชีวิตของวิโรจน์ ในช่วงที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครูเชียงราย และหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว วิโรจน์มีลีลาชีวิตที่เรียบง่าย แจ่มใส ร่าเริงอยู่เสมอ ไม่เคยมีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจใด ๆ ไม่เคยเสพสิ่งเสพติดให้โทษและของมึนเมา ไม่ลุ่มหลงอบายมุข ไม่เคยทำให้พ่อแม่เดือดร้อนเป็นทุกข์ เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี เป็นกัลยาณมิตรต่อทุกคนที่คบหา มีความกตัญญูกตเวทีต่อพ่อแม่ รักพี่น้อง เคารพนอบน้อม สุภาพต่อครูบาอาจารย์ มีนิสัยรักเด็ก รักความก้าวหน้า ใฝ่รู้ มีบุคลิกภาพเหมาะสมกับความเป็นครูอย่างยิ่ง

ในด้านความรัก

วิโรจน์เคยเล่าให้ฟังว่า รักและสนิทสนมกับกัลยา พูลสวัสดิ์ มาตั้งแต่ครั้งยังเรียนชั้นมัธยมศึกษา แม้แยกย้ายกันไปเรียนที่ต่างจังหวัด ทั้งคู่ก็ยังมีความสัมพันธ์กันด้วยดีมาตลอด จนวาระสุดท้าย ทั้งคู่จบชีวิตพร้อมกันด้วยประสบอุบัติเหตุ ยังความโศกเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้งแก่พ่อแม่ พี่น้อง ครูอาจารย์ เพื่อนฝูงและญาติสนิท ใครจะคิดว่าวิโรจน์ผู้เป็นกัลยาณมิตรจะจากโลกนี้ไปรวดเร็วอย่างนี้

---

*จากหนังสืออนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ วิโรจน์-กัลยา เชียงราย ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๖

คติความตาย
คือ
นิยายชีวิต

เรื่อง **คนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่นั้น** มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรานี้ ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ เมื่อคนตายร่างกายก็จะฝังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดอีกได้

ในบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าตายแล้วไม่ต้องไปเกิดอีก ก็มีความเข้าใจแตกแยกออกไปมาก เช่นผู้ตายจะต้องไปอยู่ในสวรรค์หรือในนรก ก็แล้วแต่ผลของการกระทำของตน และสวรรค์หรือนรกนั้นได้มีผู้สร้างขึ้น สำหรับลงโทษหรือให้รางวัลตลอดนิรันดร โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก

บางท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ไม่ได้ แต่บางท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนว่าจิตหรือวิญญาณหรือเจตภูมินี้เป็นอมตะ เมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ววิญญาณก็จะออกจากร่าง ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่

บางคนที่ศึกษาวิชาการทางโลกทางวิทยาศาสตร์มามาก ๆ ก็เข้าใจว่าถ้าบุคคลใดมีลูกเต้าสืบออกไปเรื่อย ๆ ก็จะไปเกิดได้อีก คือสืบต่อไปเรื่อย ๆ ตามหลักของชีววิทยา เพราะลูกทุก ๆคนนั้นก็สืบต่อมาจากเซลล์ของพ่อแม่นั่นเอง เมื่อสืบต่อไปหลาย ๆ ชั่วแล้วชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีก

แต่บางคนกลับมีความเห็นว่า ร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมองซึ่งได้วิวัฒนาการทีละน้อย ๆ มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ จนมีอำนาจการนึกคิด และรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกันไม่สามารถที่จะไปเกิดได้อีกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้แต่เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ ๆ หลายท่านก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตายเราเห็นได้ง่าย ๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดได้หรือไม่เป็นเรื่องลึกลับ เป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่าคนตายไปแล้วไปเกิดอีกได้ และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เฉย ๆหรือลอย ๆว่า คนตายไปแล้วเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างน่าพิสดาร ถึงวิธีที่ไปเกิดได้อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้ยากง่าย เป็นชั้น ๆ แล้วแต่วุฒิของบุคคล ผู้ใดสนใจศึกษา มีพื้นฐานดีก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสนาอีกหลายศาสนานั้น ก็ตรงกันในหลักใหญ่ ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า “เกิดอีก” เท่านั้น เช่น ศาสนาพราหมณ์ถือว่าคนตายแล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอยออกจากร่างไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะ ไม่มีวันตายเมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่คนนั้น เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่น ๆต่อไปตามลำดับ เหมือนคนอาศัยอยู่ในบ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้วจะอาศัยอยู่ไม่ได้ ก็ต้องเดินทางไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอนว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย หากแต่เกิดดับสืบต่อไปไม่ขาดสาย และจิตใจก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้เลย จะเทียบคนย้ายจากบ้านที่จะพังหาได้ไม่

ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่าการที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ก็เป็นความเข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิดหนึ่ง เรียกว่า **กัมมชรูป คือรูปอันเกิดแต่กรรมก็ร่วมกันในการปฏิสนธิ**ด้วย สำหรับในข้อนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็นความพิสดารน่าอัศจรรย์ ในพระพุทธศาสนา เพราะไม่ว่าใครหรือศาสดาองค์ไหนที่ว่าคนตายแล้วไปเกิดได้ ก็จะต้องไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นมิได้แสดงการตาย การเกิดให้ชัดแจ้งอย่างไร

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า นอกจากจิตไม่ใช่ล่องลอยไปแล้วรูปบางชนิดก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปได้อย่างไร รูปอะไรบ้าง มีเหตุผลหลักฐานข้อเท็จจริง อย่างไรนั้น ขอได้โปรดอ่านต่อไป

การที่เข้าใจว่า คนตายแล้วไปเกิดได้นั้น จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องจิต เรื่องรูป เรื่องกรรม และความตายว่าเหตุใดจึงตาย ความตายมีกี่อย่าง ขณะใกล้ตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึกอย่างไร และจิตใจทำงานกันอย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อน ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้ว่า เรื่องตายเรื่องเกิดนี้จะกล่าวกันง่าย ๆและให้เข้าใจดีด้วยนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้เลย

ก่อนอื่นอาตมาขอย้อนไปถึงเรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นตอน ๆว่า จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่รู้อารมณ์ รู้นึกคิด จดจำ จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่มีความเกิด ดับ สืบต่อกันเสมอเป็นนิจ มิได้หยุดนิ่ง และจิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่ก็มีอำนาจในการสั่งสมสันดานหรือสามารถเก็บเอาอารมณ์ต่าง ๆไว้ในจิต แล้วก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้นได้

เมื่อแยกการทำงานของจิตออกจะได้เป็นสองชนิด คือ

๑. การงานที่จิตกระทำ ได้แก่การที่จิตขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่าง ๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ คือรับอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น

๒. จิตเป็นภวังค์ ได้แก่ จิตมิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่าง ๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ จากทางตา หู จมูก ลิ้น กายและใจเลย แต่จิตก็ทำงานอยู่ตลอดเวลา คือ เกิด-ดับ และมีอารมณ์ติดมาตั้งแต่ปฏิสนธิ

การที่อาตมาแยกการงานของจิตออกเป็น ๒ ชนิด เช่นนี้เพื่อจะได้แสดงให้เห็นว่า ในขณะที่รับอารมณ์ตามทวารทั้ง ๖ นั้น จิตก็ทำงานและจิตที่เป็นภวังค์มิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์ จิตก็ทำงานเหมือนกัน

ข้อ ๑ การขึ้นวิถีรับอารมณ์ของจิตนั้น จิตจะรับอารมณ์หรือเกิดอารมณ์ขึ้นได้ก็จะต้องอาศัย มีผัสสะ คือการตกกระทบแล้วถ้าไม่มีผัสสะจิตก็ไม่สามารถรับอารมณ์ได้ เช่น เสียงมิได้กระทบหู แล้วก็จะไม่ได้ยินรูปมิได้กระทบตาแล้วก็จะไม่เห็น และอารมณ์หรือเรื่องที่จะเป็นตัวยืนให้คิดไม่กระทบกับจิตแล้วก็จะคิดนึกไม่ได้เลย

ข้อ ๒ ภวังคจิต คำว่าภวังค์หรือจิตตกภวังค์นี้มีพูดกันอยู่เสมอโดยทั่วไป แต่ความเข้าใจของคนเป็นส่วนมากนั้นเข้าใจว่า ภวังค์หมายถึงจิตมีความสงบ คือนั่งอยู่เฉย ๆ หรือนั่งใจลอย แต่ตามหลักของปรมัตถธรรมนั้นตรงกันข้าม

คำว่า ***"ภวังค์"*** หมายถึงองค์แห่งภพ หมายถึงจิตตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุติคือตาย ขณะใดที่จิตมิได้ยกขึ้นสู่อารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วขณะนั้นจิตก็เป็นภวังค์ ภวังคจิตที่เห็นได้ง่าย ๆ ก็คือ คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิท จะไม่รู้สึกตัวเลย ขณะใดจิตมีความรู้สึกดีขึ้นในอารมณ์จากทวารทั้ง ๖ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้นไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือคิดนั้น จิตขึ้นวิถีรับอารมณ์แล้ว ก็มีภวังคจิตคั่น สลับอยู่ตลอดไป ทั้งนี้เป็นไปโดยรวดเร็วมาก ดังนั้นเราจึงไม่รู้สึก

การที่อาตมาแสดงจิตที่ขึ้นวิถีรับอารมณ์และภวังคจิตนั้น ก็เพื่อจะนำท่านเข้าไปสู่เรื่องของความตายว่า คนที่กำลังจะตาย จิตกำลังทำงานอะไรอยู่ เปรียบเหมือนเทปบันทึกเสียงนั่นเอง ได้แก่บุญกุศลของคนเราที่ได้กระทำไว้

อาตมาจะบรรยายเรื่องความตายของ **คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ** ซึ่งถึงแก่มรณกรรมเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ คุณนายผ่องศรี เป็นศรีภรรยา ท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ ขณะดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรีนั้น สามีภรรยาคู่นี้ประกอบแต่บุญกุศลประชาชนตลอดจนกระทั่งพระเถร เณร ชี รักนับถือท่านมาก เฉพาะในระหว่างครอบครัวรู้สึกมีความสุขมาก เนื่องจากปฏิบัติดีต่อกันเป็นเพื่อนสุขเพื่อนทุกข์กันมาตลอด

ทั้งสองคนนี้ งานไหน งานนั้น วัดไหนวัดนั้น ไปช่วยทุกวัดทุกงานไม่เลือกหน้า เฉพาะคุณนายเป็นแม่ครัวตามงานวัดได้เลย ไม่มีถือว่าเป็นคุณนายแล้วจะไม่ทำอะไร ทำเอาเป็นเอาตาย ช่วยอย่างจริงจังจนเป็นลม อาตมาเห็นหลายงาน เคยไปร่วมบำเพ็ญกุศลวัดอัมพวันแทบทุกครั้งแทบทุกงาน ฤดูเข้าพรรษาก็เชิญชวนประชาชนหล่อเทียนพรรษา ไปถวายตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทุกปีเป็นประจำ

และก่อนที่คุณนายผ่องศรีจะเข้าวัดอัมพวัน ก็เป็นโรคเนื้องอกในมดลูก ซึ่งหมอบอกว่าเป็นโรคมะเร็ง จะต้องรับการผ่าตัด อายุจะไม่ยืนต่อไปนั้น อาตมาก็ให้ยาขนานหนึ่งคือน้ำมันมนต์ให้คุณนายผ่องศรีไปทานก่อน

หลังจากนั้นไม่นานคุณนายได้ไปให้หมอฉายเอ็กซ์เรย์อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้หมอบอกไม่ต้องผ่าตัดแล้ว เพราะก้อนเนื้อร้ายหายวับไปกับตา คุณนายก็มีอายุยืนต่อมาตามลำดับ มาถึงวัดก็ช่วยหุงน้ำมัน ช่วยโขลกยาใส่น้ำมัน และชวนประชาชนมากระทุ้งรากโบสถ์ โบสถ์นั้นสร้างปีหลังที่ผ่านมา ในกลางปี ๒๕๑๑ ก็เริ่มทำการกระทุ้งรากโบสถ์ถึงปี ๒๕๑๒ ๑ ปี ๑๖ วัน และสร้างมาก็หยุดบ้างถึง ๑ ปี ๖ เดือน โบสถ์ก็ได้สำเร็จตามเป้าหมาย อุโบสถของวัดอัมพวันในสมัย พล.ต.ต.สามารถ วายมานนท์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี พ.ต.อ.ประจันต์ พราหมณ์พันธ์ เป็นผู้กำกับการตำรวจลพบุรีพร้อมด้วย พ.อ. (พิเศษ) สวัสดิ์ เล็กชม เสนาธิการ จังหวัดทหารบกลพบุรี ได้มาช่วยตลอด ตามรายการที่จารึกไว้ในอุโบสถนี้

คุณนายก็หายจากโรคมะเร็ง ด้วยน้ำมันมนต์ของวัดอัมพวัน หายแล้วก็ยังช่วยงานต่อไป จนโบสถ์เสร็จเรียบร้อย ท่านนายอำเภอพิริยะ และคุณนายก็ย้ายจากอำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี ไปดำรงตำแหน่งนายอำเภอเมือง จังหวัดชัยนาทสืบไป

อาตมาเคยให้พร คุณนายมาแล้วหลายครั้ง ขอให้คุณนายอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ในเวลาต่อมาคุณนายได้มาขอคืนพร เพราะได้ไปเห็นชาวบ้านชาวเมือง ภรรยาเป็นอัมพาต สามีต้องมาเช็ดก้น ซักผ้าซักผ่อนให้ ลูกเต้าต้องลำบากลำบนถึงสองสามปี

"ดิฉันขอคืนพร ถ้าดิฉันจะตายขอให้ตายทันที ขอให้บุญกุศลส่งผลดิฉันสืบไป"

คุณนายก็ขอรับพรใหม่ "ดิฉันไม่เอาพรเก่า ขอให้ท่านให้พรใหม่ ตรวจน้ำทีไร ขออธิษฐานให้ตายอย่างง่าย ๆ อย่าตายยากอย่างที่เขาตายกันเลย อย่าให้ลูกให้ผัวเขาต้องลำบากซักผ้าซักผ่อนเราเลยค่ะ ดิฉันอธิษฐานอย่างนี้ตลอดเวลา ขอให้ท่านประสาทพรให้ไปอย่างสบายก็แล้วกัน"

คุณนายก็เคยซื้อผ้าขาวเนื้อดี ๆ ถวายแม่ชี วัดอัมพวัน ตลอดรายการก็ทำบุญตักบาตรเป็นประจำ

ต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านนายอำเภอและคุณนายผ่องศรี ได้ไปวัดอัมพวัน ขอนิมนต์อาตมาไปในงานวันเกิดของนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

“เมื่อปีที่แล้ว ท่านไม่ได้ไปงานของดิฉัน คราวนี้ท่านต้องไปงานของดิฉันให้ได้ ต้องไปให้ได้นะคะ”

คุณนายผ่องศรีถามต่อว่า “ปีนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบเจ้าค่ะ รู้สึกสบายใจตลอดทั้งปี เป็นเพราะอะไรเจ้าคะ จะเป็นเรื่องที่หรือเรื่องปลูกบ้านไม่ดีอย่างไร”

อาตมาสอบถามดูแล้ว ก็จะเป็นด้วย **นิมิตแห่งการจากโลกของคุณนาย** “ความตายจะมาถึง” ก็เป็นได้ตามหลักธรรม แต่ไม่ได้ตอบกับคุณนายว่ากระไร คิดว่าคุณนายต้องตายปีนี้แน่ จึงเพียงแต่แนะนำให้ตั้งใจสวดมนต์ ภาวนา ทำบุญตักบาตรดีแล้ว ไม่เป็นไรนะคุณนายต่อไปก็จะสบายดี

ในวันเดียวกันนั้นท่านทั้งสองก็ขอยาต้มบำรุงประสาท บำรุงหัวใจ ๓ หม้อ ซึ่งอาตมามียาต้มบำรุงประสาท ได้ตำรามาจากกรมหลวงชุมพร เพื่อจะนำไปให้แก่ นายทวี แรงขำ อาตมาก็จัดให้เรียบร้อย

หลังจากนั้น วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ อาตมากลับจากกิจนิมนต์ถึงวัดเวลา ๒๐ นาฬิกา สรงน้ำแล้วก็ทำกิจ เสร็จแล้วก็เข้าจำวัดไม่ค่อยหลับ ตื่นลงมาข้างล่าง ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๒.๑๗ น. ก็เห็นคุณนายขับรถเข้ามา คุณนายมาคนเดียว

คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ นุ่งขาวห่มขาว ผ้าขาวสะอาด วาววับ ใส่เสื้อแขนพองยาว (แขนหมูแฮม) คอเสื้อคล้ายคอปกเสื้อของทหารเรือ ผ้านุ่งทับจีบทับหน้า มีกระเป๋าถือมา ๑ ลูก คลานคุกเข่าถือพานดอกไม้เข้ามากราบนมัสการแบบเบญจางคประดิษฐ์ แล้วประเคนพาน

อาตมาถามว่า “นายอำเภอไม่มาหรือ” “คุณนายเคยมาคู่กัน วันนี้

ทำไมมาคนเดียว”

คุณนายตอบว่า “ไม่ได้มาค่ะ ดิฉันมาคนเดียว”

อาตมาถามต่อไปว่า “คุณนายจะบวชชีทำไมไม่โกนผมเล่า”

คุณนายตอบว่า “ไม่สำคัญที่ทรงผมเจ้าค่ะ สำคัญที่ใจปฏิบัติเจ้าค่ะ”

คุณนายผ่องศรีพูดว่า “ดิฉันมานี่มีเหตุผล ๒ ประการ

๑. ที่ดิฉันกับคุณมานิมนต์ท่านไว้ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖ สวดมนต์ ฉันเพล สวดธรรมจักร ในวันเกิดนายอำเภอ ดิฉันไม่ได้อยู่แล้วนะเจ้าคะ ขอกราบนมัสการลาไปบำเพ็ญกุศลแล้ว”

“อ้าว! คุณนายจะไปไหนเล่า”

“ดิฉันจะไปบำเพ็ญกุศลเจ้าค่ะ ดิฉันหมดทุกข์แล้วค่ะ ท่านจะต้องถามคุณก่อนว่าจะทำบุญหรือเปล่า ดิฉันแม่ครัวไม่อยู่แล้ว ขอท่านจงไปถามก่อนนะเจ้าคะ เดี๋ยวท่านก็จะไปเสียเวลา ดิฉันเป็นผู้นิมนต์ท่าน ดิฉันเป็นผู้นิมนต์ท่าน ดิฉันต้องมาเรียนให้ท่านทราบ เพราะเป็นห่วงเรื่องนิมนต์นี้ค่ะ”

“และ ๒. เรียนให้ท่านทราบอีกเรื่องคือเรื่องยา ดิฉันเป็นห่วงยาที่ไปให้คุณทวี แรงขำ กับภรรยา เขารับยาถูกดีเจ้าค่ะ และหายแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันเลิกรับแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันไม่ต้องรับแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันหายหมดแล้วเจ้าค่ะ ขอกราบลาเจ้าค่ะ”

และเล่าเหตุการณ์ให้อาตมาฟังอีก ๒ เรื่อง หลังจากเล่าแล้วก็รีบกราบลาด่วน

“ดิฉันต้องรีบไปให้ทันเวลานะเจ้าคะ เพื่อจะไปบำเพ็ญกุศลและจะไปหาลูกชายตามสัญญา” (ลูกชายเป็นนายอำเภออยู่ที่ อ.บ้านโฮ่ง จ.ลำพูน) แล้วกราบนมัสการลาอย่างเศร้า ๆ พระปลัดประสิทธิ์อยู่ด้านหลังก็ได้ยินคำสนทนานี้ด้วย

คุณนายกราบแล้วยกเข่าตั้งลุกขึ้นยืน และออกไปขึ้นรถเสียงรถดังขึ้น อาตมาลุกขึ้นไปมองดู รถไม่อยู่แล้ว อาตมาตกใจออกไปส่งคุณนายแล้วกลับมาบันทึกหลักฐาน ไม่เคยมีอย่างนี้เลย พานดอกไม้ก็หายไปด้วยจึงได้หยิบสมุดบันทึก มาบันทึกเข้าไว้ ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไปในโอกาสหน้า

ในวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เวลา ๒ โมงเช้าก็หยิบสมุดบันทึกอ่านให้ทายกทายิกาวัดอัมพวัน ฟังเรื่องที่ผ่านมาแล้วนั้น พอดีขณะนั้นได้รับจดหมาย ๑ ฉบับ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ มีใจความว่า คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้วเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เวลา ๒๒.๑๕ น. ณ โรงพยาบาลชัยนาท โดยคุณสมพร ไทยมณี ร้านมณีภัณฑ์ จังหวัดลพบุรี เป็นผู้ส่งจดหมายข่าว อาตมาขอขอบพระคุณคุณสมพรมากที่กรุณาส่งข่าว ขณะนั้นมีญาติโยมอยู่ด้วยกันหลายคน ทุกคนเศร้าสลดใจ ก็พากันนึกถึงแต่ท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ เท่านั้น ว่าจะว้าเหว่มากทีเดียว คนตายเขาก็ไปมีความสุขแล้ว คนอยู่ก็ต้องลำบากกันต่อไป

นี่แหละท่านทั้งหลาย จิตเท่านั้นที่รวบรวมทุนบุญกุศลไว้ ใครทำใครได้เหมือนเทปบันทึกเสียง และเปรียบเหมือนกระแสไฟฟ้า คือจิตไวมาก เหมือนเรากำลังคิดถึงเรื่องอะไร จะไปไหน จิตไวถึงก่อนเสมอ ขณะจิตจะดับไป ถ้าคิดถึงทุกข์ เดือดร้อนใจ เป็นห่วงเป็นใยแล้ว จิตก็ไปสู่อบายได้ ถ้าคิดถึงบุญกุศลที่ได้สร้างสมเข้าไว้ สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน

ขณะที่คุณนายจะจากโลกไปกำลังทำครัวและเตรียมของไว้ใส่บาตรตอนเช้า จิตก็เป็นบุญ จิตก็เป็นกุศล อันนี้สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน นิสัยของคุณนายที่มีอยู่ว่า ทำอะไรก็อยากจะให้เรียบร้อย ไม่ให้ตกค้างพาเป็นห่วงเป็นใย จะจากไปแล้วจิตจดจ่อว่า มีอะไรเรียบร้อยหรือไม่ จะใส่บาตรตอนเช้าพร้อมแล้วหรือยัง ขณะนั้นคงติดอยู่ในจิตใจ จึงรีบจัดการให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงรีบเดินทางต่อไป อุตส่าห์ไปบอกอาตมาในเวลาเดียวกันเรื่องการนิมนต์ และมี ๒ เรื่องที่เล่าให้ฟัง ยังบันทึกไว้ จะเปิดเผยต่อไปในวันหน้า เพราะบอกเรื่องความลับวันนั้นยังมาไม่ถึง

ท่านนายอำเภอได้ตั้งศพคุณนายไว้ที่วัดวิชัยวัฒนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ชัยนาท นั่นเอง เขาสวดได้สองคืนแล้ว อาตมาจึงไปงานศพ เอารถสองแถวไปเลย ไปถึงก็ให้พวกเราที่ติดตามไปกราบศพ สวดพระอภิธรรมจบเดียว เขาเคยสวดคืนละ ๙-๑๐ จบ เพราะเป็นนายอำเภอ

มีเจ้าภาพเยอะ อาตมาก็เอาบันทึกให้นายอำเภออ่าน อ่านไปอ่านมาร้องไห้เลย ทุกคนเงียบไม่ต้องสวดพระอภิธรรมล้อมกันมาฟังกันหมด อาตมาก็เทศน์เรื่องนี้ เขาอัดเทปไว้แล้วเอามาพิมพ์แจกงานศพ

คุณนายเคยไปเยี่ยมลูกชายเมืองเหนือ จ.ลำพูน เห็นเขาเผาศพมีปราสาท บอกกับลูกชายว่า "นี่ลูกรับปากแม่ได้ไหม"

"รับอะไรคุณแม่"

"ถ้าแม่ตายเอาอย่างงี้แหละ"

และทีนี้คุณนายจากเราไป ไปหาลูกชาย บอก "ลูกเอ๋ย อย่าลืมตามสัญญา" รุ่งเช้าลูกก็ได้รับโทรเลข กลับมาทำงานศพ บอกกับคุณพ่อว่า "คุณพ่อครับ ผมต้องทำตามที่ให้สัญญาคุณแม่"

เลยไปหาเมรุปราสาทล้านนาจากลำพูนมาราคา ๒ หมื่น ตั้งที่ลานวัดเลย ในวันเสาร์ที่๑๙ พฤษภาคม ๒๕๑๖ เวลาจุดมีไปลูกหนูวิ่งปุบปับ ๆ แล้วเผาหมด มีสังกะสีล้อมศพไว้ เหลือแต่กระดูกแล้วนำไปลอยน้ำ

ท่านสาธุชนทั้งหลาย อุตส่าห์สร้างแต่คุณงามความดีบุญกุศลที่ติดตามตนไปได้เท่านั้น สมกับพระบาลีอ้างอิงว่า **"อสาธรณ มญฺเญสํ อโจรหรโณ นิธิ กยิราถ ธีโร ปุญฺญานิ โย นิธิ อนุคามิโก"** *ขึ้นชื่อว่าขุมทรัพย์คือบุญนี้เป็นของไม่สาธารณะทั่วไปแก่ชนเหล่าอื่น โจรก็มาแย่งเอาไปไม่ได้ ผู้มีปัญญาควรกระทำบุญญนิธิไว้ อันจะเป็นของติดตามตนไปได้ในภพหน้า* เหมือน คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้สร้างบุญญนิธิและคุณงามความดีไว้มาก อย่างอื่นก็นำเอาไปไม่ได้นอกเหนือจากบุญกุศลเท่านั้น.

ปาฏิหาริย์คุณนายละม้าย
"มีสติตัวเดียวสามารถทำอะไรได้ทั้งหมด"

คุณนายละม้าย เกษแก้ว เป็นคนอ่านหนังสือไม่ออก สามีเป็นทหารอากาศ ชื่อ นาวาอากาศตรีวาท เกษแก้ว เป็นฝ่ายการเงินของกองบิน ๒ โคกกระเทียม ลพบุรี ซึ่งเป็นยุคที่นาวาอากาศเอก (พิเศษ) จรรยา สุคนธทรัพย์ เป็นผู้บังคับการขณะนี้ท่านมียศเป็นพลอากาศเอกไปนานแล้ว

คุณนายละม้ายกับสามี มาเข้าวัดทำบุญที่วัดอัมพวันก็ไม่กี่ปี อาตมาก็ชี้แจงชักจูงให้คุณนายนั่งกรรมฐาน เดินจงกรม-ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ เพราะว่าคุณวาทสามีทำแล้ว แต่คุณนายพอลงมือปฏิบัติก็ทำไม่ได้ ขวาเป็นซ้าย-ซ้ายเป็นขวา พองหนอ-ยุบหนอ ก็กำหนดไม่ได้

อาตมาก็มาคิดหาอุบายที่จะสงเคราะห์คุณนายให้ทำให้ได้ สงสารคนประเภทนี้ อยากจะทำนัก แต่ทำไม่ได้ เดินจงกรมก็เซ

วันหนึ่งแกก็มาที่วัดถามว่า "หลวงพ่อมีคาถาไหม ฉันทำกรรมฐานไม่ได้แน่ อยากจะสวดมนต์" อาตมาก็เลยบอกว่า "โยมจะท่องได้หรือ อ่านหนังสือไม่ออก" แกก็บอกว่า "ฉันจะให้ลูกสอน" อาตมานึกได้ข้อหนึ่งต้องให้คุณนายสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เพื่อเป็นอุบาย หนักเข้าแม่ละม้ายท่องได้ ลูกสอนวันละตัวสองตัวท่องได้หมด ก็สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุง มหากา (รุณิโก) พอจบแล้วหันมาเอาพุทธคุณอย่างเดียวให้สวดเท่าอายุเกินกว่า ๑ เกิดยึดมั่นสติดี ก็สวดหนักเข้าทุกวัน ๆ จนสบายใจ ญาณวิถี เข้าสู่สติสัมปชัญญะ **"สติมา"** มันเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติของแกอีก ก็ทำให้เกิดสติดีขึ้น พอสติดีขึ้น แกก็มาเล่าอะไรแปลก ๆ ให้ฟัง บอกว่า

"ฉันสวดได้หมดแล้ว แล้วมันคล่องแคล่วในใจ" พอให้เดินจงกรมก็เดินได้ เพราะสติดีเสียอย่างแล้วบอกว่าพองหนอ ยุบหนอได้ไหม ก็กำหนดได้อีกเหมือนกันและคล่องได้จากสวดมนต์ อันนี้เป็นไปได้เหมือนกัน

แล้ววันหนึ่งมาถามอาตมาว่าหลวงพ่อทำอย่างไรจึงรู้ทางในสามีโกหกเก่ง อยากจะจับนัก หลวงพ่อบอกว่ามีสติดีทำอย่างไร? เลยอาตมาก็ใช้อุบายจะบอกตามตรงไม่ได้เธออยากนั่งทางในให้รู้ว่าสามีซื่อสัตย์ต่อฉันไหม มันสังหรณ์ในใจแล้ว ว่าสามีไม่ซื่อตรงต่อภรรยา อาตมาก็บอกว่า สวดใหญ่เลย สวดให้ได้ ๑๐๘ จบ สวดแล้วนั่งสมาธิ พองหนอยุบหนอ ก็พอไปได้ พอสวดและนั่งสมาธิ แบบนี้จิตก็เข้าสู่ภาวะ **"สติดี"** นั่นเอง ไม่ใช่สวดพุทธคุณแล้วก็ขลังเสกอะไรได้

ต่อมาวันหนึ่ง นาวาตรีวาท ผู้สามีก็บอกภรรยาว่าจะไปเก็บค่าเช่านาที่ทางเหนือ แล้วก็หายไปเลย ๓-๔ วัน คุณนายมาที่นี่ถามว่า หลวงพ่อบอกซิว่าจะให้ทำอย่างไร ก็เลยบอกว่า สวดมนต์เข้า แล้วนั่งสมาธิ ก็เกิดขลัง สติเป็นตัวบอก ไม่ใช่ตาทิพย์ไปเห็นที่ไหนหรอก คุณนายละม้ายก็เริ่มเข้านั่งสวดที่ห้องพระ ทีแรกก็สวดเท่าอายุ อายุ ๕๐ กว่าไปแล้ว อาตมาก็บอกว่า โยมเอาอย่างนี้ มีไม้ขีดไหมเอาไม้ขีดมานับเข้า อายุเท่าไหร่ อายุ ๕๕ สวด ๕๖ ถ้าอายุ ๕๘ สวด ๕๙ จบ แต่ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯให้จบก่อน แกก็ยึดมั่นอยู่ในการสวดอย่างนี้ว่าเป็นได้แน่ ต่อไปนี้แกก็ไม่ใช้ไม้ขีด แกก็นึกในใจก็ว่าได้ครบเลย ว่าได้คล่องแคล่วว่องไวและเดินจงกรมได้เอง ไม่ต้องสอนเลย ตอนเราสอนทำไม่ได้ สติไม่ดี ถ้าสติดีแล้วเดินได้เองโดยอัตโนมัติ

ในที่สุดแกก็เล่าว่าวันนั้นสวดมนต์ดึก และนั่งสมาธิหน้าพระแล้วก็นึกในใจ ถามเอง ตอบเอง ถามว่า "นายวาทเขาไปไหน" "เขาไปจริงไหม" สติบอกว่า "ไปที่ไหนเล่ามาที่ท่าวุ้ง เอาเงินให้ผู้หญิงไป ๒๐๐ บาท แล้วกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้" สติ-บอกเป็นช่องไป พอตอนเช้า นาวาตรีมาแล้วจะรีบไปทำงาน พอแต่งตัวเสร็จ คุณนายละม้ายบอกว่า "นี่คุณมานี่เดี๋ยวไปไหนมาเมื่อวาน" คุณนายก็เริ่มออกแขกเลย "นี่เมื่อวานนี้กินข้าวบ้านโน้น

ใช่ไหม" "แล้วคุณเอาสตางค์ไปให้นังคนนั้นใช่ไหม" คุณวาทสามีก็นึกอยู่ในใจ ต้องไปต่อว่าหลวงพ่อวัดอัมพวัน เป็นหมอดูให้ภรรยาจึงบอกได้อย่างนี้ สติที่มันบอกเหตุการณ์ชนิดนี้เรียกว่า**ปัญญา** นี่มันเกิดทั้งทางโลก ทางธรรมควบคู่กันไป คุณนายละม้ายโดยที่ไม่รู้หนังสือ โดยที่ไม่รู้อะไรเลย แล้วก็จริงด้วย พอตอนเย็นนาวาตรีวาท ขับรถมาต่อว่าอาตมาใหญ่ บอกว่าหลวงพ่อไปบอกอะไรกับแม่บ้านผม ว่าผมไปบ้านโน้นบ้านนี้เอาสตางค์ไปให้เขา ผมสงสัยหลวงพ่อแน่นอน อาตมาก็เลยบอกว่า ยังไม่เจอกันเลย ไม่ได้บอกแน่นอน เขาก็เชื่ออาตมาเพราะไม่เคยโกหกใคร แล้วเขาก็กลับไป แล้วก็คิดว่าภรรยาเราไปให้เจ้าเข้าทรงที่ไหนถึงได้รู้เหตุการณ์ได้ชัดเจนอย่างตาเห็น

อีกวันหนึ่งก็บอกกับคุณนาย "ผมจะไปเก็บค่าเช่านา" คุณนายก็บอกว่า "ตามสบาย แล้วเอาเงินมาให้ได้" ปรากฏว่าก็ไม่ได้ไปอีก ตอนแรกก็ตั้งใจจะไปเก็บค่าเช่านา แต่ทีนี้มาถึงท่าวุ้งก็บอกว่าข้าวยังไม่ได้ตวง ไปก็เสียเวลาเลยไปกินข้าวบ้านเก่าอีก เอาเงินไปให้ผู้หญิงอีก เป็นแม่ม่าย แม่ละม้ายก็นั่งสมาธิ พอนั่งสมาธิเสร็จแล้ว "ก็ถามหน่อยเถอะสติเอ๋ย นายวาทเขาไปไหน" "ไปบ้านเก่าอีกแล้ว" สติบอกอย่างนั้น แม่ละม้ายรู้หมด พอกลับมายังไม่ทันขึ้นบันได ยังไม่ทันจะแต่งตัวไปทำงาน "นี่คุณเอาเงินไปให้เขาอีกแล้ว" สามีบอกว่า "เดี๋ยวค่อยคุยกัน ผมไปทำงานก่อน" พอกลับมาแล้วอารมณ์ดีแล้วก็คุยกัน "ถามจริงๆเถอะ รู้ได้อย่างไร" คุณนายละม้ายด่าเก่งแต่พอเจริญสติแล้วไม่ด่าไม่ว่า แต่พูดในแต่ละคำให้เจ็บในทรวง ให้สามีกลับไปคิดเอาเองบอกว่า "พุทธคุณรู้ว่าคุณไปกินข้าวบ้านใคร เอาสตังค์ไปให้แม่ม่าย ชอบเขาหรือไง จะได้ยกให้เลย ดิฉันไม่อยากได้แล้ว" นาวาตรีก็เลยซึ้งใจว่า อำนาจธรรมะสามารถรู้ได้ละเอียดอย่างนี้ละหนอ เลยทำให้นาวาตรีละได้ทันทีไม่ไปบ้านผู้หญิงอีกต่อไป

นี่สมาธิเป็นประโยชน์ ไม่ใช่นั่งไปนิพพาน แค่นี้ก็ใช้ได้ คุณนายละม้ายก็เลยเลิกเลี้ยงหมู เลี้ยงวัวก็เลิกหมด ตอนนี้ก็เลยแนะแนวให้ลูกหมดทุกคนว่าคนนั้นคนนี้จะเป็นอะไรในอนาคต สามีไม่ได้จัด สติตัวนี้เป็นผู้จัด และเดี๋ยวนี้ ลูกมีหลักฐานมีงานทำทุกคน และในที่สุดนาวาตรีวาท ก็ปลดเกษียณ

ก็มาที่วัดกันสองคน ตายายมาทำบุญที่นี่ อยู่ลพบุรีแสนจะไกล ก็มาเรื่อย ๆ

เหตุที่เกิดขึ้นในเวลากาลต่อมา อันนี้นาวาตรีวาทผู้สามีก็ต้องตายร่วมกับอาตมาเพราะเป็นกฎแห่งกรรมร่วมกัน แต่อาตมาไม่เป็นไร คอหักต้องหายใจทางสะดือ อย่างที่ว่าพองหนอยุบหนอหายใจทางสะดือได้แน่ แต่ก่อนนี้อาตมาถ้าเจริญอานาปา ภาวนา **"พุทโธ"** กำหนด ที่จมูกของเรา ที่เราทำมาเป็นเวลา ๑๐ ๆปี มันก็ตายไปแล้ว ยังมีการระบายลมได้ทางสะดือ โดยกำหนดรู้เหตุการณ์ชีวิตที่อยู่ในครรภ์ของมารดา ตามคำสอนพระพุทธเจ้าเรียกว่า **ปฏิสนธิ** อันนี้เป็นหลักความจริงที่ปฏิบัติได้ บางคนก็ไม่ทราบหายใจทางจมูกเสมอ คนที่หายใจไม่ได้ มี ๔ ประเภท

๑. ดิ่งพสุธาหายใจไม่ได้จนกว่าร่มจะกางมีอากาศหายใจ

๒. ดำน้ำหายใจไม่ได้

๓. ก็อยู่ในครรภ์ ไม่มีการหายใจทางจมูก แต่มีการสูบลมที่เลือดเลี้ยงร่างกายทางสะดือแน่นอน

๔. พระเข้านิโรธสมาบัติ ๗ วันเลย แต่ในระยะ ๗ วันนี้ระบายลมได้ทางเส้นโลหิตทางขุมขนได้ทั้งหมด อันนี้มันละเอียดอ่อน

สำหรับโยมหายใจ ไม่ใช่หยุดหายใจเลย หัวใจไม่สูบโลหิตตายนี่เรื่องสมาบัตินี่ หัวใจยังสูบฉีดโลหิตอยู่ แน่นอนบางคนรู้ไม่จริงในหลักนี้ เช่น บอกว่าไม่หายใจเฉย ๆ แต่ไม่หายใจทางจมูก มันมีวิธีการที่พิสูจน์ได้จากสติปัฏฐาน ๔ ได้แน่ชัดมาก จากการขอให้ทำได้ให้ถึงขั้นตอนของมัน

นี่กลับย้อนมาถึงคุณนายละม้าย สามีก็สามารถจัดระบบชีวิตของลูกได้ คุณนายละม้ายเป็นผู้จัดเจริญสติปัฏฐาน ๔ ลูกคนนี้สั่งให้เข้าทำงาน ลูกคนนั้นก็ส่งเรียนไป แล้วก็ได้หลักฐานมาตามจริงของคุณนายละม้ายทุกประการ โดยไม่มีความรู้อะไรเลย อ่านหนังสือก็ไม่ออก เลยสามีก็คล้อยตามภรรยา ภรรยาว่าอย่างไรก็ว่าอย่างงั้นก็เลยเลิกเกเรหมดเลย อันนี้ก็เป็นทางปัญญาสำหรับทุก ๆ ครอบครัว สามารถจะรู้ทั่วได้ โดยใช้สติ การเจริญพุทธคุณ การสวดมนต์ไหว้พระเป็นภาวนาเบื้องต้น สามารถให้เรามีสติเกี่ยวกับ

พุทธานุสติ มีสติในการเจริญพุทธคุณ
ธัมมานุสติ มีสติในการเจริญธรรมคุณ
สังฆานุสติ มีสติในการเจริญสังฆคุณ

ที่เราสวดมนต์กันนี่มันไม่ค่อยเจริญสติเท่าไหร่ ก็ว่าไปตามที่จะได้ ก็ไม่ซึ้งถึงใจ ขอเล่าต่อไปถึงคุณนายละม้าย แยกมาซื้อบ้านแกก็รู้แนะแนวว่าจะซื้ออะไร ก่อนหลัง โดยไม่รู้หนังสือ ไม่ได้เรียน สติบอกว่าทำอย่างนั้น ๆ สามารถทำตามแนวสติปัฏฐาน ๔ แกก็รู้ดีมาเป็นลำดับ ก็ปลูกเรือนไว้ แล้วก็วัวควายไม่มีแล้ว เลิกแล้วลูกก็เข้างานได้ตามลำดับ ได้เป็นทหารบ้าง ตำรวจบ้าง นี่สตินี่มีประโยชน์มากเหลือเกิน

คุณนายละม้ายป่วย

ในกาลต่อมา พอลูกเข้างานได้บ้าง เรียนจบหลักสูตรบ้าง ยังเข้างานไม่ได้ คุณนายละม้ายก็เกิดมามีกรรม เป็นโรคมะเร็งที่ลำไส้ อาเจียนเป็นโลหิต ถ่ายอุจจาระเป็นเลือดตลอดมา หมอบอกตายเดือนนี้แน่ ไม่ต้องผ่าตัด

ฝ่ายคุณนายตั้งใจว่าจะต้องยังกุศลให้ได้อยู่อีก ๓ ปี ให้ลูกเข้างานได้ทั้งหมดแกถึงค่อยตาย แต่ข้อเท็จจริงของนายแพทย์บอกเดือนเดียวตาย ไม่ผ่าตัดก็อาจจะตายเลย คุณนายยังอยู่เรื่อยมาเพราะแกสวดพุทธคุณและตั้งสติในสติปัฏฐาน ๔ ไว้มั่นคงเพราะแกเคยรู้มาแล้วด้วยญาณวิถี โดยสติบอกทุกประการ ตอนนั้นเป็นมะเร็งหนักถ่ายอุจจาระเป็นเลือด มะเร็งเมื่อใกล้จะตายก็ต้องปวดรวดร้าวทั่วสรรพางค์กายแทบจะทนไม่ไหว

คุณนายละม้ายก็ได้ **"เวทนานุปัสสนา"** กำหนดเวทนาได้แล้วก็บอกว่าลูกเอ๋ยไม่ต้องไปโรงพยาบาลหรอก แม่ยังไม่ตายแน่ต้องให้เจ้าเข้างานได้ก่อนตามแผนการของแม่ ลูกก็เชื่อแม่หมดเพราะทำนายทายทักไว้ถูกต้องเพราะสติดีบอกได้เป็บช่องเป็นทาง สามีก็ยอมรับมาปฏิบัติ

ผึ้งรักษาโรค

ในเวลากาลต่อมาเกิดมีอภินิหาร มีผึ้งมาเกาะที่บ้านรังใหญ่มาก อาตมาเคยไปทำบุญบ้านเขาก็เห็นผึ้ง จนคุณนายพูดอุทานวาจาออกมาดังๆ ซึ่งลูกก็อยู่พร้อมเป็นนายตำรวจก็มี นายทหารก็มี ก็มาอยู่พร้อมเป็นอาจารย์ก็มี แม่จะขออธิษฐานจิตลูกเอ๋ย แม่จะแผ่เมตตานะลูกนะ ไหนๆ แม่ ก็ยังไม่ตายตอนนี้หรอก แต่มันปวดรวดร้าวแทบจะทนไม่ไหว แล้วก็สอนลูกว่าเวทนานี้มันเป็นเวทนาภายนอก แต่มันมีความเจ็บปวดรวดร้าวเข้าไปถึงจิตใจ แต่เราต้องตั้งสติไว้ แม่จะขออโหสิกรรมหมด อย่าได้มีเวรมีกรรมกับใครเขา แกก็สอนลูกไปในตัว อย่าผูกพยาบาทต่อใครเขา เดี๋ยวกรวดน้ำไม่ถึงอุทิศส่วนกุศลให้ไป แล้วก็สอนให้ถูกต้องสำหรับลูกหลาน เพราะสติมันบอก แต่ก่อนนี้ธรรมะแกก็ไม่ค่อยจะรู้อะไร หนังสือแกก็อ่านไม่ออก เลยอธิษฐานดังๆเพราะสติดีแล้ว บอกลูกเอ๋ยแม่จะทำให้ดูนะ เราจะไม่มีเวรกรรมกับสรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะไม่เกลียดใคร ไม่ผูกพยาบาทต่อใครบอกลูกเสร็จแล้วตั้งสติอธิษฐานจิตพูดกับผึ้งว่า “จงมาช่วยดูดพิษ มะเร็งให้ข้าหน่อย” พอคุณนายพูดจบผึ้งฝูงนั้นก็พากันบินมาเกาะที่ท้องดูดพิษมะเร็งให้แล้วก็ร่วงลงมาตายอยู่บนพื้นเรือนเป็นที่อัศจรรย์ยิ่ง

เป็นเวลานานร่วมปี อุจจาระและที่อาเจียนเป็นเลือดหายไป นี่อำนาจของสติปัฏฐาน ๔ ทำให้เกิดเมตตา ถ้าใครเจริญสติปัฏฐาน ๔ ได้ขั้น ๑ ไม่ต้องไปพูดเรื่องยา ขั้น ๑ ได้เมื่อไรคนนั้นมีเมตตาสูง เมตตาเกิดเอง ทาน ศีล และภาวนาไม่ต้องไปตักบาตรทำบุญเสียก่อน ไม่ใช่ ถ้าใครเข้าใจเจริญสติปัฏฐาน ๔ ได้ อันดับหนึ่งมาแล้ว ท่านเกิดเมตตาสงสารสัตว์ สัตว์จะไม่ทำร้าย จะไม่ผูกพยาบาทใครต่อใครอีกแล้ว เกิดเมตตามาอันดับหนึ่ง

งูดูดพิษร้าย

วาระที่ ๒ เป็นเรื่องอัศจรรย์สำคัญยิ่ง มีงูเห่าหม้อ เกิดเลื้อยมา ตอนนั้นแม่ละม้ายแกเจ็บหนักปีที่ ๒ ปีที่หนึ่งนี่ผึ้งมาช่วย อำนาจเมตตา อาตมาพิสูจน์ได้ไม่ต้องว่าคาถาเลยขอให้จิตมีเมตตาจริง ๆจะแผ่ไปที่ไหน ขอให้ที่นั้นมีเมตตาสัตว์ร้ายในกลางป่า เหมือนอย่างพระธุดงค์เสือจะกินก็ไม่กิน ช้างจะทำลายก็ทำไม่ได้ เพราะอำนาจเมตตาของพระพุทธเจ้ามีอยู่ในจิตใจ คือสตินี่เอง ถ้าหากว่าใครเจริญได้เมตตามาก่อนเป็นอันดับหนึ่งคือทาน เสียสละได้ด้วยความจริงใจ ไม่หวังผลตอบแทน มันจะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปหาเมตตาที่ไหน มันอยู่ที่จิตใจของเราก็ต้องทำจิตให้เป็นเมตตาด้วย ถ้าจิตเรายังริษยาเขา ว่าคาถาอย่างไรก็ไม่เกิดประโยชน์ จับจุดได้อย่างนี้

ปีหนึ่งผ่านไป ปีสองเข้ามาแทน ก็อุจจาระเป็นเลือดถ่ายออกมาปวดอย่างหนักก็อยู่ใต้ถุนมีแคร่งูเห่าตัวเท่าแขนเลื้อยผ่านลานบ้านมา ถ้ากัดก็ต้องตายแน่ แม่ละม้ายเห็นเข้าแล้วกำลังสอนลูกที่มาพร้อมกันว่าแม่จะตาย ก็ไปตามพี่น้องมา อีกคนที่อยู่ในกรุงเทพฯ ยังเรียนหนังสืออยู่ยังมาไม่ทัน นอกนั้นมาพร้อม แม่ละม้ายก็ตั้งสติบอกลูกเอ๋ยบอกว่าดูสิอุจจาระออกเป็นเลือด อาเจียนออกมาเป็นเลือด ก็กำหนดเวทนาก็แยกออกมาเป็นสัดส่วน ปวดก็ไม่มากนักพอทนได้ แม่จะให้งูมาช่วยดูดพิษแม่ ก็แผ่เมตตาจากอำนาจสติ แผ่เมตตาไปหางู งูเป็นสัตว์เดรัจฉานจะรู้เรื่องอะไร ลูกก็ตกใจว่ามันจะไม่เป็นจริง งูก็ปรี่เข้ามารี่เข้ามาเลย ลูกก็กลัวว่างูจะมากัดแม่ มันก็วิ่งมาพันท้องแล้วแลบลิ้นเลียท้อง เรื่องจริงนะ เลียอยู่สักพักหนึ่งงูนั้นก็คลายเลื้อยปราดออกไปลานบ้าน งูถึงแก่ความตายก็เอางูไปฝังไว้ เขาสงสัยว่างูนี่คงจะเป็นงูผีลองฝังดู มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์

ในเวลาต่อมา แม่ละม้ายก็หาย อีกปีหนึ่งอุจจาระที่เป็นเลือดหายไป อาตมาก็ไปดูไปเยี่ยม ถามความเป็นอยู่ของแม่ละม้ายดูบอกหลวงพ่ออะไรจะมาปวดในรอบชีวิตที่ฉันเกิดมานี้ไม่มีเลย มะเร็งนี่มันปวดอย่างนี้ปวดจน

ทนไม่ไหวจนขนหัวลุกเลย งูที่ฝังไว้ เวลาผ่านไป ๓-๔ เดือน เขาก็ลองขุดดู ไม่มีหนังงูเลย ไม่รู้หายไปไหนเขาก็สงสัยว่าเป็นงูผี หรือ งูอะไร อาตมาว่าไม่ใช่ผี งูจริง ๆ เพราะมันมาดูดเลือดน้ำเหลืองอะไรต่ออะไรไปหมด กลับกลายว่างูตายเดี๋ยวนั้น อันนี้ลูกเป็นพยานได้และยอมรับและสวดพุทธคุณกันทุกคนตามที่แม่สั่งทุกประการ

รู้วันตาย

ปีที่ ๓ พอลูกเรียนจบหมด นี่สามารถอยู่ได้ ๓ ปี ที่หมอบอกว่าเดือนเดียวตายเมื่อปีก่อนโน้น พอลูกเข้างานหมดได้เรียบร้อย เรียกลูกให้บวช บอกว่า "แม่จะตายแล้วเดือนหน้านี่แล้ว เดี๋ยวจะไปฝากหลวงพ่อวัดอัมพวัน ฝากศพไว้ที่นี่" แกก็เดินทางมา บอกแม่ครัววัดอัมพวันบอกให้ช่วยในงานศพ คนบ้านเหนือบ้านใต้รู้จักกันบอกให้มาทำบุญที่นี่ มาเผาฉันด้วยนะฉันจะตายแล้ว ไม่ต้องแจกการ์ด อาตมาว่าดีไม่เปลืองการ์ด

ก่อนที่จะตาย ก็บอกว่าเอารถไปรับหลวงพ่อมาคุย ๒ คำ ก่อนที่จะมาวัดอัมพวันนี่แกก็สั่งว่าหลวงพ่อให้สัญญาหน่อยได้ไหม ว่าเป็นคนจุดไฟให้หน่อย เผาศพฉัน อาตมาก็ตกลงจะจุดให้ แล้วแกก็สั่งลูกสาวคนที่เป็นอาจารย์บอกว่า "เวลาแม่ตายช่วยเอาเหรียญบาทใส่ปากที" แกก็ยังถือเหมือนคนโบราณยังไงต้องใส่ปากให้ได้นะ เพราะแกเชื่อมั่นของแก เหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ เป็นเงินคงจะเป็นรางวัลพวกสัปเหร่อที่จะเผาศพ บอกรับปากได้ไหม ใกล้จะตายในวันนั้นก็เอารถมารับอาตมาให้ไปเทศนาสอนครั้งสุดท้ายให้ด้วย

วันที่ตายก็ให้ลูกมาบอกทางวัดจัดศาลาขอให้รถรับอาตมาไปหาหน่อย บอกว่ามาไม่ได้กรุณาเมตตาหน่อย ครั้งสุดท้าย พอดีอาตมาออกจากวัดไปก่อนจะต้องไปนครราชสีมา เขาให้ไปบรรยายที่กองทัพภาคที่ ๒ ถึง ๔ วัน อาตมาก็ไปเสียก่อน ลูกมารับก็ไม่พบ ก็กลับไปบอกว่าหลวงพ่อออกจากวัดไปเสียแล้ว ๓ คืนจะกลับ

ท่านไม่น่าออกไปก่อน เอ็งอยากไปช้า เลยตายก่อน ตายในวันนั้นเช้าก็เอาศพมาไว้ศาลาที่จัดเตรียมไว้แล้ว รู้ก่อนตายรู้ว่าวันตายวันไหนให้ลูกมาสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สอนวิปัสสนาไปจนกระทั่งขาดลมตายไป มีหลายคนเหมือนกัน แล้วจะว่าสติปัฏฐาน ๔ ไร้สาระได้อย่างไร? มันเป็นทางสายเอกแน่ ๆ อาตมากลับมาตั้งศพสวดแล้วที่ศาลา

พอคืนที่ ๒ ลูกสาวคนเป็นอาจารย์ ดิ้นจะตายต้องเอาไปโรงพยาบาล พอฟื้นขึ้นมาก็ได้ยินเสียงแม่พูดว่า "ทำไมลูกเสียสัจจะ" สั่งไว้ไม่ทำตามสั่งบอกให้เอาเหรียญบาทรัชกาลที่ ๕ ใส่ปาก ทำไมไม่เอาใส่ปาก เลยต้องเอาเหรียญมาใส่ปากให้จนได้ ในวันเผาศพอาตมาก็สั่งไว้ อาตมาจะต้องไปบรรยายที่วัดธาตุทองหน้าเมรุ จะกลับมาเผาศพตอนบ่าย ๔ โมงไม่ทันให้ทำพิธีไปก่อน ๒ ทุ่มจะจุดไฟตามสัญญาของแม่ละม้าย

สุดท้ายก็คนเต็มวัดไปหมด นางละม้ายที่ไม่รู้ธรรมะอะไร แต่มีธรรมะสติปัฏฐาน ๔ เท่านี้ เดินจงกรมได้หมด แล้วสอนลูกด้วย อาตมากลับจากวัดธาตุทองมันก็มืดมาถึงนี่ ๒ ทุ่ม แขกก็กลับหมดแล้วเหลือแต่ญาติแล้วก็ลูก ๆ ที่จะรอเผาศพ ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ พออาตมามาถึงศพอยู่ที่บนเมรุแล้ว สุนัขหอนเป็นชั่วโมง อาตมาก็พูดดัง ๆว่า แม่ละม้ายมาแล้ว เดี๋ยวเผาให้ เงียบหมาหายหอนเลย พอขึ้นเมรุก็บอกให้ลูก ๆ เขามาเข้าแถว กายะกัมมัง วจีกัมมัง มโนกัมมัง ต่อแม่ ขออโหสิกรรมต่อแม่เสีย เดี๋ยวจะเผาแล้ว พอใส่ไฟเข้าสุนัขหอนอีกแล้ว ผลสุดท้ายเจ้าภาพไม่มีใครอยู่สักคนกลับบ้านหมดแล้วตอนเช้าจะฉลองธาตุทำบุญหน่อย ไม่มีใครอยู่ตอนเช้า และเวลามาในวัดนี้ใครจะมาผิดช่อง ผิดทางเดี๋ยวแม่ละม้ายบอกเสียงดังฟังชัด

นี่คือเรื่องจริงที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรมของแม่ละม้าย

วิปัสสนา-แก้กรรม

วันนี้จะเล่าเรื่องพิเศษให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องการปฏิบัติวิปัสสนาแล้วสามารถแก้กรรมได้

กล่าวถึงนายไกร พัฒนทายาท ทำงานอยู่ที่สำนักงานไร่ยาสูบเพชรบูรณ์บ้านเดิมอยู่จังหวัดแพร่ เป็นลูกของมัคทายกวัด สำเร็จการศึกษาแค่มัธยม ๖ ก็มาเข้างานที่สำนักงานไร่ยาสูบที่จังหวัดเพชรบูรณ์

นายไกรมาเข้าทำงานโดยผู้จัดการคนก่อนรับไว้และช่วยเหลืออุปการะตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุ ต่อมาเกิดมีการก่อสร้างโรงเรือนต่าง ๆเพิ่มขึ้น ผู้จัดการคนใหม่กับรองผู้จัดการไม่ถูกกันอย่างแรงเลยทีเดียว นายไกรก็ทำบัญชีตะพึดโกงหรือไม่โกงเราไม่รู้ ก็ได้ความว่าผู้สอบบัญชีมาตรวจพบว่าผู้จัดการทุจริตในหน้าที่-การก่อสร้างนี้เอาสิ่งของวัสดุก่อสร้างไปใช้ผิดประเภท

ทางการก็สั่งพักงานผู้จัดการทันที ข้างนายไกรก็กลุ้มอกกลุ้มใจเหลือเกิน "เอ เราจะเบิกความอย่างไร ต้องเป็นพยาน เราจะต้องติดร่างแหด้วยถ้าเบิกไปตามจริงนี้เจ้านายจะติดคุก แต่ท่านก็เป็นเจ้านายเรานี่ แหม! พะอืดพะอมเหลือเกิน เราอุตส่าห์ตั้งใจทำงานตั้งแต่เป็นเสมียนจนเลื่อนขึ้นมาเป็นหัวหน้าพัสดุมีเงินเดือนเงินดาวสูงขึ้น และลูก ๆยังเล็ก ๆ ๓ คนจะออกใหม่อีกคนเป็น ๔ คนท่านองนี้ จะบอกให้การตามจริงก็เป็นการที่จะต้องแฉผู้จัดการ ผู้มีพระคุณและเป็นเจ้านาย ถ้าเราจะให้การโดยเล่ห์กระเท่ห์เพทุบาย ก็เป็นการโกงรัฐบาล" เป็นคนตรงอย่างนี้ ในที่สุดนายไกรตัดสินใจตาย ก็บอกกับภรรยาลูกเล็ก ๆว่าจะเข้ากรุงเทพฯนะ รถรายังไม่เจริญก็เตรียมหีบ เตรียมยาอันตรายไปเสร็จขึ้นรถยนต์ไปลงตะพานหินซื้อตั๋วรถไฟไปลงกรุงเทพฯ มันเป็นบุญวาสนาของเขาก็เกิดให้ร้อนอกร้อนใจลงเสียที่สถานีลพบุรี ไม่ไปกรุงเทพฯ แต่บอกกับภรรยาว่าจะไปธุระราชการที่กรุงเทพฯ ติดต่องานนิดหน่อยเท่านั้น ด้วยความกลุ้มใจว่าตัวจะต้องโดน

ติดคุกด้วยเสียอกเสียใจ ข้าวปลาไม่รับประทานมาลงที่สถานีลพบุรี เสร็จแล้วก็แบกหีบเทิ่ง ๆไป

ตอนนั้นไฟฟ้าภูมิภาคไม่มีนะ มีไฟฟ้าเทศบาลอยู่ที่สวนสัตว์โน่น ไปทางวัดไก่มีโรงไฟฟ้าสำหรับปั่นของเทศบาล สมัยเก่าไฟฟ้ายังไม่เข้า เขาก็มีวิกอยู่ ๒ วิก วิกนารายณ์กับวิกท่าขุนนาง วิกท่าขุนนางเป็นวิกลิเก วิกนารายณ์เป็นวิกหนัง และนายไกรนี่ก็ไปพักโรงแรมทหารบก พักโรงแรม ไฟฟ้าก็หรี่ตอนหัวค่ำ แล้วก็นั่งเขียนหนังสือว่าจะกินยาตายและก็ขอตายที่โรงแรมนี้ เขียนหนังสือว่าเขาเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ทำไมต้องมากินยาตายที่นี้ด้วย ขอให้โรงแรมได้รับทราบในเรื่องนี้ของเขาในค่ำคืนวันนี้ แต่เขาก็ยังมีบุญอยู่พอเอายาขึ้นมาดื่ม ไฟฟ้าซึ่งริบหรี่อยู่เกิดสว่างพรึบขึ้นมาทันที สว่างโล่งเลย ตกใจ! ยาหกไปหน่อยหนึ่งแล้วก็วางตั้งสติ เขาเล่าให้ฟังอย่างนี้ ตั้งสติอารมณ์ใหม่ เอ! เมื่อกี้ไฟมันหรี่ มัน ๖ ทุ่มกว่า จะตี ๑ แล้ว หนังเลิก คนก็ใช้ไฟน้อยลง ไฟก็สว่างพรึบขึ้น

นายไกรก็มาคิดว่า เอ! เราจะมากินยาตายคิดสั้น ๆ อย่างนี้หรือ? พ่อแม่เราก็เป็นมัคทายกวัด อยู่จังหวัดแพร่ เป็นคนใจบุญสุนทาน เราจะทำอย่างไรดี คืนนั้นก็ไม่ได้นอนตลอดคืน แล้วก็คิดตกลงใจว่า อย่าเลย! เราจะไปหาที่สำนักวิปัสสนา จะไปที่ไหนดี ก็ตรึกตรองอยู่จนสว่าง แล้วก็จ่ายค่าโรงแรมก็แบกหีบเทิ่ง ๆไป กินกาแฟแก้วหนึ่งแก้หิว ข้าวปลาไม่เอา ก็แบกหีบไปถึงท่าโพธิ์

ตอนนั้นรถประจำทางไม่มีรถบัสหรอก มีแต่รถคอกหมู รถมีม้านั่ง แล้วก็นั่ง ๆ กันไป **สิงห์- ลพบุรี สิงห์- ลพบุรี** ก็ไม่ทราบว่าจุดหมายปลายทางจะไปที่ไหนประการใด นายไกรก็แบกหีบมา พวกท้ายรถก็มาช่วยแบกหีบ ปากก็ร้องว่า **สิงห์ สิงห์ สิงห์** แบกหีบขึ้นหลังคาไปเลย มัดเลย ขึ้นครับ เขาให้ไปสิงห์ ก็ใจลอยอยู่แล้ว สติสตังไม่มีก็ขึ้นส่งไปเลย เก็บบาทหนึ่ง ลพบุรี-สิงห์ บาทหนึ่งนี่สมัยนั้นนะก็ขึ้นไป ขึ้นไปแล้วทำอย่างไร พวกมาเก็บสตางค์ถาม ไปไหน ตอบ "ไม่รู้" ไม่รู้ยังไง แล้วผมจะเก็บตังถูกหรือ ไปท่าวุ้งหรือลงไหน สิงห์ก็แล้วกันเก็บบาทหนึ่ง เสียตังค่าโดยสารรถมาถึงตลาดปากบางทางที่

จะเข้ามาวัดเรานี่ ถึงบางนา รถเสียเลยแก้ไม่ติดทำอย่างไรก็ไม่ติด เสียเลย นายไกรก็ลงจากรถ มานั่งกอดอกอยู่ที่ร้านกาแฟ มีร้านกาแฟอยู่ร้านเดียว เดี๋ยวนี้เจริญแล้วที่บางนาตรงนี้เอง ก็นั่งกอดเข่าร้านกาแฟเขาถามว่า "นี่คุณจะไปไหน" ตอบไม่รู้ เอ้! ไม่รู้จะไปไหน เอาโอวัลตินมาถ้วยหนึ่งเถอะ พอดื่มโอวัลตินแล้วรถก็ยังไม่ติด รถไม่ติดเลย สักประเดี๋ยวก็เกิดสังหรณ์ใจขึ้นมา บอก "นี่กระเป๋าเอากระเป๋าผมลง เดี๋ยวผมขอคุยกับแม่ค้าก่อน" แม่ค้าก็ถามว่าคุณมาจากไหน ก็ไม่บอก ถามว่า "นี่แม่คุณ เอ๋ย วัดไหนมีสำนักกรรมฐานบ้างอยากให้พาไป"

พอดีร้านกาแฟเขารู้จักอาตมา "เอ้าเดี๋ยวจะพาไปเอา ๕ บาท" แล้วผลสุดท้ายก็แบกหีบมาให้ พอตกลง ๕ บาท เฉ่งเงินเลย ต้องให้เงินก่อนไม่งั้นไม่พาไป พอเฉ่งเงินเสร็จเรียบร้อยรถติดเลย ไม่ได้เสียอะไรแล่นต่อไปได้ นี่เห็นไหมนี่ เลยก็แบกหีบเทิ่งมา

อาตมาจำวัดอยู่ในโบสถ์ โบสถ์หลังเก่าไม่ใช่หลังนี้ เป็นป่าดงพงทึบ เป็นป่าแฝก ป่าหญ้าคาแน่นหมด มีกุฏิกรรมฐานอยู่ ๓ หลัง ที่แม่สะอิ้งสร้างไว้ หลังแรก

นายไกรมาแล้วพร้อมกับคนรับจ้างแบกหีบ ส่งแค่หน้าโบสถ์บอกกลับละครับ แล้วเขาก็กลับ

อาตมาก็ถามว่า "โยมมาจากไหนนี่"

ไม่บอก บอก "ผมชื่อนายบุญ พัฒนา" โกหกเลยเรา ชื่อนายบุญพัฒนา มาจากไหนไม่รู้

อาตมารู้แล้ว "เดี๋ยวไปอาบน้ำเสียก่อน จะมานั่งเข้ากรรมฐานใช่ไหม?"

"ใช่" และเขาก็ไปอาบน้ำอาบท่าแล้วก็จะมานั่ง

บอก "เดี๋ยวฟังโอวาทก่อน" อาตมาก็ให้โอวาท ไปตรงเรื่องเขาหมดเลย ร้องห่มร้องไห้ อาตมาก็จับได้ บอกเสียตรง ๆ นะ มีเรื่องอะไรในใจเหรอก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอวสาน เล่าให้อาตมาฟัง เรารู้เรื่องเขาหมดแล้วก็บอก "เอาอย่างนี้แล้วกัน อยู่ ๗ วัน รักษาศีล ๘ เดี๋ยวนี้" อาตมา

ก็ให้กรรมฐาน พอให้กรรมฐานเสร็จแล้ว เดินจงกรม เอาเลย ไม่ใช่ ๓๐ นาทีหรอก ต้อง ๑ ชั่วโมงนะ เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง และให้ไปนั่งกับอาตมาในโบสถ์เพราะกุฏิมีอยู่ ๓ หลัง ยังไม่มีพระมาอยู่ทางนี้ พระยังไม่ค่อยมีมาก ก็ให้นั่งในโบสถ์ นั่งเสร็จแล้วก็ให้แผ่เมตตา แผ่เมตตาถึงเจ้านาย

นี่เล่าเรื่องหมดแล้ว อาตมาก็สอนว่าจะต้องปักหลักสู้ และก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เราเป็นผู้มีกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณ จะให้การตามจริงเจ้านายก็จะติดคุก จะให้ความไม่จริงก็เป็นการโกงรัฐบาล ข้าพเจ้าจะขอบวชเจริญวิปัสสนากรรมฐาน แต่ไม่ได้บวชพระอย่างนี้ นุ่งขาวห่มขาวแล้วก็รับศีล ๘ แล้วนั่งเจริญกรรมฐานแผ่เมตตาออกไปให้กรรมการผู้สอบสวนและเจ้านายได้ทราบด้วยญาณวิถี ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ และขอให้ผู้จัดการของข้าพเจ้ามีความสุข ขอให้รองผู้จัดการที่หาเรื่องหาราวเป็นความจริงนั้น ขอให้มีความสุขความเจริญ แผ่เมตตา ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเจริญวิปัสสนากรรมฐานได้ครบถ้วนขบวนการแล้ว ขอให้บุญกุศลจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ทำอย่างนี้ทุกวันเลย

ครบวันที่ ๖ แล้ว วันที่ ๗ เขาจะขอลากลับ วันที่ ๖ ร้อนถึงเจ้านายทันที เป็นเรื่องที่แปลกมากที่อุทิศส่วนกุศลนี่นะ ขอให้ญาติโยมทำจริง ขออุทิศส่วนกุศล บอกข้าพเจ้าหาทางออกไม่ได้แล้ว มีทางเดียวคือตาย อับอายขายหน้าเขาเหลือเกิน ลูกก็ยังเล็ก ๆแบเบาะอยู่ก็มี ขอให้บุญกุศลนี้ร้อนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า ณ บัดนี้ จงเห็นใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้การตามความจริงก็ไม่ได้ เพราะท่านเป็นเจ้านายเป็นผู้มีพระคุณ ตัดสินใจอะไรไม่ได้แล้ว ในที่สุดเป็นอย่างไร

เจ้านายที่กรุงเทพฯก็โทรเลขด่วนเลย บอกว่าให้นายไกรมาพบโดยด่วนทีเดียว นี่เห็นไหม บุญกุศลจากการเจริญวิปัสสนา บอกขอพบโดยด่วนให้ตามมาด่วนภายใน ๗ วัน ถ้าไม่พบภายใน ๗ วันถือว่ามีความผิดคดีอาญาอย่างร้ายแรง เจ้านายว่าอย่างนี้เลย ในที่สุดเขาก็ได้มาส่งข่าวทางบ้าน ภรรยาเขาก็ไม่รู้จะไปตามที่ไหน ทราบแต่มากรุงเทพฯ มาตามที่กรุงเทพฯ ก็ไม่พบ

ก็มีลุงคนหนึ่ง อาตมาก็จำชื่อเขาไม่ได้เป็นลุงข้างภรรยาเขาโทรตามบ้านญาติแล้วก็ไม่มี ช่วยไปตามทีเถอะ แต่ตาลุงก็นักวิปัสสนาเสียอีก ก่อนที่จะเดินทางมาตามก็เดินจงกรม นั่งวิปัสสนาและขออธิษฐานจิตให้กุศลดลบันดาลให้พบหลานเขยให้จงได้

ว่าแล้วมิทันช้าก็เดินทางขึ้นรถไฟมาถึงลพบุรี ก็ลงที่ลพบุรีอีก เห็นไหมนี่ ทำให้เกิดสังหรณ์ในใจ ลงลพบุรีเลย แบกหิบเทิ่งๆ ไป มีกระเป๋าเล็กๆ ใบหนึ่ง ลงที่ลพบุรี เสร็จแล้วก็เดินไปทางท่าโพธิ์เที่ยวถามเขาเรื่อยไป รถคันเดิมนั่นแหละ **สิงห์ สิงห์ สิงห์** ยกหีบตาลุงคนนี้ขึ้นรถไปเลย นี่เห็นไหมนี่ สิงห์ สิงห์ สิงห์ขึ้นรถไปถึงบางนา รถเสียอีก นี่เรื่องอัศจรรย์เล่าให้โยมฟัง รถเสีย

ตาคนนี้ก็ลงมาร้านกาแฟร้านเดิม รถก็ไม่ติด ลงมาร้านกาแฟก็ถามเขาเรื่อยมา แกบอกว่าสติบอก สติกรรมฐาน เพราะตาคนนี้แกนั่งกรรมฐานตั้งแต่อยู่วัด บวชมา ๑๕ พรรษา แล้วก็มานั่งร้านกาแฟ และก็ถามร้านกาแฟว่าเมื่อ ๗ วันก่อนโน้น มีคนมาแถวนี้บ้างไหม รูปร่างอย่างงั้น อ๋อ มี มี มีบอกเลย มีหีบรูปร่างอย่างนั้นๆเชียว อยากจะไปเจอหรือไง

รับจ้าง ๕ บาท จากบางนามานี่รถไม่มี และบางนามาปากบางนี่สะพานก็ไม่มีด้วยนะ ยังไม่ได้สร้างสะพาน สร้างสะพานไม้ขึ้น เมื่อสมัยจอมพลป.พิบูลสงคราม และสมัยจอมพลถนอม จึงจะเป็นสะพานคอนกรีตขึ้นมา นี่อาตมาจำได้ละเอียด

ผลสุดท้ายตาคนนี้ก็มาถึงพอตกลง ๕ บาทก็เฉ่งเงินก่อนนะ ไม่งั้นไม่มาส่งร้านนั้นก็แน่เหมือนกัน พอให้ ๕ บาทแล้ว รถติดเลยก็คันเดิมน่ะแหละเห็นไหม พอมาถึงนายไกรน้ำตาร่วงเลย โอ้โฮนายไกรน้ำตาร่วงนี่น้ำตาร่วงไม่ได้เสียใจ ดีใจมาก ก็มากราบและเล่า อาตมาทราบว่าเจ้านายให้มาตามด่วนภายใน ๗ วันนี้ ถ้าไม่ไปพบมีคดี ให้ไปพบให้ได้ นายไกรก็ได้นั่งเจริญกรรมฐานบอกเป็นความจริงแล้วที่เราได้มานั่งเจริญวิปัสสนา ๗ วัน สามารถแก้กรรมของเราได้สิ้นสุดอย่างแน่นอน มั่นใจเหลือเกิน

แล้วก็กราบเรียนให้อาตมาทราบว่า **“หลวงพ่อครับ ถ้าผมกลับไปนี้**

งานการได้ดิบได้ดีเข้าอย่างรูปเดิมแล้วผมจะทอดกฐินทอดผ้าป่า ๗ วัด และก็เลี้ยงเช้าเลี้ยงเพลพระ ๗ วัน แล้วผมจะนิมนต์หลวงพ่อไป” แล้วเขาก็ขอลาไปตลาดไปซื้อตะเกียงเจ้าพายุ เมื่อก่อนไม่มีไฟฟ้าใช้ บอกว่ามาได้รับแสงสว่างที่นี่ แล้วก็ถวายไว้ ๑ ดวงและเขาก็กลับไปกับตาลุงนั้น ก็ได้ความออกมาว่า เจ้านายสอบสวน เห็นอกเห็นใจ เลยให้นายไกรเข้าทำงานได้ แต่ผู้จัดการให้พักงานและย้าย

นายไกรให้ทำงานได้ตามเดิม เพียงถูกตัดเงินเดือน ๒ ขั้นเท่านั้นเอง นี่เห็นไหมแผ่เมตตาไปนี้เจ้านายทราบหมดเลย ไม่ต้องถามอะไรมากเลย ทำให้เจ้านายเข้าใจนายไกรได้ดีมากด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และแผ่เมตตาหลังจากออกจากกรรมฐานแล้ว เป็นความจริง เดี๋ยวนี้นายไกรยังมีชีวิตอยู่ด้วย ลูกเล็ก ๆแบเบาะได้ปริญญาไปหมดแล้ว

นี่อาตมาเล่าเรื่องเก่าให้ฟังว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์ เขาไม่เคยรู้จักกับอาตมาเลยมาแต่เดิมที หลังจากแม่สะอิ้งสร้างกุฏิกรรมฐานไว้และเขาก็มาประเดิมใช้ เรื่องก็จบด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวมา

เขาก็นิมนต์อาตมาไปเพชรบูรณ์ และก็ได้มีโอกาสไปนมัสการเจ้าคณะจังหวัดอยู่ที่วัดชนแดนซึ่งจอมพล ป.พิบูลสงคราม นิมนต์ท่านไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด เมื่อสมัยสงครามโลกเกิดขึ้นที่จองถนนจะเอาเพชรบูรณ์เป็นเมืองหลวงต่อไป แล้วเจ้าคณะจังหวัดนั้นก็มรณภาพไปแล้ว อาตมาไปค้างกับท่าน เลยบ้านนั้นเขาเลี้ยงเพลเลี้ยงเช้า ประชาชนมาคุยกับอาตมามากมายว่านายไกรรอดตายได้อย่างไร ผลสุดท้ายเจ้าคณะอำเภอเมืองเพชรบูรณ์มานั่งกรรมฐานที่นี่กันเยอะเชียว แล้วกลับไปสอนต่อไป จนทุกวันนี้

อาตมาก็ขอเจริญพรไว้แต่เพียงนี้ว่าการเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ได้ผลอย่างสมค่าเหมือนคุณวีโก้ ชาวนอรเวย์ อุทิศส่วนกุศลให้ปู่เขา กับบิดามารดาเขา ได้รับผลและตอบทางจดหมายได้ ต้องนั่งวิปัสสนาผ่านดาวเทียมจำไว้ ดาวเทียมคือรวมพลังสติไว้ ถ้าเราใช้สมาธิอย่างเดียวแผ่ไม่ออก นั่งแต่สมถะมีสมาธิอย่างเดียวไม่มีสติสัมปชัญญะ...สมาธิสัมปชัญญะรู้ตัวเป็นของวิปัสสนา แล้วจึงแผ่ออกได้รับผลตอบทางหนังสือได้ ดังที่กล่าวแล้ว สามารถ

จะแผ่ออกไปเป็นตัวหนังสือได้ เอาไว้รอบหลังค่อยฟังกันใหม่

สุดท้ายนี้ก็ขออนุโมทนาสาธุการกับบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลายที่มาในรายการของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ท่านทั้งหลายมาด้วยความชื่นใจ มาพิสูจน์หลักฐานในการปฏิบัติโดยมีคุณโยมแม่สิริ กรินชัย เป็นวิปัสสนาจารย์ นอกเหนือจากนั้นแล้ว ยังมีญาติโยมคณะครูบาอาจารย์หลายท่าน ได้ช่วยกันชี้แจงแสดงหลักธรรมให้ญาติโยมได้ซาบซึ้งในรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกประการ ขออนุโมทนาสาธุการทุกท่าน จงประสบแต่ความสุขความเจริญยิ่ง ๆ สืบไป และขอจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด จงสมความปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน เทอญ

อานิสงส์-สร้างส้วม

ผู้ที่เคยไปวัดอัมพวันมาแล้ว จะต้องรู้สึกตรงกันว่าได้รับความประทับใจอันเกิดจากความสะดวกสบายเรื่องห้องน้ำห้องส้วมเป็นพิเศษ เพราะความเมตตาของหลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ์ มีผู้สำรวจแล้วพบว่าวัดอัมพวันในปัจจุบันมีห้องส้วมถึง ๒๐๐ ห้อง

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ประเทศศรีลังกา อาตมาได้ร่วมไปกับคณะผู้แทนจากประเทศไทย องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกจัดการประชุมที่นั่น มีผู้แทนชาวพุทธมาประชุมจากทั่วโลกมากมาย เขาพาไปชมอุทยานของประเทศศรีลังกาให้ชมฟรี มีช้างเล่นกล มีช้างกินอาหาร กินโต๊ะ เหมือนคนร้องรำทำเพลงได้ และก็มีลิง ค่าง บ่าง ชะนี วิหค นกร้อง กึกก้องวนาไพรในสวนอุทยานของประเทศศรีลังกา

อาตมาก่อนนี้ก็ตั้งมูลนิธิให้คณะสงฆ์ทั้งสองนิกาย ทั้งธรรมยุตและมหานิกายช่วยในการศึกษามีท่านเจ้าอาวาสปัจจุบัน วัดหัวลำโพงองค์หนึ่ง และวัดอัมพวันในกรุงเทพฯ องค์หนึ่งอยู่ที่ประเทศศรีลังกา ก็ตั้งมูลนิธิเอาดอกเบี้ยช่วยเหลือพระสงฆ์ทั้งสองนิกายในการศึกษาปริญญาโทเอกที่มหาวิทยาลัยเมืองแคนดี แล้วแต่จะไปต่ออินเดีย ต่อศรีลังกาตามอัธยาศัย การไปชมอุทยานในนามของรัฐบาลศรีลังกาครั้งนี้ เอกอัครราชทูตพาไปไม่ต้องเสียอะไร อาตมาก็ไป กับพระ ๔-๕ องค์ พระที่เป็นนักศึกษาอยู่ประเทศศรีลังกา และคณะของเราก็เดินเข้าไปถึงอุทยานแล้ว

ตอนเช้าอาจารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระผู้มีฝีปากในการเทศน์เยี่ยมเหมือนท่านปัญญานันทะแห่งประเทศไทย จบพระไตรปิฎก จบหลักสูตรในการปาฐกถาธรรมเทศนาพาทีในประเทศศรีลังกา เก่งมาก ตอนเช้าท่านก็เลี้ยงอาหารเราเสียอิ่มแปร้ ไม่มีข้าว มีแต่โรตีเนย เราไม่เคยฉันก็ฉันเสียเรียบเลยท้องเสีย

ท้องเสีย มันจะคลอดแล้ว ปวดอุจจาระ นี่เล่าตรงไปตรงมาก็บอกกับพระที่ไปด้วยกัน บอก **"หาส้วมให้ทีเถอะ"**

"ไม่ได้หลวงพ่อ ผมจะต้องรีบพาโยมไป เดี๋ยวเขาจะเลิก"

ตายจริงแล้วเราจะไปเข้าที่ไหนล่ะ เหลียวซ้ายแลขวาไม่มีส้วมเลย แหมประเทศศรีลังกาไม่สร้างส้วมที่สวนอุทยาน และเราก็พูดภาษาไม่เก่ง จะไปถามใครเขาล่ะ พระหนีเลย ๔ องค์ หนีไปเลย **"บอกไปละ เดี๋ยวพาโยมไป"**

เราจะไปหาที่ไหน โอยจะคลอดแล้วซิ หมอผดุงครรภ์ก็ไม่มีเอาอย่างไงดี พวกหนีไปเลย แล้วเราเคยไปเหรอ แวบเดียวไม่รู้ไปไหนแล้ว เราก็เดินไป เดินมาหาส้วมไม่เจอทำอย่างไร.

เมื่อก่อนเป็นเด็กอยู่เรือข้าวอาแปะเขาบอก ไม่เป็นไรอาตี๋เอยกะบัง ไม่มีก็ไม่เป็นไร กระบุงมีสวมหัวเลย แล้วถ่ายข้างเรือได้เลย หากระบุงโกยก็ไม่มี จะได้สวมหัวหน่อย ไอ้พรรค์นี้มันอายหน้า ก้นไม่อายแน่ อันนี้เรื่องจริงนะ

เดินไป ถ้าไม่มีจริง ๆ ก็ที่โคนต้นไม้นี่ โคนต้นไม้ก็ไม่ได้ ทางเดินของเขา คนเป็นฝูงเลย คนไปเที่ยวสวนอุทยาน ญี่ปุ่น ฝรั่ง เยอะแยะ แล้วเราเป็นภิกษุไทย ทำอย่างนั้นเสียชื่อประเทศไทยแย่ ในนามประเทศไทย เอายังไง แล้วก็ ๔ โมงกว่า จะใกล้เพลแล้ว เลยหมดโอกาส ยังมีปัญญาอยู่ อาตมาก็เอาเลย โยมฟังนะ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ เลยก็ร่ายเวทย์พระคาถา

มีคาถาไหม คาถาหาส้วมมีไหม ไม่มี จำนะ เดี๋ยวจะบอกคาถาให้ อาตมาก็ร่ายเวทย์พระคาถา

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส สคฺเคกาเมจรูเป...

ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช ขอให้พระอินทร์ส่งทิพยเนตรทิพยกรรณดูข้าพเจ้า ณ บัดนี้ นั่นแน่ อภินิหารสำคัญไหม

"ข้าพเจ้าสร้างส้วมสร้างห้องน้ำไว้มาก เท่าที่เป็นเจ้าภาพ มานี่สองพันกว่าส้วมแล้วนะ วัดอื่นด้วยนะ ไปเป็นประธานที่ไหน ต้องสร้างวัดละยี่สิบส้วม-อย่างน้อย อานิสงส์สร้างส้วมของข้าพเจ้ามีแล้ว หากว่าข้าพเจ้าจะคลอดบุตรครั้งนี้ ขอให้ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช จงส่งมาตุลีเทพบุตรให้เทพเทวาอารักษ์ทั้งหลาย หย่อนส้วมมาให้ข้าพเจ้า ณ บัดนี้ ถ้าไม่หย่อนมา

ข้าพเจ้าคลอดเปื้อนผ้าเมื่อใด ข้าพเจ้ากลับไปวัดอัมพวันจะทุบส้วมทิ้งให้หมด ไม่เอา ไม่ได้อานิสงส์เลยนี่ ทุบทิ้งหมดแน่นอน" ถ้าหากว่าไม่หย่อนมาจริง ๆ นะ โยมมาวัดอัมพวันจะไม่เห็นส้วมเลย จะทุบทิ้งนะ

แล้วโยมตอบปัญหาซิ เทวดาหย่อนส้วมมาจริงไหม ถ้าไม่หย่อนมาจะคลอดบุตรยังไง วิธีหย่อนของเทวดาหย่อนอย่างไร ฟังต่อไป

ปวดจะตายแล้วอย่าเพิ่งออกไอ้เนยมันทำพิษ โรตีมันทำพิษ อาจารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระ ฝากความรักไว้กับเรา แล้วองค์อื่นเขาเคยฉัน เขาเคยอยู่ศรีลังกา เขาทานทุกวัน เราไม่เคย ตอนเช้าฉันข้าวต้ม วันนั้นไปฉันโรตี อาจารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระบอกจะเลี้ยงเต็มที่เลย เนยมั่ง นมมั่งเลย ก็ท้องเสีย อันนี้เรื่องจริง

อาตมาก็ขออธิษฐานจิตว่าหมดปัญญาแล้ว เดินไปเดินมา อย่าลืมนะจ๊ะ พรรค์นี้หน้าแดงเชียวนะ เหงื่อกาฬแตกเลย จะตาย หิวข้าวยังทนได้ ไอ้พรรค์นี้ทนได้ไหม กินข้าวกลางถนนยังได้ ไอ้พรรค์นี้กลางถนนได้ไหม ไม่ได้แน่อาตมาก็ขออธิษฐาน

ร้อนถึงเทวดาสักกรินทร์เทวราชส่งทิพยเนตรดูเหตุการณ์ ก็แจ้งใจว่าพระครูภาวนาจะคลอดบุตรแล้ว ว่าแล้วมิทันช้า ส่งมาตุลีเทพบุตร รีบเอาส้วมหย่อนไปเดี๋ยวนี้ ได้ยินก้องมาที่หูเรา สบายมาก ส้วมติดแอร์เสียด้วยนะ มีปูพรมเสียด้วย นี่อาตมาก็ตั้งใจจะติดแอร์ เดี๋ยวปีหน้าโยมมาใหม่ เห็นจะมีวัดเดียวในประเทศไทยที่ทำอย่างนี่น่ะ

ในที่สุดวิธีหย่อนส้วมของสักกรินทร์เทวราช ไม่ใช่หย่อนมาอย่างนี้ ถ้าหย่อนมาอย่างนี้ ประเทศศรีลังกาต้องแตกตื่น เดี๋ยวไม่มีใครดูช้างนะ แพ้เรา

กล่าวถึงบ้านเศรษฐีบ้านหนึ่งอยู่ที่หน้าอุทยาน สองสามีภรรยาคู่นี้เป็นเศรษฐีมีตึก ๓ ชั้น แล้วบ้านเขาเป็นชาวพุทธ เราสังเกตได้ว่า มีธงไขว้ ธงอันหนึ่งคือ ฉัพพรรณรังสี ธงอันหนึ่งตราสิงห์ ถ้าบ้านนี้มีธงตราสิงห์อันเดียวไม่ใช่ชาวพุทธ ไม่คริสต์ก็อิสลามไม่มีอย่างอื่นอยู่ คริสต์หรือซิกซ์ ถ้าบ้านไหนมีธงฉัพพรรณรังสีจะบ่งบอกให้ทราบว่าบ้านนั้นเป็นชาวพุทธ

สองสามีภรรยาเกิดสังหรณ์ในใจ เหลียวหน้าไปที่อุทยานอยากจะดูอุทยาน ก็มองไปพอดี เอ๊ พระองค์นั้นเดินไปเดินมาทำไมนี่มันสังหรณ์อย่างนี้ ไม่ใช่ทิ้งส้วมลงมาอย่างนี้ ก็แตกตื่นกันตาย

อาตมาอธิษฐานอย่างนี้ ขอให้ร้อนถึงเทวดา อาตมาได้สร้างส้วมขออานิสงส์ให้แก่อาตมาเถิดจะคลอดแล้วนี่จะทำอย่างไร

เลยทำให้เศรษฐีมองมาที่อุทยาน มันมีถนนผ่านกั้นไว้เท่านั้น นอกจากนั้นบ้านเขาก็ไม่ไกลนัก เขาเห็นไม่ถนัด เขาก็เรียกภรรยาเขาเอากล้องมาซิ กล้องยาว ๆ ส่องเขาก็พูดกับภรรยาเขาว่า

"เอ๊ะ พระองค์นี้เคยเห็น นั่งใกล้ ๆ กับเราที่ประชุมพุทธศาสนิกสัมพันธ์ฯ ใช่แน่ ท่านเดินไปเดินมาทำไม" ส่องไปส่องมา

"เอ๊ะ เหงื่อออกหน้าแดงนะ หน้าแดง เดินไปเดินมาทำไมแล้วไม่อยู่ที่"

เขาก็ชวนกันสองสามีภรรยาข้ามถนนด่วนไปเลย ตรงไปหาอาตมา อาตมาก็กอดอกสะพายย่ามเสียด้วย เขาก็เดินตรงมาส่งภาษาทันที ส่งภาษาสิงหล เขาก็นึกว่าเราจะรู้หรือไม่รู้ก็ช่างเถอะ และเขาให้ตามเขาไป สบายมากเลย

เดินตามดิ่งไปเลย นี่ภาษาเดา ภาษาใบ้ เตรียมเรียนเข้าไว้บ้าง ตามดิ่งเข้าไปเลย พอไปถึงบนเรือนเขาก็ส่งภาษาเลย บอกให้เข้าห้องน้ำเข้าท่าไหมนี่ รู้ในที่เทวดาสังหรณ์สิงสถิตอยู่ในใจเขาครบ ด้วยอำนาจบุญกุศล แล้วส่งภาษาให้เข้าห้องน้ำ พออาตมาเปิดไฟปั๊บ เขาส่งภาษาตามไปเลยให้สรงน้ำด้วย

อาตมาปิดกลอนปั๊บ โอ้โฮตายแล้ว ผ้าอาบก็มี ผ้าเช็ดตัวมี สบู่ ๑ ก้อน แปรงสีฟันพร้อม แหม! ทัศนาชมอยู่พัก เหลียวมาอีกที มีหนังสือพิมพ์เสียอีก มีอ่างอาบน้ำ แล้วอาตมาก็จับหนังสือดู แหมน่าอ่านจังเลย ก็วางอ่านไม่ออก ภาษาศรีลังกา มีเก้าอี้นั่งอีกนะ เอ้ ห้องใหญ่ ติดแอร์ด้วย ปูพรม

เลยอาตมาก็ตั้งสติไว้ได้เรียบร้อย ก็คลอดลูกได้อย่างสบาย ส้วมโถเสียด้วยนะ นั่งสบายเลย นึกถึงพระ ๔-๕ องค์ ป่านนี้ จะไปอดเพลที่ไหน

ก็ไม่รู้ พอเห็นสบายเข้า นึกถึงพวกแล้ว แต่พวกไม่นึกถึงเราเลย จำไว้เชียวนะ เวลาทุกข์ ไม่เคยทุกข์ด้วย หนีเราเสียได้ และทิ้งเราไป พวกนี้ไม่มีบุญ

พอถ่ายเสร็จเรียบร้อย ขอประทานโทษนะ สรงน้ำ มีผ้าอาบเสร็จ มีอ่างน้ำเสร็จ น้ำร้อน น้ำเย็นมีพร้อม อานิสงส์กุศลที่เราทำไว้ดลบันดาลอย่างนี้ พอสรงน้ำเสร็จเรียบร้อย อาตมาก็ห่มผ้า เป็นปริมณฑล ออกมา มีเตียงแล้ว ปูพรม หมอนขวาน นั่นแน่ นี่ผลบุญไปไหนไม่อดอยาก ปากก็ไม่แห้ง ฝนก็ไม่แล้งน้ำใจที่เราทำมา

ออกมานั่งปั๊บ เขาก็ส่งนาฬิกาข้อมือให้ดูเหลือ ๕ นาที บอก "ขออาราธนาพระคุณเจ้า รับภัตตาหารเพลที่บ้านข้าพเจ้า ณ บัดนี้" พวกนั้นอดเพลเลย สมน้ำหน้า อยากไม่คบคนดีอย่างเรา เดินตามคนดีก็ไม่อดเพล ทีนี้อาตมาก็นั่ง ไม่รู้ภาษากันหรอก ใช้ภาษาเดา แต่รู้บ้างภาษาอังกฤษรู้บ้าง แต่ไม่มากพอพูดกันรู้เรื่อง กิน-อยู่-ถ่าย พอรู้แต่ลึกซึ้งไม่รู้หรอก ถ้าเขาส่งภาษามากไป เราก็ทำสมาธิซะ และเดี๋ยวเขาพูดใหม่ก็รู้ต่อไป แหมต้องวิจัย ประเมินผล และเขาก็คุยอย่างดี

และเขาถามมาคำ ทำให้ตื้นตันในอุรา "ท่านเดินไป เดินมาทำไม ทำไมหน้าแดง"

ก็เพราะเหตุนี้ ชี้ไปที่ห้องน้ำ เขารู้เลย

"อ้อ ปวดถ่ายเหรอ"

เราชี้ไปที่ห้อง ภาษาใบ้เราเรียนมาแล้ว

เขาก็บอกว่า "เอาล่ะท่านที่เคารพ นิมนต์พักผ่อนให้สบาย บ้านผมไม่มีใคร" เลยรู้จักกันมาจนบัดนี้ ชอบพอกันมาก

"เย็น ๆ ๔ โมงครึ่ง รถมา ผมจะขับไปส่งท่านที่พักที่วัด อาจารย์ศรัทธาติสสะมหาเถระครับ"

เขารู้เพราะเขาประชุมกับอาตมาด้วย ไปนั่งใกล้ ๆ กัน เขาจำอาตมาได้ อาตมาจำเขาไม่ได้

พอคุยกับเขาเสร็จก็เอนหลังไปนิดนึง พอถึงสี่โมงครึ่งเขาขับรถไปส่ง ตอนหลังเหลืออีกสองวันจะกลับ เขาบริการไปโน่นไปนี่ให้รู้จักกันมาจน

ทุกวันนี้ นี่อำนาจบุญกุศลเป็นไปได้ดังที่กล่าวแล้ว

เพราะฉะนั้นไม่ใช่อาตมาจะอธิษฐานแล้ว ส้วมจะหล่นมาแบบนั้น แต่ขอให้ได้ความสะดวกในการบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ ขอให้ร้อนถึงสักกรินทร์เทวราช ถ้าบุญกุศลมีจริงแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความสะดวกสบายด้วยเถิด อย่างนี้ก็ทำให้เกิดความสะดวก ทำให้เกิดสังหรณ์ใจเทพสังหรณ์เศรษฐี ทำให้หันหน้ามาดูเรา และสนใจกับเราต่อไป นี่เรียกว่าเทพสังหรณ์ เรื่องบุญกุศลมีความจริงแน่นอน

ขออำนาจบุญกุศลดลบันดาลบรรดาญาติพี่น้อง ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน โปรดใส่ใจในการปฏิบัติพระกรรมฐาน เป็นบุญเขตอันสำคัญด้วย-ทาน-ศีลและภาวนา ทานสู้ศีลไม่ได้ เพราะเราบริจาคทานเหมือนไปเรือถ่อ เรือพาย แต่หากว่ามีศีลด้วย เหมือนสินค้าเราไปได้ไวขึ้นหน่อย ถ้าเรามีภาวนาแล้ว เหมือนสินค้าที่เราบรรทุกเครื่องบิน ด่วนจี๋ ทันท่วงทีถึงพระนิพพานโดยพลัน

พระญวนแก้กรรม

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วิปัสสนากัมมัฏฐานแก้กรรมได้อย่างไร กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่เรื่องใหม่นี่เราคงไม่ได้ทำกันอีก คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึกได้รับผิดได้ก็ต้องยอมรับใช้กรรม ไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ ต้องใช้ทั้งนั้น ต้องใช้กรรม ไม่ใช่บุญบาปล้างกันได้นะ เราทำบุญไปแล้วล้างบาปที่ทำไว้คงไม่ได้ เป็นกฎตายตัวเลย บุญไปตามบุญ บาปไปตามบาป น้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้ ต้องแก้อย่างไร วันนี้อาตมาจะเล่าให้โยมฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องของพระญวน พระญวนมาแก้กรรมที่นี่ โดยที่ไม่รู้จักอาตมาเลยนะ เขาคงมีบุพเพกตปุญญตาเมื่อชาติก่อน คงจะมาแก้กรรมกันที่นี่ เพราะวัดนี้เก่าแก่จริง ๆ นะ

เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว ยุวพุทธิกสมาคมฯ จัดการฝึกอบรมพัฒนาจิต โดยให้ชวนเชิญนักศึกษามาเข้าค่ายกันที่วัดอัมพวัน คุณสมพร เทพสิทธา เป็นประธาน อาจารย์วิศาล อดีตผู้อำนวยการวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลดเกษียณแล้วก็มาช่วยยุวพุทธ จัดงานอบรมพัฒนาจิต

ที่วัดอัมพวันนี้ ตอนนั้นยังไม่มีหอประชุมเลยก็ใช้ผ้าใบขึงเอา ศาลาก็ยังไม่เรียบร้อย ห้องน้ำห้องส้วมก็ยังมีน้อยไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ให้นักศึกษาอยู่กลด ยุวพุทธซื้อให้คนละอัน เดี๋ยวนี้ยังฝากไว้ที่นี่

นายบัวเฮียว เป็นชาวญวน เดิมทำงานรับจ้างฆ่าวัวฆ่าหมู อยู่ทางสกลนครอะไรนี่แหละจำไม่ค่อยได้ ก็รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควายก่อน เงินเดือนก็ไม่พอ เงินที่จะเลี้ยงยังชีพไม่พอ ก็ไปอยู่กับเถ้าแก่คนจีน รับจ้างฆ่าหมูต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕ ตัว บอกว่าทางภาคอีสาน ถ้ามีงานก็ต้องฆ่าวัวก่อน เขาเล่าให้อาตมาฟัง

เริ่มหมดกรรม

วันหนึ่งเขาจะถึงบุญกุศล จะหมดเวรหมดกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระธุดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระแต่ประการใด วันนั้นเห็นพระธุดงค์ก็นึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไปไหว้กราบพระธุดงค์ ตักน้ำถวายท่าน พระธุดงค์องค์นั้นก็ถามว่า คุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บัวเฮียวเล่าถวายทุกประการ พระท่านคงสงสารว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมู ท่านก็แสดงธรรมให้ฟัง **ชี้ให้เห็นข้อผิดข้อถูก ชี้บุญบาป บัวเฮียวก็ซึ้งในธรรมะ พระท่านก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพอย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรมเหลือเกินนะ** ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บัวเฮียวเล่าว่า นึกเลื่อมใสกับพระธุดงค์องค์นี้มาก ไม่เคยไหว้พระไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาตั้งแต่เดิมที อาตมาก็ไม่ได้ถามว่าท่านนับถือศาสนาอะไรมาแต่เดิมที **ก็กลับไปบ้านนอนไม่หลับ** คืนนั้นฆ่าหมูไม่ลง ต้องแข็งใจฆ่าไปสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออกจากเถ้าแก่ **ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา**

บวชแล้ว ก็ไปศึกษาเรื่องวิปัสสนา เดินธุดงค์ไปตามสภาพ ๑๐ กว่าปีแล้วเจริญอานาปาณสติ **พุท**หายใจเข้า **โธ**หายใจออก ทำมาโดยมีสมาธิคร่าว ๆ ดิ่งเข้าไปโดยเอกัคตารมณ์ **เวลานั่งแล้วจะเห็นหมูเห็นแต่วัวแต่ควายที่เคยฆ่า มันทำให้สำนึกสมัญญาในจิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา ไม่สามารถจะแก้ได้เลย** แล้วท่านก็เดินธุดงค์ไปเรื่อย ภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถ้ำเชียงดาวท่านก็ไป ก็ไปเจออาจารย์องค์โน้น องค์นี้ร้อยแปดพันประการ

นิมิตเกิด

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ภาคอีสาน จะเป็นสกลนครหรือหนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินธุดงค์มาเรื่อย ๆ วันหนึ่งท่านเกิดนั่งสมาธิเกิดนิมิตขึ้นมา จิตสบายก็เกิดนิมิตว่า **"นี่คุณจะแก้กรรมเอาไหม ที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้นี้คุณยังแก้กรรมไม่ได้เลย" "ทำไมจะแก้กรรมได้"** ถาม

ตามนิมิต ๆ ก็เปิดฉากขึ้นมาว่า **"วันที่ ๑๖ เขาจะเปิดอบรมนักศึกษากันที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี"**

แล้วฉากที่ ๒ ก็เปิดออกมา **"รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้ ให้เดินทางมาโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก้กรรมได้"** จากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานดังที่กล่าวแล้ว แล้วรูปร่างสมภารเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ ว่าอย่างนี้ มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลอีกประการหนึ่ง เลยท่านก็มาหวนระลึกนึกถึง เอ! วัดอัมพวัน อยู่ที่ไหน สิงห์บุรีไม่เคยผ่าน ก็เดินธุดงค์ไม่เคยเดินผ่านทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาคอีสาน ภาคใต้และภาคเหนือ และส่วนใหญ่นี้เราก็คำนวณได้ว่า พระกัมมัฏฐานที่เชี่ยวชาญจริง ๆ มี ๒ ภาค ภาคเหนือและภาคอีสาน ภาคกลางนี่ภาคหัวหมอ พระหัวหมอไม่ใช่พระวิปัสสนานี่อาตมานึกเอาเอง

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน ถามเขาเรื่อยมา จากนครราชสีมา มาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มืดที่ไหนก็ปักกลดนอนที่นั่น เช้าต่อมาเรื่อย ๆ ก็นับได้ ๓ วันมาถึงที่วัดอัมพวันนี้ มาถึงก็มานมัสการอาตมา เล่าเหตุการณ์ให้ฟังยังไม่ได้เล่าละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตมาถึงวัดนี้ ว่าจะมีการอบรมนักศึกษาจริงหรือไม่ บอกว่าจริง นี่เตรียมแล้วปักกรดแล้ว รอนักศึกษามาวันมะรืนนี้ พระบัวเฮียวมาถึงนี่ก่อนกำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัดนี้ ๓ วัน ท่านปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมทีตรงนี้เป็นต้นสัตบรรณสูง ๒๐ วา อีกต้นเป็นต้นพิกุล ที่เทวดาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพันปี หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมาก แล้วมีมะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษาได้นิมนต์พระเถรานุเถระผู้ใหญ่มา มีอธิบดีสมพร เทพสิทธา แล้วยังมีนายอภัย จันทวิมล สมัยก่อนเป็นอะไรไม่ทราบ ก็เชิญมาในพิธีนี้เหมือนกัน

พระบัวเฮียวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้กรรมที่นี่ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไรนะ เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ **ท่านก็ขอรับกัมมัฏฐาน อาตมาก็ให้**

แนวสติปัฏฐาน ๔ บอกว่า พุทโธก็ดี แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่านตั้งสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เข้าใจ ก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก แล้วให้ท่านอยู่บนกุฏิ

กรรมแสดง

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้นผ่าน คืนที่ ๒ มาแล้วเริ่มแสดงอภินิหาร สติดีเข้าแล้วกำหนดเวทนาเข้า ตอนที่ท่านเดินธุดงค์นั้น ท่านเล่าให้อาตมาฟังไม่เคยกำหนดเวทนา ปวดเมื่อยก็ทนเอาเฉย ๆ พุทหายใจเข้า โธหายใจออก ท่านว่าอย่างนี้แล้วก็ดิ่งไป แต่ไม่มีสติท่านว่า สติไม่มี ใช้สติปัฏฐาน ๔ ขันธ์ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์เพิ่มขึ้น แต่ก็นั่งตรงกลด เดินจงกรมขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ท่านก็ใช้สติกำหนด

คืนที่ ๒ แสดงอภินิหารแล้ว คือร้องเป็นหมู เป็นวัว เป็นควายหมดเลยร้องมาชนเสากุฏิแล้วชนเสาต้นสัตบรรณหัวร้างข้างแตกเลือดไหลออกมาไหลใหญ่เลย แล้วทีนี้ก็มัดเป็นหมู นอนงอเป็นหมูแล้วร้องอี๊ด ๆ ร้องอย่างหมูเลย แล้วเลือดไหล เห็นกันหลายองค์ พอดีนักศึกษาเข้ามา แล้วก็มายืนดูเป็นกลุ่มเป็นก้อนหมด พวกอาจารย์สมเดชด้วยตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา ป.กศ. อยู่ที่ยืนดูก็ท้อใจ **บอกโอพระปฏิบัติเป็นอย่างนี้ละก็ไม่เอาแล้ว** เราเสียภาพพจน์เสียแล้ว อาตมาก็ยังไม่ทันรู้เขาก็เลยตาม หมอมาตรวจ **หมอบอกว่าหัวใจก็ดี ความดันก็ปกติไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร**

นักศึกษาก็ตกลงกันว่า นั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัวบอกไม่เอาแล้วจะกลับกัน พอดีอาจารย์วิศาลก็มาห้ามไว้ว่า ยังกลับไม่ได้ก็ต้องประชุมชี้แจงให้เข้าใจ นี่เป็นการเสียภาพพจน์ไปเหมือนกัน

กำหนดสติแก้

คืนต่อมานักศึกษามาเข้าประชุมแล้วรับกัมมัฏฐานก็ไปนั่งปฏิบัติ **พระองค์นี้มาแสดงอีก วิ่งมาตรงนี้อีกละที่ต้นสัตบรรณวิ่งชนเลย**

เอาศีรษะชนเป้งๆ ๆ ถอยหลังไปถอยหลังมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัวเป็นควายเลือดไหลเป็นกองๆ เลย เลือดไหลออกมาเป็นกระโถนเลยคอเป็นแผล เลือดก็ออกมาทางตาบ้าง ทางหูบ้าง เลือดออกทางปากบ้างอาเจียนออกมาบ้าง แล้วถ่ายอุจจาระเป็นเลือดตลอด ๓ คืน ๓ วันไม่ได้นอน อาตมาไปก็ไปดูท่านแล้วก็บอกว่า บัวเฮียว ตั้งสติกำหนดเวทนาปวดหนอๆ กำหนดไป กำหนดใหญ่เลย พอได้สติกำหนดไปๆ วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็ลุกนั่งได้แล้ว ลุกนั่งได้ก็เจริญสมาธิ

สติปัฏฐาน ๔ เข้าผลสมาบัติได้ทันที

พอเข้าผลสมาบัติ ออกมาแล้วก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดชพระคุณหลวงพ่อครับ ผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่เป็นคนไทย ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอวสานตามที่อาตมาได้เล่าผ่านไปแล้ว เล่าว่าได้ไปฆ่าวัวฆ่าควาย นี่เป็นกรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมานะ กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้น โยมอย่าได้ทิ้งเวทนานะ บางคนไปฆ่าผักฆ่าปลามา ปวดแข้งปวดขา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกปวดจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่รู้สึกจะเป็นอุดรธานี เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อยุธยา เดี๋ยวนี้สำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้กำหนดเวทนา กำหนดหนักเข้าๆ เคยไปหักขาเขียดขากบตอนเป็นๆ เอามาทำอย่างนั้นๆ เขาเล่าละเอียด พอรู้เรื่องว่าตัวทำกรรมมาแล้วกำหนดและแผ่เมตตาแล้วหายทันที ๆ และจะไม่ปวดแข้งปวดขาอีก

แล้วก็ย้อนมาเล่าถึงพระบัวเฮียว พอท่านได้สติดีบอกว่าผมเองนี่ปฏิบัติมา ๑๐ ปี แก้กรรมมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเฉยๆ และไม่รู้เวทนาในเวทนา ท่านก็บอกว่าผมทราบแล้วครับว่าเวทนาในเวทนา เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทรมานอย่างนี้แหละหนอ พอได้สมาธิพลสมาบัติแผลไม่มีที่คอนี่ แล้วเลือดหายไป และศีรษะที่เป็นแผลก็หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน เลยในที่สุดก็เข้าผลสมาบัติได้

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่าอ้อแก้กรรมได้ เลยท่านสามารถจะบรรยายได้อย่างสวยงาม ตั้งแต่ต้นอวสาน ทำให้นักศึกษาต้องตื่นเต้นในเรื่องการปฏิบัติธรรมนี่อย่างพระบัวเฮียวก็มาทำเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ทราบว่า **วิปัสสนาแก้กรรมได้ โดยวิธีรับใช้กรรม** โดยที่เอาหัวไปชนโน้นชนนี่

อันนี้ขอเจริญพรว่า **เวทนาสำคัญมากนะ** จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นกรรมวิธีในตัวเองที่เราไปทำเขาไว้ กำหนดไว้ให้หายโดย **สติสัมปชัญญะ โดย สติปัฏฐาน ๔** และการกำหนดอย่างนี้ พระบัวเฮียวเวลากลับไปถึงบ้าน รื้อที่ ชวนญาติโยมไปสร้างวัด ญาติโยมนุ่งขาวปฏิบัติวิปัสสนา เจริญสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เลยเลิกใช้พุทโธ ใช้เวทนากำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมของเวทนาทุกขเวทนาที่เราทำไว้ที่ทรมานเหลือเกินคือเวทนา จึงจะรู้กฎแห่งกรรม **จากคำว่าเวทนา ตัวนี้ ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวทนากำหนดไม่ได้ จะมีกฎแห่งกรรมที่เราทำเขาไว้ อย่าไปหนีเวทนา หนีไม่ได้**

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระบัวเฮียวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส อาตมาก็รับเลี้ยงพักที่วัดนี้ ๑ คืน ก็พาโยมมาดูว่าแก้กรรมได้ที่ไหน ก็มาที่ต้นสัตบรรณให้ญาติโยมดู มาชี้ที่พระบัวเฮียวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็กลับไปหายเงียบไปอยู่สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนั้นมาที่นี่ บอกอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อว่าพระบัวเฮียวของฉันนั้น ท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยดีมีตัวแทนแล้ว ท่านหายไปเลย โดยธุดงค์ไปก็ไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาก็พยายามสืบทราบหาไป ก็รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน ก็อยู่จำวัดแล้ว พระบัวเฮียวที่เป็นญวน เดี๋ยวนี้ไปอยู่ภาคเหนือ อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่าน แต่รู้ในญาณว่าท่านไปอยู่ภาคเหนือ แต่ไปเปลี่ยนชื่อ ไม่ชื่อบัวเฮียว แต่ชื่อจริงของพระญวนนั้นชื่อบัวเฮียวซัด

อย่าลืม อย่าทิ้งเวทนา โยมต้องสู้ ถึงจะรู้กัน อย่างทหารมาอบรมที่นี่ ไว้หนวดหน่อยเป็นสิบเอก นั่งไปนั่งมาบอกกำหนดเวทนา จะลุกไปลุกมาทำไม พอบังคับเข้า นั่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้ว พร่ำ ๆ ๆ

เดินรอบวัดเลย เสียอกเสียใจ อาตมากำลังบรรยายไปเรียก หลวงพ่ออธิบายที ๆ จับได้เลยไปฆ่าเขาหลายศพ มันมาปรากฏในเวทนาทันที เวทนานี่ตัวสำคัญนะ จะบอกวิธีปฏิบัติให้แล้วหนักเข้านึกได้ ว่าเมาเข้าไปพ่อก็มาห้ามทะเลาะกับเมีย เตะตกท่อลงใต้ถุนไป เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาบอกไม่ว่างเดี๋ยว ๆ ไปนอนก่อน รู้จากเวทนา ตัวกรรมที่รู้จากเวทนาคือตัวทุกข์ถึงรู้ว่าตัวเองทำอะไรไว้ บอกเคยรู้ไหม เคยจำได้ไหม เคยนึกได้ไหมไปฆ่าเขานี่ตอนหนุ่ม ๆ น่ะ รุ่นเป็นจ่าน่ะ ตอนนี้อายุมากแล้ว บอกผมลืมไปแล้วหลวงพ่อ แล้วตกท่อตกใต้ถุนไป นี่ก็ลืมไปแล้วนะ ผมเมาผมไม่รู้ จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี่ กำหนดเวทนาได้ปั๊บก็ยังนึกเหตุการณ์ได้ขึ้นโดยอัตโนมัติของตนเองว่าเคยไปฆ่าเขามา อย่างนี้อาตมาติดต่อตามไปว่าเรียบร้อยแล้วเดี๋ยวนี้ดีปกติ ไม่เป็นไรเลยนะ

อีกคนหนึ่งผ่าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นไหมพอรู้ตัวทุกข์ขึ้นมา เห็นกรรมของตัวที่ทำมาดันออกเดินไปเลย เดินไปอยู่ในกอไผ่น่ะ อนุศาสนาจารย์ก็กลุ้มอกกลุ้มใจ หลวงพ่อเขาไม่ตกน้ำตายไปแล้วหรือนี่ คนนี้น่ะ อาตมาบอกว่า เฉย ๆ กินข้าวซะก่อน เดี๋ยวไปตาม จะเจออยู่ในกอไผ่ ต้องผ่าจากกอไผ่ออกมา เห็นไหม ผ่าไปอยู่ในกอไผ่ที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระไปบิณฑบาต เดินไปกลางคืนนะ เวลาเข้าไม่รู้เข้าไปอย่างไรออกลำบาก ผ่าเข้าไปในกอไผ่ นี่เวรกรรมต้องไปใช้นะ เคยเอาเขาเข้าไปในกอไผ่ มันก็ต้องไปเข้าซี

นี่คนลืมนึกกฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกข์มีเวทนาวิปัสสนาสติปัฏฐาน รู้กรรมตอนเวทนา นั่งสบายไม่รู้หรอกว่าทำกรรมอะไรไว้ ขอฝากเทคนิควิธีปฏิบัติไว้ด้วย ถ้าทนต่อเวทนาไม่ได้เลย เลิก ๆ โยมจะรู้กรรมแล้วใช้กรรมไม่ได้ ต้องตอบปฏิเสธกันเรื่อยไป นายจ่าคนนี้บอกหลวงพ่อผมรู้แล้วผมเสียใจมาก แล้วก็เอาหัวไปชนกับลูกกรงนี่บ้าง เสียใจมาก ตี ๔ พังประตูไปเลย คอกกัมมัฏฐานพังเลย นี่เป็นภาพกฎแห่งกรรมต้องระวังเพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันท้อมันถอย อย่าม้วนเสื่อหนี

เพราะฉะนั้น พวกญาติโยมในระดับวิทยากรที่จะไปสอนเขาต้องควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ ถ้าคนไหนมีกรรมมากต้องควบคุมให้มาก เดี๋ยวมันแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยสร้างกรรมมาไม่เป็นไร ๆ เลยนะ ถ้าคนไหนสร้างกรรมไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันนี้ต้องควบคุมให้ดี หนีได้ง่าย ฟุ้งซ่านได้ง่าย บ้าบอคอแตกไปก่อน บ้างก็ไปชนโน่นชนนี่ โดดโน่นโดดนี่ อะไรไปอย่างนี้นะ นี่กรรมซัดต้องใช้เขาก่อน เพราะฉะนั้น ญาติโยมก็ดีในฐานะเป็นวิทยากร ต้องควบคุมไว้เลยนะ ถ้าเห็นว่าคนนี้มีกรรมอะไรมา ควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ นี่มีวิธีแก้หลายอย่าง

ความฝันของลุงยุ้ย

ท. เสียงพิบูลย์

โลกมนุษย์ที่เราอยู่ทุกวันนี้ ย่อมมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นได้เสมอ หากเรามีความสนใจ ได้พยายามติดตามค้นคว้า ก็จะเห็นได้ว่าเรื่องมหัศจรรย์ย่อมจะมีจริง แม้จะหาเหตุผลและหลักฐานที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะเชื่อได้ว่า เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริง มิได้เดาหรือสร้างมโนภาพขึ้นเอง เรื่องที่จะเขียนนี้ ผู้ส่งเรื่องให้ข้าพเจ้าเขียนนั้นเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ เมื่อได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่มีสาระเรื่องหนึ่ง ควรจะเผยแพร่ให้ผู้สนใจในเรื่อง **"กฎแห่งกรรม"** ได้รู้เรื่องแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตทั่วไปภายใต้ดวงอาทิตย์ ข้าพเจ้าจึงอยากสนับสนุนให้มีผู้รู้ผู้สนใจมากขึ้น ก็จะเป็นกุศลของท่านเจ้าของเรื่องผู้ล่วงลับไปแล้ว ยังช่วยให้เรามีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ ใช้ความคิดและพยายามหาเหตุผล การเขียนขึ้นนี้ก็เพื่อจะให้อนุชนรุ่นหลังค้นคว้าหาความจริงต่อไป คิดว่าคงจะได้รับประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อย ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเชื่ออะไรอย่างงมงายและอยากให้ท่านเชื่อตามไปด้วย หากท่านผู้ใดอ่านแล้วไม่เชื่อเพราะไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าก็พอใจ และยินดีที่ท่านเป็นคนมีเหตุผล โชคดีที่ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่ใต้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาให้สิทธิเสรีเป็นประชาธิปไตย มิได้บีบบังคับให้เชื่อถืออย่างงมงาย แต่พระธรรมคำสอนในทางพระพุทธศาสนากลับสนับสนุนไม่ให้เชื่ออย่างหลงใหล ให้ใช้สติปัญญาพิจารณาหาเหตุผลให้แน่ใจเสียก่อน จึงค่อยเชื่อเหตุนี้เพราะ**พุทธศาสนาได้สอนตามหลักธรรมชาติเป็นสัจธรรม ทุกข้อทุกตอนที่สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยใช้สติปัญญา เพราะมีเหตุผลจะนำผู้ที่ปฏิบัติเกิดผลตามคำสอนของสมเด็จองค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้มีปัญญาได้ใช้เหตุผลพิจารณาถึงแก่นแท้ของหลักธรรมดูแล้วจะเห็นได้ว่าไม่มีข้อสงสัยใด ๆ แฝงอยู่** จะมองเห็นทะลุปรุโปร่งใสสะอาด เหลือแต่เพียง

มนุษย์ปุถุชนจะมีความอดทนศรัทธาพอที่จะปฏิบัติได้หรือไม่เท่านั้น ถ้าปฏิบัติได้เมื่อใดจะเห็นผลเกิดความสุขขึ้นเมื่อนั้น ศาสนาพุทธเป็นลักษณะสายกลางในชีวิตประจำวันของมนุษย์ตามธรรมชาติของสังคมในโลกทั่วไป พระพุทธศาสนามีกรรมเป็นหลัก ทุกอย่างหนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม ใครทำดีทำชั่ว ก็ได้แก่ตัวผู้นั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ต้องปฏิบัติ ถ้าใช้เพียงอ้อนวอนอย่างเดียวขอให้บันดาลสิ่งนั้นสิ่งนี้โดยไม่ต้องปฏิบัติ แต่ขอให้สมดังใจปรารถนาเช่นนี้ไม่มีในพระพุทธศาสนา เพราะไม่หนักไปในทางพิธีกรรมหรือบวงสรวงอ้อนวอน **พระพุทธศาสนามีจุดใหญ่ มุ่งหมายจะสอนให้มนุษย์เราปฏิบัติตนให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มนุษย์หลงงมงาย ฉะนั้นพระพุทธศาสนา จึงมีผู้เชื่อถืออยู่ ๓ แบบ**

คือผู้ **เชื่ออย่างฝังชีวิตจิตใจไม่เปลี่ยนแปลง** ก็คือผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย แต่เชื่อด้วยใช้สติปัญญา ได้พิจารณาพิสูจน์เห็นความจริงแจ้งชัดเจนอย่างขาวสะอาดไม่มีข้อสงสัยเหลืออยู่เลย แล้วจึงเชื่อภายหลัง เช่น ชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาพุทธศาสนาในประเทศไทย เป็นต้น เพราะท่านเหล่านี้ล้วนแต่ชั้นปัญญาชน มีความรู้และมีการศึกษาสูง ชอบค้นคว้าหาความจริง

อีกแบบหนึ่ง **เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง** และก็ไม่ได้ใช้สติปัญญาพิจารณาพิสูจน์ติดตามให้สิ้นสุดถึงแก่น ปล่อยความรู้ไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรจะดีขึ้น อาศัยแต่ชื่อว่าเป็นผู้มีศาสนาเท่านั้น คล้ายจะเห็นว่าศาสนาไม่เป็นเรื่องสำคัญ แบบนี้ทำผิดง่าย ทำบาปง่าย เพราะไม่มีหลักธรรมแน่นอนจะปฏิบัติ ใจรวนเรและสามารถจะเปลี่ยนศาสนาได้ง่ายเพื่อเงิน เพื่อรัก หรือเพื่อพอใจ เป็นแบบที่เห็นแก่ตัว ไม่กลัวกรรม แต่บางท่านเกิดประสบการณ์ในชีวิต ทำให้มองเห็นกรรมจึงนึกถึงบุญบาปชั่วดี หรือมีผู้ชักนำไปในทางถูก ก็สามารถปฏิบัติเข้าถึงหลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีไม่น้อย

อีกแบบหนึ่งก็คือ **เชื่ออย่างงมงายไม่พิสูจน์** ไม่สนใจในเหตุผล แบบนี้ออกจะมีมากไม่ว่าชาติใดภาษาใด ศาสนาใด มักจะนิยมชมชื่นหลงใหลในเรื่องการบวงสรวงบูชาอ้อนวอน และชอบปาฏิหาริย์จิตใจไม่

หนักแน่น มีเรื่องอะไรก็ไม่ค่อยเชื่อตัวเอง ตัดสินใจไม่ถูก มักชอบไปพึ่งพวกหมอดู เชื่อในเรื่องโชคชะตา ขาดความเข้มแข็งที่จะเป็นผู้นำในครอบครัว แบบนี้มักจะมีปริมาณมากมาย ก็ไม่เกิดประโยชน์กลับถ่วงความเจริญ เพราะจิตใจผู้งมงายนั้นย่อมไม่ทำให้สังคมดีขึ้น กลับทรุดลง อบรมสั่งสอนลูกก็ไม่ค่อยจะได้ผล เพราะความอ่อนแอไม่เข้มแข็ง หากมีพระอาจารย์ที่มีความรู้คุณธรรมสูงชักนำไปสู่ทางถูก ก็สามารถหลุดพ้นจากทางผิดงมงายสู่ทางถูกเข้าถึงหลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีมาก สำหรับพุทธศาสนามีหลักปฏิบัติเพื่อให้อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ยกระดับจิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นเจริญทางจิตใจ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่ในศีลธรรม แผ่เมตตา ที่สุดก็ปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น

เรื่องชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ย่อมมีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นตามกรรมที่ได้สร้างไว้เป็นสมบัติก่อนจะดับจากโลกนี้ มีตัวอย่างมากมายที่จะนำมาศึกษาหาความจริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ดังเรื่องจะเล่าต่อไปนี้

ลุงยุ้ย เป็นคนมีอายุ เป็นที่รู้จักของชาวบ้าน และชาววัดใหญ่ในหมู่บ้านอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ธรรมดาชาวบ้านในชนบท ตามตำบลเมื่อเอ่ยชื่อแล้วย่อมจะรู้จักคุ้นเคยกันเป็นส่วนมาก เพราะขอบเขตไม่กว้างใหญ่ไพศาลเหมือนในเมืองหลวง ฉะนั้นมีเรื่องอะไรก็เป็นที่รู้ทั่วกันทั้งตำบล วัดเป็นที่ประชุมที่ดีของชาวบ้าน เป็นที่พบปะสังสรรค์กันในวันโกน วันพระ เมื่อมีอายุแล้ว ต่างก็หาโอกาสเข้าวัดรักษาศีลถืออุโบสถ เพื่อเป็นบุญกุศลบารมีในชาติหน้าต่อไป ในหมู่บ้านที่ลุงยุ้ยแกอยู่ใกล้วัดอัมพวัน ตามปกติลุงยุ้ยแกใกล้ชิดกับท่านพระครูปลัดจรัญ ฐิตธมฺโม วัดอัมพวัน

ลุงยุ้ยชอบพอกันกับท่านพระครูมานาน ก่อนเมื่อครั้งท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรี ภายหลังต่อมา ท่านจึงได้จำพรรษาอยู่วัดอัมพวัน

เหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นเมื่อต้น พ.ศ.๒๕๑๐ คืนหนึ่งลุงยุ้ยนอนหลับแล้วฝันว่า ได้ไปที่ศาลาวัดอัมพวัน **ได้เห็น ชาย ๔ คน สองคนเดินหน้า อีกสองคนเดินตามหลังห่าง ๆ ต่างมีรูปร่างล่ำสันใหญ่โต ผิวเนื้อดำแดง ตาโต หน้าตาน่ากลัว ไม่ใส่เสื้อ โพกหัวด้วยผ้าแดง**

นุ่งแดง เดินขึ้นบนศาลาเข้ามาทางลุงยุ้ย ฉุดกระชากคุมตัวไว้ ลุงยุ้ยตกใจเพราะไม่รู้เรื่องอะไรจึงถามขึ้นปากคอสั่นยกมือไหว้ทุกคนด้วยความกลัวว่า **“นี่มันเรื่องอะไรจะเอาผมไปไหนกัน ผมมีความผิดอะไรจึงต้องมาคุมตัวกันอย่างนี้”** พวกคุมตัวพูดว่า **“ถึงเวลาแล้ว นายเขาได้สั่งให้มาเอาตัวไปเดี๋ยวนี้ เพราะหมดเวลาที่จะอยู่ในเมืองมนุษย์ต่อไป อย่าให้ใช้กำลังไปเสียดี ๆ”** ลุงยุ้ยตกใจมากนึกรู้ตัวจะต้องตายเพราะหมดอายุลงแน่แล้ว แต่ด้วยความรักความเป็นห่วงลูกเมียที่จะต้องจากไป ก็เสียใจเกือบจะหมดสติ ได้พยายามพูดจาอ้อนวอนผู้คุมหรือยมทูตอย่างน่าสงสาร ขอให้ยมทูตประวิงเวลาไว้ก่อน จะได้ไปสั่งลูกสั่งเมีย แต่ชายผู้เป็นยมทูตไม่ยอมฟังเสียงคำอ้อนวอน คำโอดครวญอันน่าสงสารของลุงยุ้ย จึงได้คุมตัวไปโดยมียมทูตเดินหน้าสองและเดินหลังสอง ลุงยุ้ยก็จำต้องไปด้วยความทุกข์ระทมและเสียใจจนสุดขีด เมื่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งก็นำตัวเข้าไปหาผู้มีตำแหน่งสูงในที่นั้น พร้อมกับรายงานว่าได้นำวิญญาณของลุงยุ้ยมาแล้ว ลุงยุ้ยได้พยายามพูดจาอ้อนวอนอย่างน่าสงสารกับหัวหน้ายมทูตผู้นั้นว่า **“ขอความกรุณาให้ผมได้มีโอกาสกลับไปพบกับลูกเมียเพราะเขาไม่รู้เรื่องประเดี๋ยวเขาจะเป็นห่วง”** หัวหน้าได้ฟังแล้วก็สั่งให้ตรวจบัญชีดูว่า ลุงยุ้ยเคยได้ทำความดีอะไรไว้บ้าง ยมทูตผู้เปิดบัญชีดูแล้วก็รายงานว่า ลุงยุ้ยผู้นี้ยังมีจิตใจเป็นกุศล เข้าวัดอยู่ใกล้ชิดพระ ได้ทำบุญบริจาคทาน มีกรรมดีอยู่บ้าง หัวหน้าได้พิจารณาแล้วบอกว่า เพื่อเห็นแก่กรรมดี จึงได้อนุญาตให้ยืดเวลามีชีวิตออกไปอีก ๓ เดือน เวลาของโลกมนุษย์ ลุงยุ้ยค่อยมีความสบายใจขึ้น คิดว่ายังมีโอกาสกลับไปหาลูกหาเมีย ทันใดนั้นก็ได้ยินยมทูตรายงานให้หัวหน้าฟังต่อไปว่า

ต่อไปนี้อีก ๔๐ วัน ถึงกำหนดของนายชั้น บ้านอยู่ตำบลหัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จะหมดอายุ **ถัดจากนั้นต่อไปอีก ๓๐ วัน กำหนดหมดอายุของนายปลั่ง** บ้านอยู่บางขาม อำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี

เมื่อลุงยุ้ยได้ฟังก็ได้จดจำไว้แม่นยำ ยมทูตยังเห็นลุงยุ้ยยืนฟังอยู่ก็บอกว่า เมื่อได้ต่ออายุเพิ่มอีก ๓ เดือนแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้าน จะอยู่

ทำไมอีก ลุงยุ้ยได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจความรู้สึกหมดไป จึงไม่ได้ทราบว่าใคร คนไหนชื่ออะไรจะเป็นเหยื่อของยมทูตต่อไป เมื่อรู้สึกตัวได้กลับมาถึงบ้าน ด้วยการตื่นจากหลับ แล้วรู้สึกตกใจกลัวจนเหงื่อกาฬแตก รีบปลุกภรรยา เสียงเอะอะกลางดึกของลุงยุ้ย ทำให้บุตรสาวและภรรยาตกใจตื่นขึ้น ต่างก็ถามถึงเรื่องราว ลุงยุ้ยก็เล่าความฝันที่ได้พบเห็นในยมโลกให้ทราบอย่างละเอียดลออ แต่พอภรรยาได้ฟังกลับหัวเราะแล้วพูดว่า "นี่ปลุกฉันขึ้นกลางดึกให้มาฟังเรื่องเหลวไหลอย่างนี้หรือ อย่าไปถือเอาเรื่องเหลวไหลมาคิดเป็นเรื่องจริงจังอะไรเลย เมืองผีเมืองสางหรือวิญญาณไม่มีจริงหรอกน่า อย่าไปคิดให้เป็นบ้าไปเลย ท้องไม่ดีก็หายาธาตุกินแล้วนอนหลับเสียเถิด" ลุงยุ้ยได้ยินภรรยาพูดเช่นนั้นก็นึกในใจว่า ถ้าเราจะไปเล่าให้คนอื่นเขาฟังใครเขาจะไปเชื่อเรา แม้แต่ลูกเมียผู้อยู่ใกล้ชิดสนิทสนมก็ยังไม่เชื่อ แล้วยังหัวเราะเยาะเสียด้วย จะให้คนอื่นเขาเชื่อได้อย่างไร และทำให้ลุงยุ้ยไม่กล้าไปเล่าให้ใครฟังเมื่อมาถูกลูกเมียหาว่าเป็นคนงมงาย เหมือนคนบ้าเพ้อเจ้อ เอาเรื่องฝันเหลวไหลมาเป็นเรื่องจริงจัง กลับทำให้ตัวเองชักจะสงสัยไม่แน่ใจว่าเรื่องที่ฝันนี้จะเป็นความจริง ซ้ำนึกตำหนิตัวเองที่กลัวไม่เข้าเรื่อง

เมื่ออยู่ต่อมาก็ได้สืบรู้ว่า นายชั้น บ้านอยู่ที่หัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี มีตัวจริงและได้ตายลงอย่างที่รู้มาตามกำหนดเวลาในความฝันแล้ว ก็ทำให้ลุงยุ้ยสะดุ้งตกใจกลัวเกิดไม่สบายใจตลอดเวลา คิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลเสียแล้ว ต่อมาก็สืบทราบว่า ที่บ้านบางขาม อำเภอท่าวุ้ง จังหวัดลพบุรี มีคนชื่อปลั่งเป็นความจริง แต่แล้วลุงยุ้ยก็ต้องตกใจแทบหมดสติ ประสาทหวั่นไหวเพราะความกลัว เพราะได้ทราบว่าคนชื่อปลั่งได้ตายลงตามกำหนดเวลา ลุงยุ้ยมีแต่ความหวาดกลัว นึกแน่ใจว่าคราวนี้ก็ถึงตัวเอง ก็คงจะสิ้นอายุแน่หนีไม่พ้น เพราะวันคืนกำลังผ่านไปจะถึงกำหนดถึงเวลาที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่ในเมืองมนุษย์จวนจะครบสามเดือน เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนและสัตว์โลกทั้งหลายย่อมกลัวตาย ลุงยุ้ยก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ย่อมหนีไม่พ้นความกลัว ระยะหลังนี้ลุงยุ้ยรู้ตัวว่าความตายใกล้เข้ามามากแล้ว จึงทำบุญสวดมนต์ภาวนาตลอดมา ยังไม่อยากตาย

กลัวการจากของรัก กลัวความดับ ฉะนั้นพอรู้ตัวว่าความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาแล้วความหวาดกลัวทำให้กำลังใจหมดลง กำลังที่เข้มแข็งก็อ่อนเปียกลง การป่วยเจ็บก็เข้ามาแทน ลุงยุ้ยป่วยลงไม่นานก็มีอาการทรุดหนัก ทั้งบุตรสาวและภรรยาก็ต้องวิ่งเต้นหาหมอมารักษาพยาบาล แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าวปลาอาหารเบื่อกินไม่ลง เมื่อป่วยหนักแต่ยังได้สติดีเป็นพัก ๆ จึงสั่งให้ภรรยาไปนิมนต์ท่านพระครูปลัดจรัญ ที่วัดอัมพวัน ผู้ที่ลุงยุ้ยเคารพนับถือมาก่อน เพราะคิดว่าไหน ๆ ก็จะจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อก่อนจะจากก็จะขอได้ฟังรสพระธรรมเป็นที่พึ่งอันสุดท้าย เพื่อทำจิตให้สงบ เพื่อกำจัดความหวาดกลัว ก่อนตายจะได้มีสติ เมื่อภรรยากลับมาบอกว่าท่านพระครูปลัดไม่อยู่มีคนเขานิมนต์ไป และยังไม่มีเวลาเพราะท่านติดงานมาก ลุงยุ้ยก็เศร้ามีความกระวนกระวายใจ เวลาจะจากโลกนี้ไปก็ใกล้เข้ามา ต่อมาท่านพระครูปลัดจรัญ ฐิตธมฺโม ก็มาเยี่ยม ท่านพระครูเห็นลุงยุ้ยป่วยอาการมากก็ถามว่า

"โยมป่วยเป็นอะไร อาตมาได้ทราบว่าให้โยมผู้หญิงไปนิมนต์อาตมา บังเอิญ ๒-๓ วันนี้ อาตมามีงานยุ่งมาก รับนิมนต์ก็หลายแห่ง เพิ่งจะได้มีเวลาปลีกตัวมาเยี่ยมโยมวันนี้แหละ" ลุงยุ้ยนอนป่วยอยู่ เมื่อเห็นท่านพระครูมาเยี่ยมทักทายปราศรัย ก็เกิดอาการแช่มชื่นขึ้น ยกมือขึ้นนมัสการท่านพระครูแล้วพูดว่า

"ผมป่วยไม่กี่วันอาการทรุดลง หมอก็รักษาไม่ทุเลาขึ้น มีอาการหนักลงทุกวัน ผมรู้ตัวว่าในไม่ช้าผมก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อได้พบท่านพระครูผมรู้สึกเกิดกำลังใจขึ้นมา"

ท่านพระครูให้สติว่า โยมจงทำใจให้สงบ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีใครหนีความตายพ้นได้ เกิดแล้วก็อยู่ได้ตามกำหนดอันสมควรตามกรรมที่สร้างไว้ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมชั่ว เราก็ต้องรับไว้เป็นมรดกแล้วก็ดับไป เกิด ๆ ดับ ๆ เช่นนี้ไม่สิ้นสุด ความตายนั้นแน่ แต่เวลาตายนั้นไม่แน่นอนว่าเมื่อใด ที่ไหน อายุเท่าใด แล้วแต่กรรมจะลิขิต คนดีมีศีลธรรมย่อมตายตามอายุขัย บุญกุศลสนองสามารถจะต่ออายุให้ยืนยาวไปได้ คนใจชั่วสร้างกรรมทำบาป ย่อมจะตายก่อนกำหนดอายุขัย เพราะ

ความชั่วทอนชีวิตของตนเองให้สั้นลง ฉะนั้นเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ก็ควรจะสร้างความดีไว้เพื่อเป็นบารมีในภพหน้าต่อไป ถ้าถึงเวลาเจ็บป่วยรู้ตัวว่าจะต้องดับจากโลกนี้ไป ก็ขอให้พิจารณาถึงสังขารด้วยสติปัญญา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ทุกคนก็ต้องพบเหมือนกันหมด จะเสียใจเสียดายชีวิตก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าใช้ปัญญาก็จะเห็นได้ว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจากใจของเราเอง ถ้าเรามีอำนาจใจสูงก็สามารถทำลายกิเลส โลภ รัก โกรธ หลง ได้ เราก็หมดทุกข์จะเป็นบารมีติดตามเราไปในโลกหน้า โยมก็สร้างบุญกุศลประกอบแต่กรรมดี ขอให้ตั้งสติแผ่กุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร เพื่อขออโหสิกรรม ตรวจน้ำไปให้ กรรมเก่าเราไม่รู้ว่าเราเคยสร้างอะไรไว้บ้าง ผลบุญที่เราสร้างไว้ในชาตินี้คงจะสนอง ขอให้โยมทำใจให้สงบนิ่งตัดความรู้สึกให้หมดสิ้นไม่ว่าบุญหรือบาป ชั่วหรือดีไม่ต้องคิด หากเรามีบุญบารมีพอ จิตใจเราก็จะสดใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อหมดความรู้สึกใด ๆ จิตก็ว่างเปล่า เมื่อดับจากโลกนี้ไป อย่างน้อยก็หลุดพ้นจากอบายภูมิ มีนรก อสุรกาย ดิรัจฉาน เป็นต้น

ลุงยุ้ยเมื่อได้ฟังท่านพระครูให้สติ ก็เกิดความปีติ เกิดกำลังใจ มีความเข้มแข็งขึ้นมา พยุงกายลุกขึ้นได้ แล้วมานั่งกราบท่านพระครูแล้วพูดว่า "ผมคอยท่านมานานแล้วหลายเวลา เมื่อได้พบท่านวันนี้ ผมมีความสบายใจขึ้นทางความรู้สึก ผมรู้แล้วคนเรากำลังอยู่ที่ใจ มีทุกข์หรือมีสุข จะกล้าหรือจะกลัวก็อยู่ที่ใจ ฉะนั้นผมจะทำใจให้เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อไม่กลัวตาย ผมจะปฏิบัติตามคำของท่านพระครู เมื่อถึงเวลาก็พร้อมที่จะตาย ขอเวลาให้ผมได้กินข้าวกินปลาเสียก่อนให้มีกำลังเพิ่มขึ้น เพราะกินไม่ลงมาหลายวันแล้ว"

ท่านพระครูเห็นหน้าตาของลุงยุ้ยผ่องใสขึ้นก็ดีใจ พูดขึ้นว่า "ตามสบายเถิดโยม อาตมาคอยได้" ลุงยุ้ยสั่งลูกและภรรยาหาข้าวมา แล้วก็ลงมือกินอย่างอร่อย คล้ายคนจะหายป่วยหายไข้แล้ว ลูกเมียก็พากันดีใจ คิดว่าคราวนี้ลุงยุ้ยหายป่วยแน่ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วก็พูดกับท่านพระครูเหมือนคนปกติว่า

"ก่อนที่ผมจะจากโลกนี้ไป ผมมีเรื่องจะฝากท่านพระครูไว้เรื่องหนึ่ง จะฝากคนอื่นหรือลูกเมียก็ไม่ได้ผล เห็นแต่ท่านพระครูองค์เดียวที่ผมนับถือพอที่จะเป็นที่พึ่ง จะฝากเรื่องนี้ได้ เพื่อจะเกิดประโยชน์เป็นกุศลแก่ผู้อื่นต่อไป ฉะนั้นผมจึงคอยท่านพระครูอยู่ด้วยใจกังวล วันนี้ผมได้พบท่านพระครูแล้ว ผมดีใจมากเพราะผมจะได้หมดภาระ หมดห่วงตามที่ได้ตั้งใจไว้"

ท่านพระครูยิ้มให้กำลังใจและสงสารกล่าวว่า "อาตมายินดี ถ้าอาตมาช่วยได้แล้วไม่ขัดข้อง โปรดเล่าไปเถิดโยม อาตมาคอยฟังและจะจดจำบันทึกไว้"

จากนั้นลุงยุ้ยก็เล่าเรื่องที่เกิดจากความฝัน ให้ฟังเช่นเดียวกับเล่าให้ภรรยาและบุตรสาวฟังมาแล้ว และต่อท้ายว่าผมได้เฝ้าสืบสวนนายชั้นกับนายปลั่งดูก็ทราบว่ามีตัวจริง และได้ตายไปตามกำหนดเวลาในบัญชีของพวกยมทูต แล้วผมก็ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกที่เวลานั้นจะไม่มาถึงผมเช่นเดียวกัน ถ้าผมจากโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ท่านพระครูจงนำเรื่องของผมเล่าให้ประชาชนฟังด้วย เพื่อจะเกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป

ท่านพระครูปลัดจรัญได้นิ่งฟังด้วยความสนใจและสงสารลุงยุ้ย เมื่อลุงยุ้ยเล่าจบแล้ว ท่านพระครูจึงพูดอย่างไตร่ตรองข้อความที่ลุงยุ้ยเล่าให้ฟัง แล้วก็พูดขึ้นช้า ๆ และหนักแน่นว่า

"อาตมาขอขอบใจที่โยมได้เล่าเรื่องมหัศจรรย์ให้อาตมาฟัง และเจาะจงคอยจะเล่าเรื่องนี้ให้อาตมาทราบ โดยเผยแพร่บอกให้ผู้อื่นที่ยังไม่รู้ให้รู้เรื่องนี้ต่อ ๆ กันไป อาตมาเชื่อแน่ว่า เรื่องที่โยมเล่ามานี้เป็นความจริง ดีใจที่โยมกลับมีจิตใจเข้มแข็ง เกิดปัญญาพิจารณาตามหลักธรรม อาตมาขอรับรองกับโยมว่าจะนำเรื่องนี้บอกต่อ ๆ กันไปเป็นธรรมทาน เพื่อโยมจะเกิดเป็นกุศลเกิดบารมี เพื่อช่วยโยมให้เกิดความสุขที่ได้นำเรื่องนี้มาเล่าถวายให้อาตมาฟัง อาตมาก็คิดว่าเรื่องนี้คงจะเกิดประโยชน์แก่ญาติโยมทั้งหลายในเรื่องกรรม"

ต่อจากนั้น ท่านพระครูก็ให้ลุงยุ้ยรับศีล ๕ และแสดงธรรมให้ฟังพอสมควรแล้วท่านจึงได้ลากลับวัด

หลังจากท่านพระครูออกจากบ้าน อาการป่วยของลุงยุ้ยก็กลับหนักลงนอนหมดสติทันที

แต่แล้วในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ข่าวสลดใจที่ท่านพระครูได้ทราบก็คือ ลุงยุ้ยได้สิ้นลมจากโลกนี้ไปด้วยความสงบ เมื่อตอนดึกในคืนวันนั้นเอง เพราะวันนั้นเป็นวันครบกำหนดพอดีสามเดือน นับจากคืนที่ลุงยุ้ยได้ฝัน ท่านพระครูจึงได้นำเรื่องนี้มาเผยแพร่เพื่อให้ตรงตามความประสงค์ของลุงยุ้ย ผู้ได้จากโลกนี้ไปแล้วตรงกับความฝันประหลาด

ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ จากหนังสือบันทึกของ พันเอก วสันต์ พานิช เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำจิตใจให้สงบแล้วแผ่ส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของลุงยุ้ย หากท่านผู้ใดอ่านแล้วทำจิตใจให้สงบ แล้วช่วยกันระลึกถึงบุญกุศลที่เราได้สร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตชาติ หรือในปัจจุบันนี้ก็ดี แล้วช่วยกันแผ่กุศลและเมตตาธรรมให้แก่ดวงวิญญาณของลุงยุ้ย คิดว่าคงจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ที่สามารถให้วิญญาณของลุงยุ้ยเข้าสู่สุคติได้ และเราก็คงจะประสบความดีและฝันดีเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเองตลอดไป เพราะจะพ้นจากฝันร้าย หากท่านจะมีปัญหาเช่นเรื่องนี้เมื่อรู้ตัวว่าจะมีอายุอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไปไม่นาน ท่านจะทำอย่างไร หากเรื่องนี้ยังไม่สามารถจะแก้ปัญหาทางใจได้ ก็ขอให้ท่านกับไปอ่านเรื่อง อำนาจจิต เรื่องที่ ๔๔ ในชุด "กฎแห่งกรรม" หรือใครจะอยู่ค้ำฟ้า ในเรื่องที่ ๕๔ บางทีอาจเกิดประโยชน์บ้าง

ข้าพเจ้าขอกราบนมัสการขอบพระคุณที่ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ (พระครูปลัดจรัญ) ได้กรุณาอนุญาตให้ใช้นามจริงได้ ขอขอบพระคุณครอบครัวของลุงยุ้ย และขอขอบคุณพันเอก วสันต์ พานิช ผู้บันทึกและได้กรุณาติดต่อในเรื่องนี้จนเกิดประโยชน์ต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๐

สัญญาณมรณะ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ ๑๔ มี.ค. ๓๒

สัญญาณแห่งมรณะมันจะบอกล่วงหน้า แต่เราก็แก้ไม่ได้ เราก็ต้องตายตามนั้น บางคนก็แก้ได้ถ้าเชื่อฟัง เรื่องกรรมแห่งนิมิตของมรณะ นิมิตแห่งความตาย ถ้าเราเชื่อเราก็แก้ได้ ถ้าเราไม่เชื่อเราก็แก้ไม่ได้ มันอยู่ที่คนเชื่อ

คนไม่เชื่อเรื่องกรรมอย่างนี้ ต้องไปตายตามสัญญาณ เรียกว่า **"สัญญาณแห่งมรณะ"** ต้องตายตามสัญญาณนั้น จะผลัดวันประกันพรุ่งไม่ได้แน่ แต่บางอย่างก็ผลัดได้ บางอย่างก็ผลัดไม่ได้ โดยทำนองนี้ มีความหมายมาก ขอให้ญาติโยมฟังกันต่อไป

วันนี้จะเล่าเรื่องสัญญาณของมรณะ คือนิมิตของความตายมันจะมาปรากฏแก่คนผู้ตายล่วงหน้าเป็นเวลานานถึง ๒ ปี แต่แล้วเขาก็ไม่แก้ของเขาเขาจะต้องตายอย่างนั้นจริง ๆ

คนที่จะกล่าวถึงไม่ใช่อื่นไกลกับอาตมาเลย อาตมามาอยู่ที่นี่เป็นเวลา ๓๒ ปีแล้ว มาอยู่รับหน้าที่เจ้าอาวาส รักษาการเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๙ นับตำแหน่งแห่งที่เจ้าอาวาส พ.ศ.๒๕๐๐ นับได้เป็นเวลานานถึง ๓๐ กว่าปี

มีลูกศิษย์คนหนึ่งที่รู้จักกัน ชอบพอกันอย่างดี ชื่อ นายกรู่ ทรัพย์ทอง เมื่อก่อนนี้เคยไปด้วยกันที่บ้านตายุ้ย "ความฝันของลุงยุ้ย" ที่ลงกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ ไปแล้ว

นายกรู่ขับรถออสตินเก่า ๆ ไปบ้านตายุ้ย ตายุ้ยนั่นฝันไปว่าเขาจะเอาตัวไป ความนี้ไม่ต้องเล่า เพราะเล่าไปหลายครั้งแล้ว ตายุ้ยอยู่ข้างวัดพรหมบุรีนี่เอง นายกรู่ก็ไปที่บ้านตายุ้ยด้วยกัน หลังจากนั้นก็เล่าให้นายกรู่ฟังว่า

"กรู่ นี่แหละนิมิตความตาย ตายุ้ยมาแล้ว มะรืนนี้ต้องตายแน่" แล้วก็ตายตามสัญญาณนั้นจริง ๆ อันนี้มีความหมายของวิปัสสนาทั้งสิ้น

ที่เราเข้าใจกัน แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร แผ่ส่วนกุศลให้ท้าวเวสสุวรรณ แผ่ส่วนกุศลให้ยมบาล ข้อเท็จจริงไม่ใช่

พระแก้วพระกาฬคือกฎแห่งกรรมที่จะต้องตายตามสัญญาณ พระแก้วพระกาฬเป็นตัวสมมติ แต่ตัวด้านนามธรรมคือกฎแห่งกรรมที่จะต้องตายในระยะนั้น พระแก้วพระกาฬมาผลาญชีวิตลิดชีวิตดวงวิญญาณออกไปอย่างนี้เป็นการสมมติ **แต่ตัวกฎของกรรมอันเกิดจากการกระทำนั้นเป็นความจริง ซึ่งเป็นสัญญาณมรณะบอกว่าตัวเองจะต้องตายในระยะนั้นทันที**

รอเวลาได้ไหม ก็ได้ ถ้าเชื่อ คนเราส่วนมากไม่เชื่อ เหมือนนายกรู่ทรัพย์ทอง เป็นต้น จะเล่าเรื่องนายกรู่ต่อไป

นายกรู่ เป็นคนมีเงินมีทองพอสมควร อาชีพแจวเรือจ้าง สิงห์บุรี-ไชโย ๑ บาท คนละ ๑ บาทแจวแทบแย่เลย ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มโสด

นายกรู่แจวเรือจ้างตลอดมาพอสมควรแล้ว อายุย่าง ๒๒-๒๓ ปี บวชเรียนเรียบร้อย ได้ชอบสาวคนหนึ่งเป็นคนจีนชื่อเจ๊ฮุ้น อยู่ในตลาดบ้านแป้ง ทางพ่อแม่ของเจ๊ฮุ้นไม่ค่อยพอใจเพราะนายกรู่ เป็นคนไทย คนจีนไม่นิยมรับคนไทยมาเป็นครอบครัว เลยทำให้กรู่ต้องลำบากใจ ผลสุดท้ายทั้งสองคนได้ทำการค้า ไปเช่าร้านสำหรับค้าขายที่หน้าวัดกลางธนรินทร์ ตลาดบ้านแห้ง ขายของโชห่วย ขายทุกอย่าง เพราะภรรยาเป็นนักค้าขาย

พอภรรยาเริ่มตั้งครรภ์คนต้น นายกรู่ก็ลงกรุงเทพฯ ไปซื้อมะพร้าวโดยเรือสินค้า มีเงินอยู่ ๓,๐๐๐ บาท สมัยนั้นมีเรือสีเลือดหมู เรือเขียว เรือแดง มาตอนหลังก็เหลือแต่เรือสินค้า

นายกรู่ เวลานั้นอายุ ๒๔ ปีแล้ว ก็ลงเรือสินค้าไปซื้อมะพร้าว เครื่องแกง พริกกะปิ หอมกระเทียม ขากลับเรือแล่นถึงจังหวัดอ่างทอง ตอนตี ๑ เรือเกิดชนโขดล่มทันทีที่บ้านโพธิ์ทูล

นายกรู่นอนข้างห้องเครื่อง เอาผ้าใบปิด เพราะเป็นหน้าหนาว เรือล่มไปแล้วก็ออกไม่ได้ ดิ้นอยู่ข้างห้องเครื่อง คนตายหลายศพ คนที่ตายไม่ใช่ว่ายน้ำไม่เป็น ว่ายน้ำเป็นแต่ติดผ้าใบและหลับ จึงตาย

นายกรู่ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร เหลือวินาทีเดียวก็จะตายแล้ว เลยบอกว่า "ข้าพเจ้าขอบวชในพระพุทธศาสนาขอให้ข้าพเจ้ารอดจากความตาย ถ้ารอดข้าพเจ้าขอบวช" ก็เลยผลุดขึ้นมาได้

พอหลุดลอยขึ้นมาได้ นายกรู่ก็โล่งใจ มะพร้าวลอยไปหมดไม่มีเหลือ น้ำตาลปีปก็ละลายน้ำไปหมด

แต่ความจริงแล้วตรงนั้นน้ำก็แค่คอเท่านั้น เรือล่มตายกันได้เพราะมันไปชนโขด มีหัวหาดอยู่ นายท้ายคงจะหลับ ชนแล้วก็คว่ำลงไป คนก็ตายหลายศพอยู่ในท้องเรือออกไม่ได้ เข่งทับบ้าง

สรุปใจความว่า นายกรู่ขึ้นมาก็กลับมาถึงบ้าน เงินที่ไปซื้อสินค้า ๓,๐๐๐ บาท หมดเลยไม่มีเหลือ แต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังว่าจะต้องบวช อย่างเราพูดตามศัพท์ทั่วไปเรียกว่า บนบวช

ลูกในครรภ์จะต้องคลอดในปีต่อมา นายกรู่อายุ ๒๔ ปี ลูกคลอดออกมาก็เจริญวัยชันษา นายกรู่ก็ทำมาหากินเรื่อยมาตามอันดับ ไม่ได้บวช เพราะไม่ได้บอกกับคุณแม่

นายกรู่รับพ่อรับแม่ของตัวมาอยู่ด้วย ต่อมาพ่อก็ขอลาไปบวช ไปเป็นสมภารวัดคลองสายบัว จังหวัดลพบุรีอยู่หลังวิทยาลัยครูเทพสตรี บัดนี้ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็อยู่แต่แม่อยู่ด้วยกันตลอดมา จนลูกสาวคลอดออกมามีอายุ ๒๔ ปี จะแต่งงานกับอาจารย์ ร.ร.พิบูลวิทยาลัย จ.ลพบุรี ในวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๗

นายกรู่ ทรัพย์ทองนี้ มาเป็นลูกศิษย์อาตมา ขับรถไปกำแพงเพชร ไปเหนือมาใต้ ไปงานต่าง ๆ ที่วัดอัมพวันยังไม่มีรถ ต้องจ้างรถนายกรู่ กรู่มีรถ ๓ คัน รถตู้ ๑ คัน ปิคอัพ ๑ คัน และรถออสตินเก่า ๆ ๑ กัน

อุดม ลูกสาวคนโตนายกรู่สำเร็จพยาบาลทำงานที่โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพฯ จะแต่งงานปีนั้นอายุ ๒๔ ปี นายกรู่อายุ ๔๘ ปี นายกรู่เกิดฝัน ๓ คืนติด ๆ กัน อาตมาบันทึกมีหลักฐานมีพยานบุคคลด้วย

คืนแรกฝันว่า มีเทวทูตจะเอาตัวไป ในฝันก็บอกเขาไปว่า "เอาไปทำไมเล่า"

"ไม่ได้ หมดเวลาแล้ว ต้องเอาไป"

นายกรู่ตกใจตื่น วันนั้นอาตมาจะไปกำแพงเพชรเลยไม่ได้ไป กรู่ไม่ยอมขับรถ

นายกรู่มาร้องไห้ บอก "หลวงพ่อ ผมไปไม่ได้หรอกครับ ผมเสียใจมาก"

"เสียใจเรื่องอะไร เล่าให้ฟังซิ" เขาก็เล่าบอกว่า

"เมื่อคืนฝันร้าย มีนายนิรบาลแต่งตัวผ้าแดง โพกศีรษะมา ๔ คน จะเอาตัวผมไป ดึงแขนดึงขาใหญ่เลย ผมบอกยังไปไม่ได้ ลูกยังเล็กอยู่" ก็เลยตกใจตื่น เสียใจ วันนั้นอาตมาเสียงานเพราะนายกรู่ไม่ยอมขับรถ

คืนที่สองฝันซ้ำอีก บอกว่าต้องเอาตัวไปให้ได้ ถือบัญชีมากางแล้วต้องเอาไปนะ เขาสั่งให้เอาตัวไปให้ได้ในวันนั้น กรู่ก็ขอร้องไว้ ขอร้องอย่างไรก็ไม่ได้ เขาบอกมีบัญชี นายกรู่ไม่ยอม ในเมื่อไม่ยอมเช่นนี้แล้วก็ตกใจตื่น อาตมาจะต้องไปงานที่ลพบุรี เลยไม่ได้ไปเสียงานอีก

คืนที่สามฝันอีก ฝันว่า ๔ คนมาแล้ว ถือบัญชีมาด้วยบอกว่า "กรู่รู้ไหม ที่เขาให้เอาตัวเจ้าไปเพราะเหตุใด"

"ผมไม่ทราบครับ" ตากรู่เป็นคนปากหวาน พูดจาเพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำบาป ทำบุญตลอดมา

กรู่ก็บอกว่า "จะเอาตัวผมไปทำไมครับ" อีกคนหนึ่งก็บอกว่า "กรู่จำได้ไหม เมื่อเจ้าอายุ ๒๔ ปี นี่จนลูกในท้องของเจ้าคลอดออกมาจะแต่งงานแล้ว เจ้ามีอะไรหรือเปล่า" กรู่ก็นึกไม่ออก ในเมื่อนึกไม่ออกแล้วเขาก็บอกว่า

"ตอนที่เรือล่ม ลูกสาวคนหัวปีของเจ้า ยังอยู่ในท้องใช่ไหม นี่จนลูกแต่งงานอายุ ๒๔ ปีแล้ว เจ้าพูดว่าจะบวชทำไมไม่บวช นี่เสียสัจจะ เป็นกฎแห่งกรรม เจ้านายเขาให้เอาตัวไปในวันนี้ให้จงได้"

นายกรู่ก็ร้องไห้ใหญ่ ในฝันเสียใจ บอกว่าอย่าเอาผมไปเลย ลูกก็ยังเล็ก ยังเรียนหนังสืออยู่ คนโตเพิ่งจะสำเร็จเพียงคนเดียวเท่านั้น ขอเมตตากระผมเถิด นายทั้ง ๔ ก็บอกว่า "ไม่ได้ ต้องเอาตัวไป"

อีกคนหนึ่งตาโปน นุ่งผ้าแดงใส่เสื้อแดงโพกผ้าสีแดง มีผ้าห้อยคอสีขาว มีความสงสารนายกรู่บอกว่า

"กรู่เอ๋ย เอาละข้าสงสารเจ้า ลูกยังเล็กนักเอาอย่างนี้ได้ไหม ภายใน ๒ ปีนี้ บวชเสีย เจ้าบวชภายใน ๒ ปีนี่ได้ไหม บวชเสียจะได้ไม่เอาไป" กรู่ก็บอกว่า

"บวชไม่ได้ครับ หลวงพ่อผมก็บวชไปองค์หนึ่งแล้ว เป็นสมภารมีลูกชายคนเดียวคือผมเท่านั้น ผมไปช่วยอีก เขาจะหาว่ามาอาศัยข้าววัดกิน กำลังทำมาค้าขาย" เขาบอกว่า

"ตามใจนะ ไม่ได้ว่าอะไรนะ ต้องบวชเรียนภายใน ๒ ปีนี้ ถ้าไม่บวชตายนะ รถชนคอหักตายนะ ถ้าบวชแล้วคงไม่ขับรถ จะเอาอย่างไรกันแน่" แล้วก็ตกใจตื่น

เขาก็ร้องไห้มาหาอาตมา เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาฟังแล้วก็จดบอกว่า "กรู่ บวชเถอะ" อยู่ต่อมาได้ ๑ ปี ก็ไม่บวช ขับรถให้อาตมาตลอดรายการ

ต่อมานายกรู่ฝันว่า มันปวดที่ตับ ปวดในปวดนอกจะตาย ทำนองนี้ เป็นต้น แต่แล้วมันก็เป็นจริงขึ้นมาตามลำดับ

เหลือไม่กี่วันจะแต่งงานลูกสาว นายกรู่ฝันอีก บอกว่า เจ้ามีลูกจะแต่งงานแล้วอายุ ๒๔ ปี เจ้าก็คงจะเป็น ๔๘ เจ้าจะต้องตาย ตายอย่างอเนจอนาถ เพราะเสียสัจจะ ที่บนบานสานกล่าว

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ในที่นี้ว่า ไม่ใช่เจ้าพ่อหักคอ แต่เวรกรรมตามสนองที่เสียสัจจะอย่างแรง เพราะเอ่ยเผยวาจาออกมาอย่างแรงที่สุดแล้วไม่ทำตาม

อาตมาบันทึกไว้ว่าแต่งงานลูกสาววันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๗ อยู่มาปีนั้นไม่ได้บวช พอมาปีสุดท้ายอาตมาเห็นท่าไม่ดีแล้ว ก็บอกให้นายกรู่บวช เขาก็บอกว่า

"หลวงน้ามันเข้าพรรษาแล้วบวชยังไงเล่า และผมก็มีครอบครัวเขาจะว่าเอาละมั้ง" และบอกต่อไปอีกว่า

"ลูกผมก็ยังเข้างานไม่ได้และผมยังเป็นหนี้แม่อีก ๔ หมื่น เอามาซื้อรถ เพิ่งส่งให้ไป ๒ หมื่น ก็คงจะบวชไม่ได้"

อาตมาก็พยายามกล่อมเกลาและบอกให้กรู่บวชภายในเดือนสิงหาคมในปีต่อมา ถ้าไม่บวชวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๘ ครบอีก ๑ ปีแล้วต้องตายแน่ อาตมานึกไว้ในใจ

อาตมาเตรียมบาตร ผ้าไตรไว้ข้างที่นั่งที่หอประชุมที่กุฏิอาตมา จะนิมนต์ท่านเจ้าคุณพรหมโมลีเป็นอุปัชฌาย์ เตรียมเครื่องอัฐบริขาร ถวายคู่สวด อุปัชฌาย์ให้เสร็จ

กรู่บอกว่า "ไม่บวช" ทำอย่างไรก็ไม่บวช และเรื่องที่ฝันก็บอกกับอาตมาว่า อย่าบอกให้แม่รู้ อย่าบอกให้ภรรยาผมรู้โดยเด็ดขาด อาตมาก็รับปากจะไม่บอก

"หลวงน้า อย่าบอกกับเจ้าคุณพรหมโมลี บอกไม่ได้เด็ดขาด ที่ผมฝันร้ายนี้อย่าบอกนะ"

"เอ้าตกลง" อาตมาก็ถือสัจจะให้มั่นคง "ไม่บอก" ถ้าบอกเดี๋ยวก็ตายอีก ทำนองนี้ เป็นต้น

ครูหนุน ทำนองเป็นครูใหญ่ วัดกลางธนรินทร์ จดไว้ด้วยกัน

เหลืออีก ๗ วันจะครบ ๒ ปี เขาก็นิมนต์อาตมาไปฉันที่วัดกลางธนรินทร์ทุกวัน ขอทำบุญ พอวันที่ ๗ ครบ ๒ ปี เขาก็บอกกับอาตมาว่า

"หลวงน้า ผมไม่ได้ขับรถให้หลวงน้านะ ผมจะไปอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ มีคนเขาจ้างรถไปแต่งงาน" อาตมาก็ลืมไป ลืมสองปี อาตมาไปที่บ้านเก่า ต.บ้านหม้อ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี กับเจ้าคุณวัดกลาง แล้วกลับมาตอนบ่าย

นายกรู่ ทรัพย์ทอง ก่อนไปก็ลาแม่ ไหว้คนโน้นลาคนนี้แล้วก็ขับรถไป

วันนั้นเป็นวันครบ ๒ ปี ตามที่ยมทูตบอกไว้ พอบ่ายสองโมงอาตมากลับจากงานสักประเดี๋ยว เจ๊ลี้ ร้านช่างทองที่สิงห์บุรี มาบอกอาตมา

"หลวงพ่อ นายกรู่อยู่ไหม" อาตมาบอกว่า

“เขาไม่อยู่นะ ขับรถไปแต่งงานที่อำเภอท่าตะโก”

“ตายแล้ว!”

“เอ้า! รู้ได้อย่างไร”

“ลูกน้องของฉันไปนครสวรรค์มา เห็นรถนายกรู่คว่ำที่มโนรมย์ คอหักตาย ลูกน้องฉันเขายังไปช่วยเลย คนอื่น ไม่เป็นอะไรเลย”

ก็ได้ความว่าขับรถไป มีผู้หญิงซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์ขับตัดหน้าจะให้รถคว่ำ จะได้เก็บข้าวเก็บของ นายกรู่เห็นผู้หญิงขับรถก็ชะลอ แล้วก็บึ่งแซงรถมอเตอร์ไซค์ก็ตัดหน้า นายกรู่เบรกเต็มที่โผล่ศีรษะออกมาบอกคนข้างหลังบอกให้ระวัง เลยรถคว่ำทับคอหักตายคาที่ คอหมุนได้เลย ครบสองปีพอดี ตรงกับวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๘ ตรงกับความฝัน และต้องตายอย่างนี้ด้วยนี่แหละเสียสัจจะ

อาตมาไปช่วยทำศพ ภรรยาของเขาคือเจ๊อุ้น ไม่สามารถจะไปแจกการ์ดได้ เพราะไม่รู้จักใครเลย ไม่เหมือนตากรู่

ในที่สุดอาตมาก็นำเครื่องอัฐบริขาร เครื่องผ้าไตรและเครื่องอุปกรณ์ทั้งหมด ไปติดกัณฑ์เทศน์อุทิศให้ตากรู่ ให้ยมบาลบวชให้ในเมืองโน้นต่อไป

อันนี้ชี้ให้เห็นชัดได้เลยว่าไม่ใช่บนไว้เป็นตัวกรรมเป็นที่เสียสัจจะ คนเสียสัจจะมักจะตายแบบนี้ทั้งนั้น เสียสัจจะวาจาที่ตนอ้างอิงไว้อย่างแรง บางคนบนไว้อย่างแรงเชียวนะจะตายจะขาดใจแล้วบนไม่ทำตาม ส่วนมากจะตายแบบนี้ หรือมิฉะนั้นล้มหัวฟาดน็อคพื้นตาย มีหลายรายดังที่กล่าวนี้

นี่แหละเรื่องสัญญาณมรณะของนายกรู่ ทรัพย์ทอง ผู้เป็นลูกศิษย์ที่วัดอัมพวันนี้ แล้วก็ตายพอดีตามกำหนดที่ได้ฝันนั้นทุกประการ

ถ้าหากว่าบวชตามที่อาตมาบอกแล้ว รับรองไม่ตายเนื่องจากไม่ต้องขับรถ ยมบาลเขาบอกแล้วต้องคอหักตาย ถ้าไม่บวชคุณก็ต้องไปขับรถ รถจะต้องคว่ำหรือชนตายในวันดังที่กล่าวแล้ว เป็นความจริงดังที่บันทึกไว้ทุกประการ มีพยานหลักฐาน เจ๊อุ้นยังอยู่

พอศพมาถึงวัด อาตมาก็เปิดเผยให้เจ้าคุณวัดกลางฟัง เจ้าคุณบอกว่าน่าจะบอก อาตมาบอกว่า

“บอกไม่ได้หลวงพ่อ ผมก็เสียสัจจะ เพราะเขาห้ามโดยเด็ดขาด ห้ามบอกเจ้าคุณ ห้ามบอกเจ๊ฮุ้น ห้ามบอกแม่ของเขา เลยก็ไม่ได้บอก”

มีอาจารย์หนุน ทำนอง อดีตครูใหญ่วัดกลางธนรินทร์ก็ทราบเรื่องนี้ดี แต่ทราบไม่ละเอียดเพราะอาตมาปิดบางข้อท่านไม่ทราบ กรู่ไม่ให้พูดจนตายแล้วก็เปิดเผยให้ฟังเป็นข้อ ๆ ย่อใจความ กรู่ก็เล่าให้ครูหนุน ทำนองฟัง แต่เล็กน้อยดังที่กล่าวแล้ว

อันนี้ยกตัวอย่างสัญญาณแห่งมรณะ ทุกคนจะต้องมีสัญญาณ ทุกคนจะต้องมีนิมิต รู้ว่าจะต้องตายอย่างไร แต่เราไม่ได้สนใจตัวเองแต่ประการใด นายกรู่ก็ตายตามสัญญาณนั้นทุกประการ

สุดท้ายนี้ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่บรรดาญาติพี่น้องทั้งหลาย ผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ และจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

เปรตหลวงพ่อขำ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

ต่อไปนี้จะชี้แจงเรื่องกฎแห่งกรรมว่าพระเป็นเปรตได้อย่างไร เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๗ อาตมาได้รับอาราธนาจากพระครูสุวัฒน์คณาภิบาล เจ้าคณะอำเภอศรีสำโรง จังหวัดสุโขทัย ไปงานมหาพุทธาภิเษก เพื่อรวบรวมจตุปัจจัยสร้างอุโบสถ และปลุกเสกประชาชนที่วัดโพธาราม อำเภอศรีสำโรง จังหวัดสุโขทัย

เมื่ออาตมาไปถึง มีคณาจารย์จากภาคเหนือ ภาคอีสาน นั่งกันอยู่หลายองค์ โยมคนหนึ่งจำชื่อไม่ได้แน่ชัด อยู่บ้านเหนือวัดโพธาราม มีอาชีพทำนากับทำไร่ยาสูบ อายุประมาณ ๖๐ ปีเศษ ได้มาคุยถึงยารักษาโรคบ้าว่ารักษาโรคบ้ามาเยอะทั้งสาวแก่แม่หม้ายหลายคน หายทั้งนั้น เลือดทำพิษก็รักษาหาย วิกลจริตก็หาย อาตมานึกในใจว่าเดี๋ยวต้องขอจดตำราจากโยมคนนี้ให้ได้

พอเขาว่างแล้ว อาตมาก็เรียกโยมคนนี้มาคุย อาตมาถามว่า "โยม ที่โยมคุยว่ารักษาโรคบ้าหายมาหลายคนแล้วนั้น โยมเป็นหมอหรือเปล่า" เขาตอบว่า

"โอ ผมไม่ได้เป็นหมอหรอก แต่พ่อผมเป็นหมอโบราณ ผมเรียนจากพ่อไว้เล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้รักษาใคร" อาตมาถามว่า "ทำไมโยมถึงมีชื่อเสียงรักษาโรคบ้าได้" โยมคนนั้นเล่าว่า "ผมได้ตำราจากผีพระมาเข้าฝัน ผีพระมาบอกยาแก้โรคบ้า เป็นพระจากจังหวัดสิงห์บุรี" อาตมาขอจดตำรายา โยมก็บอกว่า "ผมอยากให้จังเลย ไปให้ทานต่อ แต่นี่ยาพระผีบอกคงห้าม บอกไปแล้วคงไม่ขลัง ผมก็ถือคำโบราณอย่างนี้ ท่านอยากได้ผมจะเล่าเรื่องถวายให้ฟัง"

อาตมาถามว่า "โยมเคยไปจังหวัดสิงห์บุรีหรือเปล่า" เขาบอกว่า "ไม่เคยไปเลย" และก็เล่าเรื่องความฝันว่า ดังนี้

วันหนึ่ง ไปเลี้ยงควาย ไปดูไร่ยาสูบด้วย มีพระองค์หนึ่งร่างกายใหญ่โต ห่มผ้าขาดร่องแร่ง อายุประมาณ ๗๐ ปี เดินไปเดินมาก็มาแวะนั่งบอกว่า

"พ่อทิดเอ๊ย หลวงพ่อหิวน้ำจัง ขอบิณฑบาตน้ำหน่อยได้ไหม" ผมก็ไปตักน้ำมาถวายในขณะที่เลี้ยงควาย เมื่อถวายเสร็จแล้ว หลวงพ่อองค์นี้ท่านก็นั่งคุย

ผมก็ถามว่า "หลวงพ่ออยู่ที่ไหน มาทำไมที่นี่" ท่านบอกว่า "พ่อทิดเอ๊ย ที่มานี่ มาทวงหนี้เขานะ เขาขอยืมเงินมา ๑ ชั่ง และอีก ๒ บ้าน ขอยืมมา ๒ ชั่ง แล้วไม่ให้ หลวงพ่อก็ตามทวง ทวงแล้วก็ไม่ให้ด้วย ไม่รู้หายไปไหน นี่ก็เดินวนเวียนอยู่แถวนี้มาเป็นเวลานานแล้ว มาทวงหนี้"

ผมถามอีกว่า "หลวงพ่อชื่ออะไร อยู่ที่ไหน" ท่านบอกว่า "ชื่อหลวงพ่อขำ อยู่ที่วัดเสาธงทอง บ้านแป้งไทย" และเล่าต่อไปว่า "บ้านเกิดเมืองนอนหลวงพ่ออยู่เยื้องวัดชะลอน มีท่าควายใหญ่ อยู่เหนือวัดอัมพวัน" ท่านบอกว่า ท่านเป็นพระนักเทศน์ ได้เงินทองมากมาย แต่ไม่ได้ทำบุญสุนทานแต่ประการใด ได้มีญาติและเพื่อนของญาติมากู้เงิน กู้มาแล้วก็อพยพมาทำไร่ยาสูบ ที่จังหวัดสุโขทัย อยู่ที่อำเภอนี้แหละ

ผมถามว่า "หลวงพ่ออยู่อย่างไรล่ะ" ท่านตอบว่า "เออ! หลวงพ่อตายมา ๕๐ - ๖๐ ปี แล้วยังมาทวงหนี้ พ่อทิดเอ๊ย หลวงพ่อเดินอยู่แถวนี้ไม่มีใครมีลักษณะดีกว่าพ่อทิด พ่อทิดมีอัธยาศัยดี ใจบุญ ใจกุศล อุตส่าห์เอาน้ำมาให้หลวงพ่อฉันในวันนี้ เอาละ! หลวงพ่อมีของดีให้ หลวงพ่อเป็นหมอรักษาโรคบ้าอยู่วัดเสาธงทอง พ่อทิดเอ๊ย จดนะ จำไว้นะ ยานี้มี ๓๒ สิ่ง เป็นยาหม้อใหญ่ แก้โรคบ้า หลวงพ่อเคยรักษาบ้ามา จำเอาไว้นะ พ่อทิดนะ หลวงพ่อไม่มีอะไรตอบแทน"

โยมคนนี้ก็จดจำได้หมด เพราะเคยเป็นลูกมือของพ่อเขา ช่วยเก็บยาสมุนไพร เลยจำชื่อยาได้มากมาย และตื่นขึ้นมาก็จดยาไว้ทั้งหมด ๓๒ สิ่ง เป็นยาที่ใช้ปีบต้ม ทานแล้วหายทุกราย

อาตมาฟังแล้วก็ไม่น่าเชื่อ ต้องสืบสาวเรื่องราวดูก่อน

หลวงพ่อท่านเล่าได้ถูกต้องเป็นตุเป็นตะ บอกว่า

"พ่อทิดเอ๊ย เป็นเวรเป็นกรรมของหลวงพ่อเหลือเกิน ตอนหลวงพ่อเป็นเจ้าอาวาสวัดเสาธงทอง เป็นนักเทศน์ เป็นพระอุปัชฌาย์ บวชนาคไม่พัก หลวงพ่อตายแล้ว เขาทำศพแล้ว ๕๐ – ๖๐ ปีผ่านไป หลวงพ่อยังต้องไปทวงหนี้เขา อดอยากเหลือเกิน วันนี้ทั้งวันไม่ได้ฉันข้าวเลย ไม่มีจะฉันและหิวน้ำ น้ำลายไหลยืด พ่อทิดก็ใจดี มีจิตเป็นกุศล อุตส่าห์เอาน้ำมาถวายหลวงพ่อฉันหมดกาเลย พ่อทิดมีเงินมีทองหมั่นทำบุญทำทานนะ อย่าไปให้ใครกู้อย่างนี้เลย"

และก็บอกต่อไปอีกว่า "สมภารองค์ปัจจุบัน ยังรักษาโรคบ้าอยู่ชื่ออาจารย์พวง"

โยมคนนี้ได้เล่าให้อาตมาฟัง แล้วก็ถามว่า

"หลวงพ่อครับ วัดอัมพวันอยู่ใกล้วัดหลวงพ่อพวงไหม" อาตมาบอกว่า "อยู่ใกล้กัน วัดอยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี" โยมบอกว่า "เอาละหลวงพ่อไปขอยากับหลวงพ่อพวงก็แล้วกัน ผมก็อยากจะจดให้เหลือเกิน แต่จดไปแล้ว กลัวว่าจะไม่ขลัง"

อาตมากลับจากงานมหาพุทธาภิเษกแล้วก็ไปกราบเรียนหลวงพ่อพวง ท่านหัวเราะ บอกว่า จริง อาจาย์ของท่านเอง ขี้เหนียวที่สุด เก็บจนเก่าทั้งนั้น นมก็แข็ง ร่มก็ลุ่ย เสื่ออ่อนมีเป็นมัด ๆ พอท่านมรณภาพแล้วนำออกมาเปื่อยยุ่ยหมดเลย ร่มแต่ละคันผุหมด มีเงินทองมากมาย เขาเอาไปสร้างวัด สร้างศาลาจนปัจจุบันนี้

หลวงพ่อพวงยืนยันว่าเป็นความจริง ท่านก็จดยาให้ แต่อาตมาไม่ได้เอาไปรักษานะ ไม่ได้เป็นหมอ ไม่ได้รักษาใครเลย และได้ยาแก้เลือดลมไม่ดีด้วย หลวงพ่อพวงก็รักษาต่อเนื่องจากครูบาอาจารย์มา บัดนี้หลวงพ่อพวงมรณภาพไปแล้ว อายุถึง ๘๐ ปีเศษ อาตมายังไปงานพระราชทานเพลิงศพ เพราะอยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี อาตมาได้เป็นเจ้าคณะอำเภอจึงได้ยานี้มา แต่ไม่ได้ตั้งตัวเป็นหมอแต่ประการใด

อาตมาได้ถามโยมที่อำเภอศรีสำโรงว่า "โยมคุยกับท่านนานไหม"

เขาบอกว่า "นาน ท่านบอกว่าสอนลูกสอนหลานนะ อย่าทำเลย อย่าขี้เหนียวเลย นี่แหละหลวงพ่อลำบากเหลือเกิน บัดนี้ยังหาที่เกิดไม่ได้เลย ไปเที่ยวทวงหนี้เขา ทวงแล้วเขาก็ไม่ให้เลยก็ตามทวงตลอดไป สบงจีวรขาดร่องแร่งมาอย่างนี้แหละ"

ที่วัดอัมพวันก็ยังมี ชื่อหลวงตาเฟื่อง เดี๋ยวนี้ยังอยู่ด้วย ตอนบวชไม่ทำกิจวัตรอะไร ขนแต่ของวัดเข้าบ้าน ตายแล้วเป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้ มีคนนับถือศาสนาคริสต์คนหนึ่ง นั่งทางในเก่ง ได้มาที่วัดนี้ ยังเห็นนั่งอยู่บนศาลา

ขอชี้แจงให้โยมฟัง พระเป็นเปรตได้แน่ ที่เล่านี่เพื่อเป็นตัวอย่างของพระภิกษุสมัยนี้ อาตมาไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะโยมคนที่ฝันรับตำรายาไว้ไม่เคยมาสิงห์บุรีเลย

ขอฝากญาติโยมไว้เพียงนี้นะ นี่เป็นกฎแห่งกรรมไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าเป็นพระภิกษุเท่านั้น เป็นฆราวาสก็มีมาก ขอเรียนพระสงฆ์องค์เจ้าไว้ **อำนาจโลภะ อยากได้ไม่ทำบุญสุนทาน** เลยต้องไปทวงหนี้ที่เขาให้กู้ เวลาตายไม่นึกถึงอรหัง พุทโธ ไม่เคยเจริญพระกรรมฐาน ตายไปวิญญาณก็ออกจากร่าง ไปทวงหนี้เรียกว่าเปรต เปรตวิสัย ๖๐ ปีแล้ว ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นเวลา ๑๖ ปี แล้วที่อาตมาไปนั่งมหาพุทธาภิเษกที่วัดโพธาราม อำเภอศรีสำโรง จังหวัดสุโขทัย

อันนี้เป็นตัวอย่างได้ อาตมาเกิดไม่ทันหลวงพ่อขำ โยมคนนั้นบอกต้องเชื่อ ๑๐๐% เพราะว่าไม่เคยมาสิงห์บุรี และอาตมาได้บอกไว้ว่าโยมผ่านมาแวะวัดอัมพวันหน่อย

ในเวลากาลต่อมา โยมคนนั้นก็พาลูกมาที่วัดนี้ หลายปีผ่านมาแล้ว มาบอกให้พาไปวัดเสาธงทอง อาตมาก็พาไป ตอนนั้นหลวงพ่อพวงยังไม่มรณภาพ ได้บอกกับหลวงพ่อพวงว่าฝันอย่างนี้จริง หลวงพ่อพวงถามว่า "ยามีอะไรบ้าง บอกให้ฟังซิ"

โยมผู้ที่ฝันได้รับยาไว้ ก็บอกยา หลวงพ่อพวงบอก "ถูกต้อง" ไม่ขาดแต่ละสิ่ง หนักเท่านั้นบาท เข้ายาดำด้วย เข้าฝักคูน ใบมะกานี่แหละ แต่ทั้งหมดมี ๓๒ สิ่ง หลวงพ่อพวงจึงให้ตำรายาอาตมาเป็นยาแก้โรคบ้า

นับประสาอะไรกับโยมผู้หนึ่งเป็นเศรษฐี ๘๔ ปี รักษาอุโบสถมา ๓๐ ปี ทอดกฐินเก่ง ทอดผ้าป่าเก่ง แต่ตายเป็นเปรตไปเที่ยวเข้าเขา **เพราะอำนาจโลภะ เอาทรัพย์สมบัติของลูกชายคนโตมาให้คนเล็ก** ลูกเขยเล่นการพนันหมด ผลาญหมดเลยเสียใจ **ถึงแก่กรรมตายไปเป็นเปรต** เพราะ**โยมคนนี้ไม่เคยเจริญวิปัสสนากรรมฐานเลย อำนาจโลภะตายไปเป็นเปรต อำนาจโทสะตายลงนรก อำนาจโมหะตายไปต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน**

อาตมาเคยเล่าให้โยมฟังแล้ว สมภารที่จังหวัดสุพรรณบุรี ติดต่อจังหวัดกาญจนบุรี เป็นอุปัชฌาย์พระครูสัญญาบัตร ตายไปแล้ว ๓ ปี อาตมาไปงานศพนี้ สมัยก่อนนานแล้ว ตายไปเกิดเป็นวัว วัวนั้นเข้าไปในวัดนั้นเรื่อยเจ้าของเลยปล่อยให้อยู่ในวัด นี่เห็นได้ชัด

อาตมาได้ชี้แจงกฎแห่งกรรมมาพอสมควรแก่เวลาแล้ว ขอญาติโยมทั้งหลาย จงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกัน ทุกรูป ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

ใช้หนี้กรรมสุนัข แมว

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

...หลักพระอภิธรรม ๗ พระคัมภีร์ บอกไว้ว่า เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ถ้าไม่มีเจตนาเป็นกิริยา

ยกตัวอย่างโยมมารักษาศีลกัน จะรู้อย่างไรว่าศีลขาด ตอบได้อย่างเดียว คือ เจตนา ถ้าไม่เจตนา ศีลไม่ขาดหรอก ยกตัวอย่าง โยมเดินออกไป มีผ้าคลุมแมวอยู่ ก็ไม่ทราบ นึกว่าผ้าเช็ดเท้า ก็ไปเหยียบผ้าเข้าถูกลูกแมว พอเปิดผ้าออกมา ตาย เหยียบเสียเละแล้ว ศีลขาดไหม ไม่ขาดแต่ใจเศร้าหมอง พิโธ่เอ๋ย ไม่น่าจะมาขวางพระบาทาเลย ตายแล้ว **ศีลไม่ขาดแต่ด่างพร้อย ใจเศร้าหมอง เป็นกิริยา**

แต่หากเราสร้างความดี ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ต้องใช้โดยมารยาทหลักพระอภิธรรมอธิบายไว้ไม่ละเอียด ต้องอาศัยประสบการณ์

โดยกิริยาต้องใช้ หมายความว่าอย่างไร ยกตัวอย่างอาตมาไปร้านโยมขายแก้ว อาตมาก็ไปเลือกแก้ว โดยไม่เจตนา แก้วลื่นหลุดมือแตกเพล้ง!

แตกแล้ว อาตมาต้องถามโยมแม่ค้าว่า

"แก้วใบละเท่าไรจ๊ะ"

"ใบละ ๒ บาทเจ้าค่ะ"

"เอาไปเลย ๒ บาท" "อ๋อ ไม่เป็นไร ท่านมีบุญคุณกับดิฉัน หลวงพ่อเจ้าคะ แค่ ๒ บาทเท่านั้น" เรียกว่าอโหสิกรรม ไม่ต้องใช้ เข้าใจไหมนี่

แต่ถ้าโยมกับอาตมาไม่รู้จักกันเลย ไม่เคยสร้างความดีต่อกัน ก็ต้องใช้ตามระเบียบ ๒ บาท นี่เป็นกิริยาต้องใช้นะ

บางทีพระอาจารย์อธิบายไม่ถูก โอ๊ยไม่ต้องใช้ ยกตัวอย่าง อาตมาสร้างความดีกระทุ้งพื้นหอประชุม ตอนนั้นยังไม่มีหลังคา ไม่มีฝา อยู่ริมตรงข้างทาง จะเลิกกระทุ้งมองดูแล้วไม่มีอะไรขวางทาง ก็เหวี่ยงขอนไม้ออกไปเพื่อกองรวมกันไว้

พอดีมีสุนัขบ้านวิ่งมาจากไหนไม่ทราบ ขอนไม้ชนจมูกอย่างแรง เลือดพุ่งฉูดเลย **อย่างนี้เป็นกิริยา เพราะไม่ได้เจตนา** สุนัขตัวนี้วิ่งมาโดยบังเอิญ เราไม่ได้เลี้ยงมันนะ ถ้าเลี้ยงมันอาจจะอโหสิกรรมให้เราก็ได้

อาตมาเลยไปเอารางจืดอยู่ที่หลังกุฏิอาตมา มาโขลกกับน้ำซาวข้าว กรอกเข้าไปในปากสุนัข ปรากฏว่าสุนัขฟื้น ลุกวิ่งได้เลย

อยู่ต่อมาได้เดือนเดียว อาตมาไปพูดที่ศาลาประชาคม ลพบุรี ตอนเพลไปฉันที่บ้านนายอำเภอ พอฉันเสร็จแล้วก็ไปดูวัดสร้างใหม่ที่เมืองใหม่

มีเต็นท์อยู่ คนฟังประมาณ ๑๐๐ คน อาตมาก็ไปนั่งที่กุฏิสมภาร มีสมภารนั่งอยู่ก่อนแล้ว พอดีมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สมภารก็ลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ในกุฏิ

พออาตมาไปถึง สมภารลุกไปเท่านั้นแหละ ลมเกย์มาเลย แปลเป็นภาษาไทยว่า ลมแดง ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ลมบ้าหมู หมุนจนเต็นท์พังหมด คนทั้ง ๑๐๐ คนไม่เป็นอะไร แต่ลมพัดไม้แป ซึ่งแหลมพอดีเลย มาทิ่มที่จมูกอาตมาคนเดียว

ถ้าสมภารนั่งอยู่ด้วยกัน ต้องตายก่อน เพราะนั่งอยู่ข้างหน้า พอโดนจมูกอาตมาเลือดพุ่งแล้ว ลมบ้าหมูหายไปเลย ไม่มีอีกเลย เห็นไหมนี่ **กฎแห่งกรรม โดยกิริยาต้องใช้อย่างนี้**

ถ้าหากว่าเราไม่สร้างความดีเลยนะ ยังไม่รับใช้ ไปใช้ชาติหน้าเลย ขอฝากไว้ด้วย ความดีจะมีอุปสรรค ถ้าเราสร้างความดี ต้องมีคนด่า คนว่าต้องทนต่อไป

พระเอกในเรื่องหนังละครต้องลำบากอย่างนี้แหละ ถ้าใครชอบสบาย ไม่ใช่พระเอกนางเอก ใช้ไม่ได้ เป็นตัวเบ็ดเตล็ด เป็นตัวหางเครื่อง อันนี้เข้าใจนะ

อาตมาก็เลือดไหลไปเลย พวกโยมรีบลุกจะมาพยุง อาตมาบอกว่า “ไม่ต้อง เรื่องเล็ก” เลยเล่าให้สมภารฟัง คนที่นั่นฟังไปด้วย บรรยายธรรมะเรื่องกฎแห่งกรรมให้ฟัง

ที่ศาลาประชาคม เขาให้พูดเรื่อง ความสามัคคี เลือดยังอยู่เต็มที่จมูกอาตมา หมอเข้ามาจะเช็ดให้ อาตมาบอกไม่ต้อง เดี๋ยวจะเอาไว้เป็นพยาน แว่นกระเด็นไป แต่ไม่มีกฎแห่งกรรมเรื่องแว่น แว่นเลยไม่แตก เพราะเราเหวี่ยงขอนไม้ไป สุนัขไม่มีแว่น ถ้าสุนัขมีแว่น แว่นเราก็ต้องแตก เห็นชัดไหมนี่

อาตมาไปพูด นายกเทศมนตรีถามว่า หลวงพ่อที่จมูกมีเลือดเป็นอะไรน่ะ อาตมาบอก เฉยๆ เดี๋ยวรู้ เลยพูด ๑ ชั่วโมง จบรายการว่าเป็นกฎแห่งกรรมของเรา

อยู่มาไม่ช้า เป็นกิริยาอีก เมื่อปีนี้เอง ปี ๒๕๓๒ อาตมาพูดจากหอประชุมเสร็จแล้วก็ไปที่กุฏิชั้นบน ตี ๒ แล้ว ไม่มีใครเดินแล้ว อาตมาเทน้ำร้อนจากกระติกเทใส่ขัน สาดลงทางหน้าต่าง

แมววิ่งมาพอดีเลย โดนแมวร้องแป๊ว ตายหรือเปล่าก็ไม่ทราบ

อยู่ต่อมาไม่พอเดือนนะ **กระติกที่มีเกลียว มันระเบิด น้ำลวกตรงหน้าขาอาตมาเลย** กำลังห่มผ้าอย่างนี้ ไม่รู้จักร้อน พอเลิกผ้าออกมาหน่อยเท่านั้น **หนังลอกออกลึกพอสมควร** แต่หายแล้ว ไม่ต้องดูนะ อยู่ในผ้า ถ้าไม่เชื่อจะเปิดให้ดู ลึกเลย จริงๆ นะ

นี่แหละ **เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม ไม่ได้เจตนาเป็นตัวกิริยา** แต่สร้างความดี ต้องใช้ไปเลย ชาติหน้าไม่ต้องไปใช้หนี้

ถ้าคนสร้างความดีมาก ต้องรีบใช้ในชาตินี้ ถ้าคนสร้างความดีแต่ยังไม่ละความชั่ว ยังใช้หนี้ชาตินี้ไม่ได้ รวมทั้งดอกทั้งต้นไปใช้ในนรกโน่น ใช้ชาตินี้ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องมีกรรม จะไม่ดีกว่าหรือ ขอฝากไว้ด้วย

พรหมนคร เมืองแห่งความหลัง

พระภาวนาวิสุทธิคุณ ๒๗ มี.ค. ๓๔

จะขอเล่าประวัติเมืองพรหมนครว่ามีประวัติมาอย่างไร ต่อเนื่องกับเมืองพรหมนคร คือเรื่องแม่ครัวหัวป่า ที่เรียกว่าแขก ๒๕ แม่ครัว ๓๐ แม่ครัวหัวป่าอยู่ตรงไหนกัน ได้รับพรจากพระพุทธเจ้าหลวงทำขนมอร่อยหมด และจะเล่าถึงอาตมาได้ผงจากพระเครื่องของสมเด็จพระนเรศวรประการใด เรื่องนี้ยังไม่เคยเปิดเผยให้ใครฟัง

เมืองพรหมนครเป็นเมืองมาแต่สมัยโบราณ **พระเจ้าพรหมมหาราช พระราชบิดาพระเจ้าไกรสรราช** ผู้ทรงสร้างเมืองสิงห์บุรี เป็นผู้สร้าง เพราะชื่อเมืองตรงกับพระนามของพระองค์ พระเจ้าพรหมมหาราช ทรงสร้างเมืองพรหมบุรีแล้ว ต่อมาพระเจ้าไกรสรราช พระราชโอรสทรงสร้างเมืองสิงห์บุรีขึ้น พระราชทานนามเมืองให้สอดคล้องกับพระนามว่า **"สิงห์บุรี"**

เมืองสิงห์ไม่ใช่อยู่ตรงปัจจุบันนี้ เป็นเมืองสิงห์อยู่ที่แม่น้ำน้อยโน้น ที่เรียกว่า เมืองสิงห์ เมืองสรรค์ เมืองสุพรรณบุรี บ้านช้าง บ้านตาล บ้านพรานแสวงหา บ้านกุ่ม บางบาล อำเภอวิเศษไชยชาญ หัวตะพาน กบเจา อยู่แม่น้ำสายโน้น

เมืองพรหมบุรีนี้ปรากฏพงศาวดารว่า เป็นเมืองที่มีมาตั้งแต่ครั้งสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง) ผู้ทรงสร้างกรุงศรีอยุธยา เรียกว่า **"เมืองพรหมนคร"** และในกฎมนเฑียรบาลก็กล่าวว่า เป็นเมืองสำหรับหลานหลวงปกครอง

มาในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โปรดให้ยุบลงเป็นอำเภอขึ้นกับจังหวัดสิงห์บุรี ที่ตั้งเมืองพรหมนครเก่านั้น อาตมาได้สอบประวัติได้ถูกต้องหมดแล้ว เมืองพรหมนครตั้งอยู่ใต้วัดอัมพวัน เหนือวัดประสาท (เจดีย์หัก) ตำบลพรหมบุรี ปัจจุบันคือบ้าน**นางเฮี๊ยะ พรหมายน** อาศัยอยู่ขณะนี้ นางเฮี๊ยะนั้นเป็นแม่ยาย**ช่างปุ่น เชยโฉม มัคทายกวัดนี้ และเป็นผู้สืบเชื้อสายเจ้าเมืองพรหมนคร**

ตัวเมืองเก่ามีกำแพงเมืองถึงเหนือวัดอัมพวัน ที่เรียกว่าวัดกำแพงเมือง ยังมีซากอยู่ขณะนี้ เหนือขึ้นไปเรียกว่าวัดพระแก้ว มีเนื้อที่มากบริเวณเมืองด้านตะวันออกยังมีวัดสมิด วัดช่างเหล็ก วัดช่างทอง ขณะนี้ไม่มีซากเหลืออยู่ เพราะถูกขุดถูกทำลายไปหมด

สมัยนั้นเจ้าคณะเมืองฝ่ายสงฆ์คือ **พระครูญาณสังวร** วัดอัมพวัน ต่อมาสมัยหลังคือ **พระครูพรหมนครบวรราชมุนี** วัดอัมพวัน เป็นเจ้าคณะเมือง

ต่อมาสมัยหลังอีก เจ้าคณะเมืองย้ายไปอยู่วัดคงคาเดือด ซึ่งตรงกับวัดอัมพวัน ปัจจุบันเรียกว่าวัดป่าหวาย สมัยต่อมาเมืองพรหมบุรีย้ายที่ตั้งทำการใหม่ ไปตั้งที่ปากบางหมื่นหาญ ต.บางหมื่นหาญ ปัจจุบันคือร้านดาวทอง ตลาดปากบาง และย้ายไปตั้งที่ **ทำการจวนหัวป่า** เหนือวัดพรหมเทพาวาส แล้วย้ายข้ามไปฝั่งตะวันออกที่ ร.ร. พรหมวิทยาคาร สมัยต่อมานายอนันต์ โพธิ์พันธ์ นายอำเภอพรหมบุรีได้ย้ายที่ว่าการอำเภอ ล่องไปตั้งอยู่ที่เหนือวัดกุฎีทองในปัจจุบันนี้

ประวัติพระเครื่องเมืองพรหมบุรี วัดประสาท เดิมเป็นวัดโบราณใหญ่โตมาก มีเนื้อที่ถึง ๑๘๐ ไร่ เจริญมาก่อนที่พม่าจะได้สร้างค่ายคูแห่งนี้ขึ้น

ในสมัยก่อนที่กรุงศรีอยุธยาจะเสียแก่พม่า เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ได้ขนย้ายทรัพย์สินสิ่งของมีค่ามาเก็บไว้ในวัดนี้มากมาย ภายหลังชำรุดทรุดโทรมลงมากมายจนกลายเป็นวัดร้างไป เหนือวัดอัมพวันที่เรียกว่าบ้านเตาอิฐนั้น เป็นหมู่บ้านมอญ ได้ทำอิฐสร้างเจดีย์องค์ใหญ่ของวัดประสาทสมัยนั้น อาตมาได้ทราบจากศิลาจารึก ถึงการสร้างพระเครื่องนั้นสร้างบรรจุสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้ประกาศอิสรภาพและออกสงคราม จนได้ปลงพระชนม์พระมหาอุปราชา ณ สถานดอนเจดีย์ เสร็จสงครามแล้ว ได้จัดสร้างพระเครื่องขุนแผนเนื้อแบบกระเบื้องดินเมืองจีนบรรจุไว้ ณ วัดป่าแก้ว (วัดใหญ่ชัยมงคล) อยุธยา พระเครื่องประกอบด้วยแร่มะขาม เป็น**พระขุนแผนเสมาชัย ขุนแผนเสมาขอ** และทำการฉลองใหญ่ฉลองการมีชัยชนะแก่พม่าในครั้งนั้น

เสร็จแล้วได้นำไปบรรจุตามวัดต่าง ๆ ในกรุงศรีอยุธยาและ**วัดประสาท เมืองพรหมนคร** (พรหมบุรี) ในศิลาจารึกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า**วัดชัยชนะสงคราม** เจดีย์วัดประสาทก็ได้ชำรุดโดยภัยธรรมชาติ จากแรงน้ำพุ่งจากวัดคงคาเดือด (ป่าหวาย) เจดีย์ก็หักลงแม่น้ำเจ้าพระยา เหลือแต่ฐานแล้วหักลงน้ำมาได้ ๔๐ กว่าปีแล้ว พระเครื่องจากเจดีย์นั้นมากมายเรียกว่าเสมาชัยเสมาขอมีความศักดิ์สิทธิ์มาก

ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ อาตมาได้มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ปีนั้นก็มีอุบาสกคนหนึ่งชื่อ **กิ๋งเหล็ง ช่างปราณีต** บ้านใต้วัดอัมพวัน ได้นำ**พระเสมาชัย เสมาขอ** ที่ชำรุดไปถวาย ได้จากเจดีย์วัดอัมพวันบ้าง และได้แร่มะขามจากเจดีย์หักบ้าง อาตมาคิดว่าพระเครื่องประวัติศาสตร์ อำเภอพรหมบุรีของเราจะสูญไปโดยคนรุ่นใหม่จะไม่ทราบประวัติ จึงได้นำเอาแร่มะขามและพระที่ชำรุดนั้น มาประกอบเป็นองค์ขึ้นใหม่ เป็นการจำลองพระขุนแผนเสมาชัย และขุนแผนเสมาขอ เมื่อประกอบพิธีมหาพุทธาภิเษกแล้ว ก็ได้แจกแก่ท่านทั้งหลายเพื่อเป็นสิริมงคลต่อไป นับว่าเป็นพระมิ่งขวัญประวัติศาสตร์ของเมืองพรหมนคร จังหวัดสิงห์บุรี

อาตมาบรรจุไว้ในโบสถ์ และทรัพย์สมบัติจากพระนครศรีอยุธยาก็เคลื่อนที่อยู่ในป่าของบริเวณกรรมฐานนี้มากมาย มีทั้งทอง เพชรนิลจินดา แต่เราเอาไม่ได้ ไม่ใช่ของเรา ขอฝากไว้ นี่เมืองพรหมนคร ไม่มีใครรู้ประวัติ และพอดีอาตมาได้ประวัติมา และยังมีอีกมากมายหลายประการ ก็ได้ไว้เป็นของเก่าแก่ของดีมีปัญญาเก็บไว้เป็นหลักฐาน และได้มากกว่านี้ สมัยก่อนก็มีประวัติมากกว่านี้ด้วย อาตมารวบลัดตัดความให้ท่านฟังสั้น ๆ เพราะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก ได้จากสมุดหมายเหตุของชาติด้วยในประวัติศาสตร์ของชาติไทย และได้จากศิลาจารึกมาปะติดปะต่อ

พระเสมาชัย เสมาขอยังอยู่ อาตมาก็จัดพิธีมหาพุทธาภิเษกที่ดอนเจดีย์ เพราะได้แร่มะขามผุดขึ้นมาจากวัดชนะสงคราม และนำมาผสมไม่มีใครรู้ ต้องการให้เด็กรุ่นใหม่ได้ทราบว่าพระประวัติศาสตร์ของเมืองพรหมนคร สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระเสมาชัย เสมาขอก็เอา

บรรจุไว้ บางคนเห็นพระใหม่ไม่อยากได้ นี่แหละเราก็ไม่เคยไปแจกจ่ายให้ใคร ก็เล่าสู่กันฟัง

พระพุทธเจ้าหลวงเคยเสด็จมาที่วัดนี้ตอนนั้นเสด็จแปรพระราชฐานมาอยู่ที่พระราชวังบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เสด็จวัดพระนอนจักรสีห์ทางชลมารคถึง ๒ ครั้ง ในด้านพุทธจักรคณะสงฆ์ก็สั่งจากมณฑลอยุธยาลงมา ให้วัดอารามต่าง ๆ ประดับธงทิว และปลูกพลับพลาหน้าวัดถวายพระพรชัยมงคล ตอนที่พระองค์เสด็จชลมารคมาตามแม่น้ำเจ้าพระยา มีเรือขาว มีเรือนำมากมาย แห่โหมยมนาเสด็จไปตามชลธาร

ตอนนั้นจังหวัดสิงห์บุรียังไม่มี จังหวัดสิงห์อยู่ที่แม่น้ำน้อย เรียกเมืองสิงห์ เมืองพรหมนครมีอาณาเขตถึงบ้านบางเบิก เลยตัวจังหวัดไปติดต่ออำเภออินทร์บุรีนั้น วัดพรหมสาครบ้านบางพุทรานั่นแหละ เป็นสถานที่ของเมืองพรหมนคร และตัวจังหวัดสิงห์บุรีปัจจุบันก็คือ เขตเมืองพรหมนคร **พระพุทธเจ้าหลวง** ท่านเสด็จมาวัดนี้ ปัจจุบันตอนนั้น ร.ศ. ๑๒๕ มีเจ้าอาวาสชื่อ **พระครูพรหมนครบวรราชมุนี ชินสีห์ภานุวัตรสังฆปาโมกข์** เป็นเจ้าคณะเมืองพรหมนคร ขณะนั้นเมืองยังอยู่ใต้วัดนี้ ยังไม่ได้ล้มเมือง พระครูพรหมนครก็สั่งลูกวัดในเขตของท่าน ได้ปลูกพลับพลาหน้าวัด เพราะน้ำเจ้าพระยาเพียบเต็มฝั่ง เมื่อพระพุทธเจ้าหลวงเสด็จ ตามวัดก็ถวายพระพรชัยมงคล สวดชยันโต

พระพุทธเจ้าหลวงพอพระทัย จึงได้จอดเรือประเทียบเข้ามาเทียบท่า **และได้ถวายพระบรมฉายาลักษณ์ให้แก่วัดนี้** โดยมีลายพระหัตถ์ใจความว่า **"ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕"** ลงพระปรมาภิไธยว่า **"จุฬาลงกรณ์"** ยังอยู่ทุกวันนี้

ชาวบ้านเมืองนี้ไม่มีบุญ ไม่รู้จักคุณค่าประโยชน์ของสำคัญในวัด จึงได้นำพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวงไปประดับไว้ที่ศาลาการเปรียญ พร้อมด้วยรัชกาลที่ ๖ เอาแขวนไว้ธรรมดา เพราะไม่มีใครดูว่าเป็นข้อสำคัญ

ในเวลากาลต่อมา อาตมาก็มาที่นี่เป็นเจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๔๙๙ รักษาการ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จึงได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส พอถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ เกิดลมเกย์พัดเอาศาลาพัง พัดกระเบื้องลงน้ำไป ตอนนั้นน้ำเต็มฝั่งเจ้าพระยา พระบรมฉายาลักษณ์ก็ปลิวลงน้ำทั้งรูป กระจกแตกหมด รูปนั้นก็ม้วนห่อลอยไปตามกระแสน้ำและลอยขึ้นมา อาตมาไปสรงน้ำที่แพท่าที่วัดนี้ก็ไปหยิบดู อ้าว! นี่พระบรมฉายาลักษณ์ ตัวหนังสือขาดรุ่งริ่ง การเสด็จครั้งนี้ เสด็จวัดพระนอนจักรสีห์ แต่ท่านไม่ได้ลงวันที่ไว้ว่าเดือนอะไร เพียงแต่ระบุ ร.ศ. ๑๒๕ เสด็จไปพักแรมวัดพรหมสาคร เจ้าเมืองตั้งพลับพลารับค้างแรมคืนที่พลับพลานั้น

หนี้กรรมข้ามชาติของอาตมา

พระภาวนาวิสุทธิคุณ ๒๔ มิ.ย. ๒๖

วันนี้จะเล่าเรื่องดาบของแม่ทัพ ทำให้คนฝันและต้องมาที่วัดนี้ ไปได้มาอย่างไร ต้องใช้เงินเท่าไร เป็นเรื่องอัศจรรย์ของอาตมา ผ่านมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นอยู่วัดพรหมบุรี ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้ ก็จะขอเล่าประวัติอาตมาสักเล็กน้อย

เมื่อสมัยอยู่วัดพรหมบุรี ก็เริ่มสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๙ หลังจากที่เดินออกจากป่า ก็มาเจริญภาวนาและสอนกรรมฐานเริ่มต้นที่วัดพรหมบุรีตามลำดับมา

วันหนึ่งสมภารใช้อาตมาไปเช่าเมรุพร้อมเครื่องตั้ง จะมาจัดงานศพที่วัดต้องไปเช่าที่หัวเวียง บ้านแพน อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แถวโน้นเขามีอาชีพค้าเมรุ มีไฟประดับสวยงามพร้อมเครื่องตั้งบนศาลาเหมากันมาอย่างนั้น แถวนี้ทั้งแถวไม่มีเมรุ ส่วนมากเป็นเมรุเผาเตาฟืน ถ้ามีงานศพผู้มีเกียรติหรือผู้มีเงินต้องไปเช่าเมรุ เมรุก็มีมากทางหัวเวียง ผักไห่ บ้านแพน ก็เลยต้องไปที่นั่น

อดีตชาติของหลวงพ่อ

กล่าวถึงบ้านหนึ่ง เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งอดีตชาติของอาตมา เจ้าของบ้านชื่อ**แม่ชุมศรี ศรีเรือง** เป็นเจ้าของโรงสี อาตมาไม่เคยผ่านทางนั้นจึงไม่เคยรู้จัก แม่ชุมศรีนี้ยังไม่มีครอบครัว ยังเป็นสาว **เขานั่งสมาธิแล้วฝันสามคืนติดๆ กัน** ฝันว่า เมื่ออดีตชาติของเขา เขาอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา เขามีลูกชายคนเดียว และลูกชายคนนั้นได้กำลังรบทัพจับศึก และในฝันนั้นบอกว่า ลูกชายโดนกลศึกวิธี พม่าได้ฆ่าลูกชายโดยผลักเขาลงน้ำถึงแก่ความตาย ที่อำเภอบางไทร ตรงปากคลองที่ทัพพม่าเดินผ่านเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยาแตกทัพวันนั้น เขาก็ร้องห่มร้องไห้ว่าลูกชายเขาต้องจากไปบ้านเขาอยู่ตรงนั้นตรงนี้

อีกคืนหนึ่งเขาฝันว่า ลูกชายเขามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ไม่ทราบว่าอยู่วัดไหน และในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ (อาตมาจำ พ.ศ. ไม่ได้ไม่ได้ดูสมุดบันทึก) เวลา ๑๐.๓๐ น. **ถ้ามีพระมาฉันเพลที่บ้านในวันและเวลานั้น ก็เป็นลูกชายของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติ** ที่รบทัพจับศึกแล้วโดนกลศึก ถูกฆ่าถีบลงน้ำไป เขาก็สำนึกอยู่ตลอดเวลา และก็เล่าให้พี่น้องพ่อแม่ฟังว่าดิฉันฝันอย่างนี้ พี่ชายควบคุมโรงสีอยู่ ก็บอกว่า "ฝันไม่เข้าเรื่องเข้าราว" แต่เขาก็เชื่อมั่นของเขาเหลือเกินว่า ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์นี้จะต้องเตรียมทำอาหาร ถ้ามีพระองค์ไหนมาบ้านเรา ต้องใช่แน่นอน

บ้านนี้ใหญ่มาก มีโรงสีติดอยู่ข้างบ้าน มีสะพานลงไปสู่ตีนท่า มีแพน้ำบ้านทาสีสวยงาม เผอิญตรงกับวันที่อาตมาจะไปหาเช่าเมรุ อาตมาลงเรือจากสิงห์บุรีไปถึงผักไห่ ก็ไปถามหาบ้านนายสง่าที่เขาเป็นเจ้าของเมรุอยู่หัวเวียง อาตมาก็ว่าจ้างเรือหางยาวให้ไปส่งที่บ้านนายสง่า เจ้าของเรือหางยาวก็รู้จัก ค่าเรือขาไปคิด ๒๐ บาท ไปกลับคิด ๕๐ บาท เพราะต้องเสียเวลาคอย อาตมาก็ตกลง ลงเรือจากตลาดผักไห่เรือก็แล่นไปเลย แล้วมาส่งที่บ้านนี้บอกว่าเป็นบ้านนายสง่า เสียงเรือแล่นดัง พูดอะไรไม่ค่อยได้ยิน อาตมาก็นึกว่า ใช่แล้วบ้านนี้ใหญ่โต น่าจะเป็นบ้านของเจ้าของเมรุ

พอขึ้นจากเรือ เขามานิมนต์ที่แพเลย มานิมนต์กันเยอะ ขึ้นไปมีสำรับกับข้าว โตกมากมาย เอ๊ะ! อะไรกันนี่ เราจะมาหาเมรุ อาตมารำพึงเขาก็นิมนต์ให้นั่ง เอาหมากยามาถวาย คุยกันว่าไม่รู้จักกัน เหมือนรู้จักกันมาหลายปีอย่างนี้ อาตมาก็คิดว่า จะใช่บ้านนายสง่าหรือเปล่า เรือหางยาวพอส่งปั๊บ ก็บอกว่า "ท่าน ผมไปธุระก่อนนะ ประมาณชั่วโมงหนึ่งผมจะมารับ" แล้วเรือหางยาวก็วิ่งออกไปเลย นี่เขาบอกว่าเขารู้จักบ้านนายสง่าที่หัวเวียงที่เป็นเจ้าของเมรุ มีพวกโรงสี พวกแขกมาเต็มบ้าน มีสำรับครบ เวลา ๑๐.๓๐ น. พอดีตรงกับที่เขาจดไว้ เขาก็เลยเจี๊ยวจ๊าวกันใหญ่ เราก็ไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา เลยบอกว่า "โยมจะทำบุญเรื่องอะไรกันนี่ ไม่ใช่อาตมานะ อาตมาจะมาหาเมรุ บ้านนี้บ้านนายสง่าใช่ไหม"

เขาก็บอกว่า ไม่ใช่ เขารู้จักบ้านนายสง่าดี อยู่หัวเวียงโน่น อาตมาก็บอก "ตายจริง ผิดบ้านเสียแล้ว โยมช่วยเรียกเรือหางยาวที" เรือหางยาวก็ออกไปเสียแล้ว กว่าจะรู้เรื่องกันก็เพลพอดี เขาก็อาราธนาศีล อาตมาบอก "เอ๊ะ! โยมจะถวายสังฆทาน จะทำบุญกับพระวัดไหนนี่" เขาก็บอกว่า "เฉย ๆ ท่านต้องรับ" รับศีลเสร็จแล้ว ถวายสังฆทานเขาบอก "นิมนต์ฉันตามสบายเจ้าค่ะ" อาตมาก็นึกเคืองเรือหางยาวมาก ดูซิบอกว่ารู้จักกลับมาส่งบ้านแม่ชุมศรี บ้านนี้

เขาก็กระตือรือร้น เอาใจใส่อย่างดี เตรียมน้ำร้อนน้ำชาไว้ก่อน อาตมาก็ฉันไปสองสามคำ ฉันไม่ได้ รู้สึกเกรงใจเขามาก พอฉันเพลเสร็จเขาก็เล่าเหตุการณ์นี้ให้ฟัง เขาหาว่าอาตมาเป็นลูกของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติ เราไม่เชื่อ เชื่อไม่ได้ ลูกอะไรกัน เขายังเป็นสาวอยู่ แต่เขาก็เชื่อมั่นเหลือเกิน แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า เขาบันทึกหลักฐาน เขียนไว้ครบ ฝันสามคืนติด ๆ กัน พ่อแม่พร้อมพี่ชายเขาบอกว่า น้องสาวเขาบ้า แต่ท่านมายังไงตรงเวลาพอดี อาตมาบอก ความจริงอาตมาไม่รู้จักบ้านโยมนะ แล้วไม่รู้เรื่องเลย จะไปหาเมรุบ้านนายสง่า เลยผลสุดท้ายก็คุยกันถึงเย็นเล่าประวัติศาสตร์ในชีวิตของเขาตลอดมา อาตมาก็นิ่งไว้ไม่ยอมเชื่อ สักประเดี๋ยวเรือหางยาวมารับ

ในที่สุดก็เย็นหมดเวลา ได้ทราบจากบ้านโรงสีว่า นายสง่าไม่อยู่ เอาเมรุไปตั้งทางวัดสามกอ ไปทางอำเภอเสนา ต้องมาวันหลังอาตมาก็กลับวัดผิดหวังไม่ได้เมรุ แต่มาได้โยมแม่ในอดีตชาติ ตั้งแต่นั้นมา อาตมากับบ้านแม่ชุมศรีนี้ก็ติดต่อกันเรื่อยมา ต่อมาอีกหนึ่งปี อาตมาก็ย้ายวัดมาอยู่ที่วัดอัมพวัน มาอยู่วัดนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็อยู่ตามลำดับมา แต่ในสำนึกของอาตมา เรื่องดังกล่าวเรารู้บ้างไม่รู้บ้าง จะเชื่อนักก็ไม่ได้ แต่เราก็ต้องยอมรับบางประการเหมือนกัน

อาตมาก็อยู่วัดนี้ตลอดมา สอนกรรมฐานไปเรื่อย หลังจากคอหักแล้วก็หมดเวลา มีเสียงบอกว่าท่านจะต้องอยู่ไปได้แค่ ๕ ปี คอหัก ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ก็ครบ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖

พอดีถึงเวลา อาตมาก็มีนิมิตว่า ต้อง**หมดเวลา** พวกญาติโยมมาขอนิมนต์กันใหญ่ **"หมดเวลา"** มีนิมิตเครื่องหมายไปว่า **"ท่าน ขอเชิญไป"** เห็นจะตายแน่คราวนี้ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมากมายที่เราจะไปนั่น มันอาจจะคิดถึงบ้านแม่ชุมศรีว่า เขาว่าเราตกน้ำตายก็ได้ มันยังไม่แน่นอนนัก แต่แล้วก็มีนิมิตกรรมฐานทันที อาตมานิมิตว่า **"ท่านจะต้องตายแน่นอน"**

ในวันนั้นนิมิตก็บอกว่า กำลังนั่งกรรมฐานในโบสถ์ มีคนสี่คนเข้ามาขอเชิญ ขอนิมนต์เปลี่ยนเครื่องต้นเครื่องทรง เปลี่ยนผ้าออก คือ**หมายความว่าให้สึก**

อาตมาก็บอกว่า "ยังไม่สึก ยังรักเพศพรหมจรรย์อยู่"

"ไม่ได้ เจ้าต้องไป ต้องไปอย่างแน่นอน ให้แต่งตัว" สี่คนนี้แต่งตัวเป็นพวกทหารทั้งนั้น แล้วก็มาเอาพานเชิญ มีเครื่องต้นเครื่องทรง มาให้แล้วบอกว่า

"ท่านต้องแต่งตัวใหม่"

อาตมาบอก "ตายจริง เรายังรักเพศพรหมจรรย์อยู่ ยังไม่ไปขออยู่ก่อน"

เขาบอก "ไม่ได้ ต้องไปแน่" และเอาเครื่องทรงมาให้

อาตมาจำเป็น จำยอม ก็ต้องเอาผ้าออก นุ่งผ้า ใส่เสื้อ ใส่หมวก ออกจากประตูโบสถ์ไป พอออกจากประตูโบสถ์ไปแล้วพบเจ๊จุ่น จังหวัดสิงห์บุรี (นางทองดี ญาณวัฒนา) เจ๊จุ่นเคยพูดกับอาตมาว่าจะขายรถ ขอให้ช่วยขายรถให้ได้สิบคัน เจ๊จุ่นก็ฝันตรงกับนิมิตในวันนั้นเอารถมาที่วัด นำมาให้เจิม แล้วก็เห็นหลวงพ่อแต่งตัวออกไป มีเสื้อครุย มีดาบ ออกไปจากโบสถ์ เจ๊จุ่นเสียใจเหลือเกิน ร้องไห้

เจ๊ก็บอกว่า "หลวงพ่อทำไมสึก ไม่ควรจะสึกอย่างนี้ ฉันเอาปัจจัยมาถวาย ๑๐,๐๐๐ บาท ขายรถได้หมดแล้ว"

อาตมาก็บอกเจ๊ว่า "หมดเวลาต้องไปแน่ อยู่ไม่ได้หรอก" เจ๊ก็พูดว่า "แหม! ท่านไม่น่าสึกเลย ทำไมแต่งตัวอย่างนี้ "

สักประเดี๋ยวกลับเข้ามาในโบสถ์ใหม่ มีชุดใหม่มาอีกสองคน ก็มาบอกว่า "พระคุณเจ้ายังมีเวลาอยู่" เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่อีกแล้ว แต่งตัวใหม่แล้วบอกว่า

"ท่านนี่มีเวรมีกรรมมาก ไปฆ่ารันฟันแทงเขามากมายจริง ๆ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ท่านต้องไปเอาดาบของท่านมาแก้กรรมเสีย ดาบของท่านขณะนี้มาจากเชียงใหม่ เดี๋ยวนี้อยู่ที่พระนครศรีอยุธยา ขอให้ท่านเตรียมเงินไป ๕,๐๐๐ บาท"

พอดีในวันนั้น (วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔) ต้องไปในพิธีบวงสรวงที่วัดบรมพุทธาราม ในบริเวณวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ไปดูที่สร้างพระประธาน

อาตมาก็นึกได้ว่าต้องเอาใครมาบวงสรวง คนนี้รูปร่างใหญ่โตมาก ชื่อ **อาจารย์ทองดี** (โพธิ์) **เมืองทอง** อยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เป็นคนเกิดที่นั่น แล้วเคยเป็นสมภารเก่าวัดบรมพุทธาราม บวงสรวงเก่งมาก เหตุที่ต้องการคนอยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกันคือ วัดบรมพุทธารามเป็นวัดที่สมเด็จพระเพทราชาเป็นผู้สร้าง และตำบลโพธิ์ประทับช้างเป็นสถานที่สมเด็จพระเจ้าเสือเสด็จประทับ สมเด็จพระเจ้าเสือทรงเป็นพระราชบุตรของสมเด็จพระเพทราชา อาตมาก็ไปหาอาจารย์โพธิ์ผู้ทำพิธีบวงสรวงให้ ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร ที่เราจะต้องไปร่วมสร้างพระประธานที่วัดบรมพุทธารามกันต่อไป

อาตมาขอยืมเงินเขาไป ๕,๐๐๐ บาท **ต้องไปเอาดาบเล่มนี้มาแก้กรรม**ดาบมี ๒ เล่ม เล่มเล็กและเล่มใหญ่ อาจารย์อาคม วรจินดา เพื่อน ดร.กิ่งแก้วอยู่ที่ มศว.มหาสารคาม มาซื้อเล่มเล็กไปก่อนแล้ว มันก็เป็นเรื่องแปลกอยู่นะอาตมาก็จะต้องไปบวงสรวง แต่ไม่ได้บอกคนที่ไปด้วย มี**อุ่นเรือน** ร้านวรทัศน์**สมศรี** ร้านบางกอก ไปกันเยอะ ไปช่วย ดร.กิ่งแก้ว พอเสร็จพิธีเรียบร้อยแล้วเพื่อน ๆ ของ ดร. กิ่งแก้ว เขาอยากจะไปดูเรื่องอดีตชาติของ**คุณนายโสภา ปัทมดิลก** แต่อาตมาไม่ยอมพาไปวันนั้น เพราะคุณนายโสภานี่เป็นภรรยานายอำเภอเมืองสิงห์บุรี แต่ไม่ถูกกัน

มาเข้ากรรมฐานแล้วไปดีกันทีหลัง **ในอดีตชาตินั้นเคยหล่อพระแล้วจารึกชื่ออธิษฐานไว้ อยู่ที่วัดอยุธยา**นายอำเภอนี้ไม่ใช่สามีภรรยากันครั้งอดีตชาติ **แต่เคยให้เงินใช้เสมอ จึงนำเงินนั้นมาสร้างพระ** อาตมาไปพบมาแล้ว และชื่อนั่นจารึกไว้ครบ เมื่อครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยายังไม่เสียแก่พม่าข้าศึก พระองค์นี้บอกได้เดี๋ยวนี้แต่อย่าไปค้นนะ อยู่วัดหน้าพระเมรุ อันนี้เป็นเรื่องของคุณนายโสภาครั้งอดีตมา

ในที่สุด รุ่งขึ้นเช้า เจ๊ฉุ่นมาที่วัดอัมพวัน บอกว่า "โอ๊ย! หลวงพ่อเมื่อคืนนี้สึกนี่ แต่งตัวนุ่งผ้าโจงกระเบนใส่หมวก มีสร้อยสังวาลอีก แหม! ฉันร้องไห้เสียแทบตายเมื่อคืนนี้"

ตรงกันเลย! อาตมาถามว่า "เจ๊ฉุ่นมาทำไมแต่เช้า"

"เอาปัจจัยมาถวายหมื่นหนึ่ง" แล้วเล่าต่อว่า

ในฝัน "ฉันมาคอย เอารถมาจอด ท่านเดินออกจากโบสถ์ แล้วมีคนสี่คน พอฉันบอก โอ๊ย! ไม่ได้ ๆ ท่านเข้าไปในโบสถ์ มีสองคนตาม สี่คนหายไป แหม! หลวงพ่อสึกได้นี่ ใส่สังวาล ใส่โน่น ใส่นี่ แต่ถือดาบ ดาบมีลักษณะอย่างนั้น ๆ" ก็พรรณนาไป

อย่างนี้ก็ตรงกันแล้ว และอาตมาก็นิมิตว่า อ๋อ! เราจะต้องแก้กรรมแน่ เหลืออีกสามสี่วัน ปัจจัยก็ไม่พอห้าพัน เลยขอยืมคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ในนิมิตบอกว่า **ดาบเล่มนี้ต้องห้าพัน** ไม่น่าเชื่อ อีกเล่มหนึ่งไปอยู่มหาสารคามแล้ว

วันนั้นเมื่อเสร็จพิธีบวงสรวงแล้ว พวกเราชวนกันไปดูพระที่วัดมงคลบพิตร ที่นำมาจากวัดบรมพุทธาราม แล้วไปดูมีดดาบ ให้อาจารย์ไปถามดูว่าดาบเล่มนี้มาจากเชียงใหม่ใช่ไหม ปรากฏว่า **มาจากเชียงใหม่จริง ๆ**

ร้านนี้เป็นร้านขายอาหาร เดิมอยู่ที่เชียงใหม่ขายของเก่า มีคนสะพายดาบมาจากไหนไม่ทราบ มาขายให้แล้วเขาก็ย้ายจากเชียงใหม่มาพระนครศรีอยุธยา แล้วก็ไม่ได้ขายดาบหรอก เขาเก็บไว้เป็นของเก่าใส่ตู้แสดงไว้ พอถามราคาเขาจะเอาเจ็ดพันบาท พูดไปพูดมาเขาซื้อไว้ห้าพัน ถ้าท่านจะเอาก็คิดเท่าตามทุน ซื้อมาสี่-ห้าปีแล้ว ก็เลยขอดาบมาดูว่าตรงตาม

นิมิตไหม ดาบนี้ต้องมีบิ่นนิดหนึ่ง ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ โค้งได้เลย แต่ปลายตัด

เพราะเหตุใดปลายตัด เพราะเป็นเชลยของพม่า ดาบนี้ของแม่ทัพต้องโดนตัดปลายทั้งนั้น ถ้าดาบของพลทหารไม่โดนตัด ก็ได้ความว่าดาบบิ่นหน่อย แล้วปลอกแบบนี้เป็นปลอกไม้มีตราแบบนี้ทั้งนั้น ปลอกไม้มาทำทีหลัง ของเก่าผุไปแล้ว ซ่อมมาตั้งหลายครั้ง อาตมาก็ซื้อได้ในราคาห้าพันพอดี ตรงตามที่นิมิตบอกว่า เขามารับไป ท่านต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมนะ ท่านฆ่าฟันเขาเยอะนะ

อาตมาก็ดีใจมาก ในวันนั้นก็เอาดาบมาแขวนไว้ที่วัด โอย! เราจะตายแล้ว ปวดเมื่อยทั่วสกนธ์กาย แขนก็ขาด ขาก็ขาด จะตายแล้ว เอาหมอมาฉีดยาก็ไม่หาย ให้น้ำเกลือก็ไม่หาย อย่ากระไรเลยเราจะต้องเอาดาบไปฝากเขาไว้ที่ร้านวรทัศน์ จังหวัดลพบุรี มันมีกรรมด้วยกันไฟจะต้องไหม้แน่นอน พอเขาเอาดาบออกจากวัดไป อาตมาหายเลย ในคืนที่อาตมาจะตาย แขนก็ปวด คอก็ปวด เอวก็ปวดรวดร้าวทั่วสกนธ์กาย ต้องแผ่เมตตาคืนยันรุ่ง นี่เราไปฆ่าเขาไว้มากมายจริง ๆ นะ พอเอามีดไปฝากไว้บ้านนั้นหายทันที

ในเวลาต่อมา อาตมาต้องเดินทางไปเมืองจีน มีคนไปส่งหลายคน อาตมาบอกว่า จะเดินทางขึ้นเครื่องบินแล้วนะจ๊ะ ไม่ห่วงใครเลยนะ ห่วงแต่**แม่สมศรี กับแม่อุ่นเรือน นิมิตบอกแล้ว ไฟจะไหม้บ้านสองคนนี้**

ฝ่ายยายเตียง (นางเตียง ปุริปุณนะ) ไปพูดกับโยมพิน (นางยุพิน บำเรอจิต) นินทาแล้ว หลวงพ่อวัดเรานี่แย่มาก ห่วงเฉพาะสาว ๆ คนไหนสวยละห่วงนัก ไอ้เรานี่มันแก่แล้วไม่ได้ห่วงเราเลย แล้วเราก็ย้ำเรื่อยเรื่องห่วงสองคนนี้ แม่สมศรี ร้านบางกอกเฟอร์นิเจอร์แล้วเป็นห่วงแม่อุ่นเรือนมากที่สุด อาตมาเดินทางไปก็นึก ๆ ห่วงเรื่องนี้ **ในวันพระ ๘ ค่ำ แม่สองคนเกิดนุ่งขาวมาที่วัด** ตอนนั้นอาตมากำลังอยู่ที่โรงแรมซัวเถา แล้วก็ทำพิธีกรรมสวดมนต์ไหว้พระของเราเสร็จแล้วจะกลับไปกุ้ย อาตมาก็นั่งอยู่ในห้องเป็นลมคืนยันรุ่ง ถามหลวงพ่อวัดดอนเมืองดูได้

เจ้าคุณพรหมคุณาภรณ์ วัดสระเกศ ถามว่า "เอ๊ะ! หลวงพ่อวัดอัมพวันเป็นอะไร" "เกล้ากระผมไม่สบายมาก ปวดรวดร้าวไปหมดแล้ว ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ไหม้หมดแล้ว" เลยบอกหลวงพ่อวัดดอนเมืองต่อว่า "หลวงพ่อวัดดอนเมืองครับ ผมเป็นลมไปเสียแล้วครับ เดี๋ยวขอผมนั่งกรรมฐาน" ก็นั่งเจริญภาวนามาเรื่อย ๆ

รุ่งขึ้นเช้า อาตมาก็ไปขอโทรศัพท์ทางไกล เงียบ! ทั้งสองร้านเลย นึกแล้วไฟไหม้หมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้วนะ ช่วยไม่ได้ พร้อมด้วยดาบของเราด้วย ไฟไหม้หมดเลย

พอกลับมาถึงดอนเมือง ลงจากเครื่องบินแล้ว หลวงพ่อวัดดอนเมืองมาบอกว่า "ขอนิมนต์ฉันเพล วัดดอนเมืองเขามาต้อนรับ" อาตมาไม่ยอม รีบขึ้นรถเลย เขานึกว่าเราไม่รู้ รีบขึ้นรถบึ่งถึงวัด พวกที่ไปรับก็อดข้าวกัน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้ เราก็ต้องเลี้ยงพวกนั้นแน่ เราก็ไม่สบายใจ กลับจากเมืองจีนในวันนั้น พออาตมากลับมาแล้วก็ไม่ต้องฉัน ไม่ได้ฉันข้าว เพราะเครื่องบินขึ้นจากฮ่องกง ตัดตรงมาทางจังหวัดอุบลราชธานี ผ่านเมืองญวนมาตามลำดับ พอผ่านอุบลสักประเดี๋ยวลงดอนเมืองแล้ว ก็เหลืออีกยี่สิบนาทีจะเพล เราก็รีบบึ่งเข้าวัดอัมพวัน เลยพวกนั้นอดข้าวอดปลาไปตาม ๆ กัน

ก็ได้ความว่า **ดาบไหม้ไฟไปแล้ว** เหลือแต่ดาบไม่มีด้าม อาตมาก็ขออธิษฐานว่า เราจะเอาดาบนี้มาแผ่ส่วนกุศลที่เราไปฆ่าเขา เพื่อตัวเราจะได้รอดตาย มีชีวิตอยู่ในปีนั้น

ตรงกับนิมิตเครื่องหมายที่เขาเอาเครื่องทรงมาให้เราสึก บอกไปเถอะถ้าไม่ไปนะ ต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมเสีย ต้องถวายสังฆทานให้เจ้ากรรมนายเวร แล้วท่านจงแผ่เมตตาให้มาก ทำบุญให้เยอะ ท่านก็จะอยู่ต่อไปอีกหน่อย แต่ก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ไปได้แค่ไหน อาตมาขออธิษฐานดาบไม่มีด้ามแล้ว ข้าพเจ้าไปฆ่ารันฟันแทงเขามา ก็จะขอทำดาบนี้ให้ดีตามเดิม มีวิญญาณอยู่ในมีดนี้หลาย ๆ อย่างบอกได้ นี่เล่าเฉพาะนักปฏิบัติธรรมนะ อีกเจ็ดวันข้างหน้านี้ อาตมาอธิษฐาน ผู้ใดหนอ ที่จะเป็นช่างทำด้าม

ดาบนี้ให้ดีได้ตามเดิมได้ ขอให้มาพบภายในเจ็ดวันนี้ ในวันที่ครบเจ็ดวัน อาตมารออยู่ที่วัด พอดีดลบันดาลให้**คุณจินตนา กับคุณกวี** ที่เราเคยไปพักบ้านเขาที่เชียงใหม่ เกิดมาที่วัดพอดีในวันนั้น

อาตมาก็ไปเอาดาบมาเลย คิดว่ายายคนนี้ต้องทำมีดให้เราได้แน่ ก็บอกว่า "โยมจินตนา ขอให้ช่วยเหลือสักอย่าง" แต่ที่เรานิมิตนะ เราไม่ได้บอกนะ เขาถามว่า "ช่วยยังไงล่ะ เจ้าคะ" ก็บอกว่า

"ช่วยเอาดาบไปทำฝักให้ที ไปทำด้ามด้วย"

"ขอดูดาบหน่อยเจ้าค่ะ" เลยก็เอาดาบมาให้ดู ห่อกระดาษมา

"ดิฉันรับรอง แต่จะทำยังไง ดิฉันไม่ทราบนะ"

แล้วคุณจินตนาก็นำเอาดาบเหล็กนี้ไป ไปปรึกษาคุณกวี ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพพาณิชยการ สาขาสันป่าข่อย เป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศ คุณกวีก็บอกว่า "เราก็ต้องไปสอบถามดู รับปากท่านมาแล้วนี่"

เลยคุณจินตนาก็นิมิตขึ้นว่าต้องไปที่ฝาง ก็เอาดาบไปที่ฝาง มีคนหนึ่งเคยทำดาบ อายุ ๗๐ ปีแล้ว นั่งสมาธิเก่ง คุณจินตนาก็อธิษฐาน เจ้าพ่อคุณเอ๋ย ขอให้ทำได้เหมือนเล่มเดิม แล้วก็เอาดาบไปให้ ตาคนนี้บอกเลิกทำมานานแล้ว แก่แล้ว ไม่ยอมทำ แต่แล้วสักพักใหญ่คุยกันไปคุยกันมา ช่างคนนี้บอกยินดีรับทำให้

คุณจินตนาก็ถามว่าจะทำรูปไหน นายช่างนั้นบอก แล้วแต่อธิษฐาน บอกว่าดาบนี้ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ เลยก็รับทำ ใช้เวลา ๓ เดือน มีเครื่องมือเพียง ค้อน สิ่ว และเหล็กหมาด ก็ทำออกมาในรูปนี้ เหมือนอย่างเดิม พอได้ดาบเหมือนอย่างเดิมแล้ว คุณจินตนาก็ดีใจ ก็รับมาในวันนั้นไม่พักบ้าน เอาไปถวายให้ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศน์ดู

ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศน์ก็มีอยู่ ๒ เล่ม ก็นำมาให้คุณจินตนาดู บอกว่า นี่ดาบของพลทหารรุ่นเดียวกันนี่ ท่านได้เตรียมหอก เตรียมดาบไว้สำหรับให้นักศึกษาดู ว่าเป็นรุ่นนั้น รุ่นนี้

แล้วท่านก็บอกว่า จินตนาเอ๋ย ไหน ๆ ทำให้ท่านแล้ว เอากลับไปทำใหม่ ลงรักปิดทอง เพราะดาบรุ่นนี้เขาเป็นทอง เป็นดาบที่ใช้รบบนหลังม้า

นี่ปลายตัด แล้วก็มีบิ่นนิด ๆ ไม่ต้องลับ การฟันบนหลังม้า ไม่ได้ฟันลงอย่างนี้นะ เขาใช้ฟันตวัดขึ้นนะคอขาดเลย

เลยได้ความว่าท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศน์ให้ไปลงรักปิดทอง แล้วท่านยังเอาดาบของพลทหารให้ดู แล้วท่านยังได้อธิบายต่อไปว่า ดาบนี่ปลายโดนตัด โดยที่ตอนนั้นไทยเราแพ้พม่า พม่าจับเอาดาบของแม่ทัพตัดหัวหมด ข้อเท็จจริงยาวอีกคืบหนึ่ง โดนตัดหมดทั้งนั้น

นี่เล่าเหตุการณ์กฎแห่งกรรม ก็ไม่น่าเชื่อนะ ช่างที่ผ่างก็แก่แล้ว บอกเลิกทำแล้ว อายุตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้ว ก็รับทำให้แล้วก่อนที่จะทำ เขาเข้าครูเชิญครูอธิษฐาน ขอให้ทำได้เหมือนเล่มเดิมที่ไหม้ไฟไป และเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศน์บอกให้ลงรักปิดทอง เพราะดาบนี้มีด้ามและฝักเป็นทอง แต่ตอนที่ได้มาไม่ได้ปิดทอง เป็นฝักไม้ แต่ตรงปลายด้ามเป็นเงิน มีตรา ทำใหม่ก็มีตราอย่างเดียวกัน ดูซิช่างไม่น่าจะรู้ว่าต้องทำอย่างนี้ เพราะไหม้ไฟไปแล้วก็แปลกดีนะ

อย่างแม่ชุมศรีที่ว่าพระมาถึงบ้านเขา เวลา ๑๐.๓๐ น. ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ จะต้องเป็นลูกของเขาที่ตกน้ำตายสมัยสงครามกรุงศรีอยุธยา นี่เล่าเฉพาะนักปฏิบัตินะ เดี๋ยวจะว่าเป็นบ้าบอไป ความจริงอาตมามีนิมิตกรรมฐานว่า เราก็รู้มาก่อนที่จะไปบ้านแม่ชุมศรี ในนิมิตก็บอกว่า ไปรบทัพจับศึกกัน ยังรู้สึกว่าจำได้ว่ามันฟันอะไร เพราะไอ้พม่ารามัญมันเตรียมจากธนบุรีตามลำน้ำ มันก็ขึ้นมาหมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้ว และเราจำเป็นต้องไปรบทัพจับศึก ก็ไปรบกับพม่า ใช้เรือ รบที่บางไทร ฆ่าฟันพม่ามากมายเลยพอดีโดนกลศึกวิธีคนไทยด้วยกัน ถีบเราหลุดตกน้ำไปถึงแก่ความตาย แล้วดาบนั้นพวกนี้ก็เอาไป แล้วก็ซัดเซพเนจรไปเรื่อย ๆ กระทั่งไปอยู่ถึงเชียงใหม่ แล้วก็ล่องกลับมาถึงกรุงศรีอยุธยาตามเดิมแล้วเราก็นิมิตว่าเราตกน้ำตาย นี่ถ้าอาตมาไม่ได้ดาบ อาตมาตายไปแล้ว

ตอบแทนบุญคุณมารดาในอดีต

ทางบ้านแม่ชุมศรี อาตมาต้องไปมาหาสู่ ไปทำบ้านให้เขาอีก ใช้หนี้เขาอีกนะ เขาไม่มีครอบครัว พ่อเขาเกิดมาตาย บ้านใหญ่ยังกับวัดเลยบอกว่าแม่ชุมศรีเอ๋ย เราอยู่คนเดียวแล้วโรงสีก็ลำบากลำบน ย่นบ้านให้เล็กเสียเถอะ ก็เลยไปทำบ้านให้ บ้านใหญ่ ๆ สี่ห้าหลังทรงไทย ก็เอามาทำเป็นหลังเดียวสองชั้น

อาตมาก็ต้องเป็นหนี้เขา ไปทำประตู หน้าต่างให้เสร็จ เช้าไปเย็นกลับมันฝังใจอย่างไรไม่ทราบ แล้วพวกวัดนี้ก็หาว่าไปติดพันสาว ๆ เขาก็เอาข้าวสารมาให้ทีละห้ากระสอบ สิบกระสอบ มะพร้าวก็ของเขาทั้งนั้นนี่นะ เอามาจากบ้านเขา มาปลูกที่นี่ และเขาก็สำนึกว่าเราเป็นลูกเขา ตลอดมาแล้วพวกญาติโยมวัดอัมพวันก็สำนึกว่า ท่านจะต้องสึกแน่ จะต้องไปเป็นเถ้าแก่โรงสี และแม่ชุมศรีนี่สวยผมยาว แล้วเขาก็เอาของมาถวายบ่อย ๆ

หนักเข้าก็มีกรณีเรื่องโรงสี เรื่องที่ดิน อาตมาก็บอกแม่ชุมศรีว่าจะต้องมีกรรมตอนแก่ซะแล้วละนะ จะเชื่ออาตมาก็ได้ แต่คงจะไม่เชื่อแล้วเพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม เวลาคนใหญ่ ๆ โต ๆ มาขอก็ไม่แต่งงานทำอย่างไรก็ไม่แต่ง แต่แล้วจะต้องได้พ่อม่ายแน่เลยพอดีกรณีก็เกิดขึ้นอย่างกับอาตมาว่า ไปที่หอทะเบียนที่ดินบ่อย ๆ เข้า ติดต่อกับหัวหน้าทะเบียน มีเมียแล้ว ลูกก็มี ลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนภาคใต้ ภรรยาเขาตายหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ติดต่อกันมาความสนิทสนมก็เกิดขึ้น เรื่องที่ดินบ้างเรื่องโรงสีบ้าง เรื่องเงินบ้าง ติดต่อไปติดต่อมา เลยก็นิมนต์อาตมาบอกว่า "ท่าน ฉันจะต้องแต่งงานเสียแล้ว"

อาตมาบอก "ตามใจโยมเถอะ ว่าจะต้องเป็นกรรมต่อไป ไม่ทราบก็รับทราบ" นี่ทำบ้านให้แล้วนะ ใช้หนี้แล้วนะ ดูซิรู้จักกันที่ไหน ก็ต้องไปทำบ้านช่วยดูแลให้ ทำห้องพระห้องอะไรต่าง ๆ ให้เรียบร้อย ในที่สุดแม่ชุมศรีก็แต่งงานกับนายทะเบียนนี้ จะต้องลำบากตรากตรำต่อไปเพราะเป็นกฎแห่งกรรม

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ได้ไปเยี่ยมนานแล้ว นาน ๆ ก็เอาข้าวสารมาให้ เอาโน่นเอานี่มาให้บ้าง คล้าย ๆ ว่ามันมีความสัมพันธ์กันอย่างนั้น มีอะไรเขาก็เอามาให้เรื่อย ๆ อย่างนี้ บางทีเราบอกห่วงสองคนนี่นะ กลับหาว่าติดพัน แล้วชอบแต่สาว ๆ ฉันมันแก่แล้วไม่ห่วง เกิดไฟไหม้บ้านหมดเลย เขาถึงได้รู้ว่าท่านห่วงอย่างนี้ เวลาเราขึ้นเครื่องบินก็มองแล้วมองอีกนะ เวลาก่อนที่จะเข้าไปในห้องพิเศษที่เขาจะส่งเราไปต่างประเทศนี้ ก็ห่วงคอยสั่งแล้วสั่งอีก ก็ยังอดไฟไหม้ไม่ได้อย่างนี้

คำถามท้ายเรื่อง

พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน : ทำไมหลวงพ่อถึงได้ทราบว่าดาบอยู่ที่ร้านใด หรือนิมิตบอก

พระภาวนาวิสุทธิคุณ : นิมิตบอกว่าอยู่ที่อยุธยา

ท : ทำไมถึงเลือกร้านได้

พ : อาตมาก็ถามที่วิทยาลัยครู พวกอาจารย์เขาบอกร้านนี้

ท : อ้อ! พวกนี้เขาเคยเห็นดาบมาก่อนแล้ว

พ : ใช่ เขาเคยเห็นมาก่อน และอาตมาขอตรวจดูก่อน มีบิ่นนิดหรือเปล่า พวกอาจารย์เขาก็ไม่รู้ว่า อาตมาเอาสตางค์ไปเท่าไร พวกวัดเราบอกว่าหลวงพ่อนี่ถ้าจะลมไม่ดี ซื้อดาบไปทำไมตั้งห้าพัน แต่เขาก็ไม่รู้ว่าเราเอาสตางค์ไปห้าพัน เกินก็ไม่เอา ขาดก็ไม่เอา เมื่อก่อนเขาจะเอาเจ็ดพัน แต่พอให้อาจารย์เข้าไปถามว่ามีบิ่นหน่อยใช่ไหม ปลายตัดหรือเปล่า และมาจากเชียงใหม่ใช่หรือไม่ ตกลงเอาเท่าทุน พระซื้อไม่เอากำไร ถ้าจะเอาสี่พัน เราก็ไม่ยอม ต้องให้ห้าพัน ถ้าไม่ได้มีดดาบมาอาตมาก็ต้องตาย

ท : ได้ดาบมาแล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับหลวงพ่อหรือเปล่า

พ : ได้มาวันแรกต้องทรมานคืนยันรุ่งเลย คืนนั้นไม่ต้องนอน ปวดรวดร้าวทั่วสกนธ์กาย สมประสงค์ก็วิ่งไปหาหมอ หมอสมหมายก็มา หมอประกอบผู้อำนวยการโรงพยาบาล มาควบคุมกินยาก็ไม่หาย

เขากระซิบกันข้างล่าง อาตมาได้ยินหมอพูดกับสมประสงค์ "หนู หลวงพ่อไม่มีทางแล้ว ตายแน่ ๆ" อาตมาก็ได้สติขึ้นมา เอ๊ะ ยังไง?

รุ่งเช้าบอกสมประสงค์ "ไปตามอุ่นเรือนมาพบหน่อย" พวกลพบุรีรู้เรื่องเข้า ก็มาเยี่ยมกันใหญ่ ลุกไม่ไหวเลยละ เหมือนโดนฟันตลอดเวลา เลยบอกอุ่นเรือนว่า แม่คุณเอ๋ย ฝากดาบไว้ชั่วคราวเถอะ พอเอาดาบไปแล้ว ไม่เกิน ๑ ชั่วโมง อาตมาลุกได้เลย ก็ลุกทันที นั่งกรรมฐาน แผ่ส่วนกุศล อาตมาก็ไปถวายสังฆทานหลายครั้ง ช่างปุ่นบอกว่า หลวงพ่อทำบุญมากจังเลยปีนี้ และทอดผ้าป่าใหญ่อุทิศส่วนกุศล อย่าลืมนะท่านทั้งหลาย พวกที่เราไปทำเขามาร้องหวีดหวาด และอาตมาก็ปวดเมื่อยทั่วสกนธ์กาย ไม่ใช่ว่าเราไม่มีกรรมนะ และแขนยกไม่ไหวเลย

ที่ปวดนั้น อาตมามีกรรมฐานอยู่ ถึงได้สู้ได้ กำหนดได้ พอเอาดาบให้เขาไปเก็บ พวกเราเอาอีกแล้ว "ฝากฉันก็ไม่ฝาก ไปฝากพวกบ้านนั้นอีกแล้ว" อคติอีกแล้ว พอไฟไหม้แล้วถึงได้รู้ เลยต้องอุทิศส่วนกุศลทอดผ้าป่า บางครั้งเราทำกรรมนี่มาเราก็ต้องใช้เวรใช้กรรม อุทิศส่วนกุศลไปอย่างนี้ ดูนี่ซิทำไมต้องทำปลอกอย่างนี้

นิมิตบอกคนที่มาในวันที่นั้น ทำได้ จินตนาก็มาพอดี เมื่อสองวันนี้ก็มาเอาโน่นมาให้ เอานี่มาให้ ไม่รู้ว่าสัมพันธ์กันอย่างไร ตอนที่อาตมาไปเชียงใหม่ จะไปค้างวัดผาลาด แล้วเลยไปฉันเพล**วังน้ำค้าง** แต่ก็ไปวัดผาลาดไม่ได้ ก็ต้องค้างที่บ้านจินตนา ๒ คืน ตอนนั้นแขนเขายกไม่ได้ เลยเอาน้ำร้อนลวกรักษาให้ เลยยกได้แล้ว มันมีกรรมติดหนี้กัน มันเป็นหนี้กรรมกันนะ เมื่อกลับจากได้ดาบมา พวกญาติโยมว่าอาตมาเป็นกะพ้อมเลย "หลวงพ่อนี่ ถ้าจะลมไม่ดีมั้ง มีหรือดาบราคาห้าพันบาท มีแต่ราคาร้อยบาท แปดสิบบาท ไปซื้อมาได้" เขาก็หาว่าเราเป็นคนลมเสีย อาตมาก็ยอมรับนะ ก็มันเกินกับขาด

ขอสรุปว่า **กรรมอดีตที่ผ่านแล้วแก้ไม่ได้** กฎแห่งกรรมที่ทำชั่วไว้แก้ไม่ได้ วิธีแก้คือปัจจุบัน ทำมันขึ้นใหม่ บ้านหลังนี้พังไปแล้ว เป็นทรงไทย เสาก็ขาด หลังคาก็รั่ว **วิธีปฏิบัติทำอย่างไร เราจะให้มันดีก็ต้องทำใหม่** หลังเก่าก็แล้วกันไป ต้องรื้อแล้วทำใหม่ เขาเรียก**ปัจจุบัน**

บันทึกประกอบเรื่องหนี้กรรมข้ามชาติ

เรื่องที่ ๑

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปที่ร้านอาหารสยามตรงข้ามวัดมหาธาตุ อยุธยา ขอพบเจ้าของร้านคนที่ขายมีดดาบให้หลวงพ่อได้คุยกันถึงเรื่องที่หลวงพ่อมาซื้อดาบและได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน เจ้าของร้านชื่อคุณมะลิ เมฆะภูติ ได้เล่าให้ฟังดังนี้

เมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว ได้เปิดร้านค้าวัตถุโบราณอยู่ที่ถนนคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีคนเก็บผักสะพายดาบมาขายให้ บอกว่าเป็นของปู่ย่าตายายเก็บได้นานแล้ว **ดาบนี้เป็นของนักรบโบราณ เป็นเหล็กน้ำพี้** เขาก็ซื้อสะสมเอาไว้ ต่อมาเขาย้ายจากเชียงใหม่ มาเปิดร้านขายอาหารชื่อ "สยาม" อยู่ตรงข้ามวัดมหาธาตุ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็นำดาบเล่มนี้มาใส่ตู้โชว์ไว้เฉย ๆ มีคนนำดาบอีกเล่มหนึ่ง ด้ามเป็นเงินมาขายให้ ก็นำมาตั้งแสดงไว้คู่กัน ต่อมาอาจารย์อาคม วรจินดา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคามมาขอซื้อไป เล่มที่มาจากเชียงใหม่ **หลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน** มาซื้อไป เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

เรื่องที่ ๒

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปขอพบ**คุณชุมศรี ศรีเรือง** ที่บ้านเลขที่ ๓๘ หมู่ที่ ๗ ตำบลบางรัก อำเภอวิเศษไชยชาญ จังหวัดอ่างทอง เพื่อถามเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่หลวงพ่อได้เล่าไว้ คุณชุมศรีได้กรุณาเล่าประวัติส่วนตัวให้ฟังดังนี้

คุณชุมศรี ศรีเรือง เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๙ ปัจจุบันอายุ ๕๖ ปี บิดาชื่อนายผล ศรีเรือง มารดาชื่อนางแช่ม ศรีเรือง เสียชีวิตแล้วทั้งสองคน มารดาเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว อายุได้ ๙๓ ปี พี่น้องไปอยู่กรุงเทพฯ หมดเลยอยู่ที่บ้านนี้เพียงคนเดียว

กิจวัตรประจำวันคือ ดูแลบริเวณบ้าน ซึ่งกว้างขวางพอสมควร ประมาณ ๓ ไร่ มีสวนมะพร้าว และปลูกต้นมะลิไว้เป็นแถว ๆ ด้านหลังบ้านติดถนน หน้าบ้านมีสะพานยาวทอดไปฝั่งแม่น้ำน้อย ซึ่งไหลมาจากเมืองสิงห์บุรี ที่หลวงพ่อเคยนั่งเรือมาจอดที่แพท่า ตัวบ้านเป็นทรงไทยสองชั้น ลักษณะเป็นบ้านโบราณ ภายในบ้านกว้างขวาง ต้องทำความสะอาดเองทั้งสองชั้น พอขึ้นไปชั้นบนได้กลิ่นดอกมะลิหอมฟุ้ง ซึ่งคุณชุมศรีได้เก็บจากต้นมาร้อยมาลัยบูชาพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวง ซึ่งได้รับจากหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน กิจวัตรประจำวันอีกส่วนหนึ่งก็คือ ตักบาตรทุกเช้า สวดมนต์ เจริญกุศลภาวนา ได้ไปรับกรรมฐานกับหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว และตั้งใจว่าจะปฏิบัติติดต่อกัน จนครบ ๓ ปี จนบัดนี้ยังไม่เคยขาดเลย

ก่อนที่จะมาเรียนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อ จิตมีสมาธิอยู่ก่อนแล้ว เมื่อจิตสงบมักรู้เห็นอดีตชาติอยู่เสมอ ทั้งสมัยสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยา เรื่องที่หลวงพ่อเล่านั้น เป็นความจริงทุกประการ ได้จดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มีคุณแม่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่เชื่อ ส่วนคุณพ่อและพี่น้องไม่เชื่อเลย และว่ากล่าวต่าง ๆ นานาทุกวัน จึงได้เผาบันทึกนั้นทิ้งไป เมื่อพบกับหลวงพ่อครั้งแรกนั้น อายุประมาณ ๒๙ ปี

มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่พบกับหลวงพ่อแล้ว ตอนนั้นคุณแม่อายุได้ ๗๕ ปี ได้ล้มป่วยลง อาการทรุดอย่างน่าใจหาย ได้นำไปรักษาที่กรุงเทพฯ จิตก็กังวลว่ากลัวคุณแม่จะไม่หาย

พอกลางคืนก็ฝันไปว่า มีเด็กไว้ผมจุกชวนไปเที่ยวบ้าน รู้สึกว่าเด็กนั้นมีอำนาจจนต้องไปกับเขา ขึ้นรถไฟไปมีแต่ป่าสองข้างทาง ลงรถไฟแล้วลงเรือสำปั้น เด็กเป็นคนพายไปเอง พอถึงกลางแม่น้ำ เด็กคนนั้นพยายามล่มเรือ จึงได้ขืนไว้ และต่อว่า ทำไมทำเช่นนั้น เขาก็บอกว่าล้อเล่น และพายเรือต่อไป เมื่อถึงฝั่งตรงข้าม เขาก็พาเดินไปเป็นทางแคบ ๆ จนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านโบราณ ได้ขึ้นไปบนบ้านพบพระพุทธรูปมากมาย ทั้งองค์เล็กองค์ใหญ่เต็มบ้านไปหมด ทุกองค์มีปูนหุ้มไว้ เด็กคนนั้นก็มาจับมือเขย่า

แล้วถามว่าจำได้ไหมว่าที่ไหน ก็ตอบไปว่าจำไม่ได้ เขาก็เขย่ามืออีกแล้วถาม ว่าจำได้หรือยัง เด็กจับมือเขย่าเสียจนรู้สึกว่าจำได้ว่าเป็นบ้านของเราเอง แต่ได้จากไปเสียนาน ปล่อยให้มันรกรุงรัง เขาก็บอกว่า พระพุทธรูปทั้งหมดนี้ เป็นของเราที่สร้างขึ้น พอสร้างเสร็จแล้วมีงานทำบุญฉลอง หลังจากฉลองได้ ๓ วัน ลูกชายคนเล็กก็ตาย และเรื่องของคุณแม่นั้นไม่ต้องกังวล ลูกชายคนเล็กนี้จะมาช่วย

ตอนนั้นมีความรู้สึกว่าเป็นห่วงบ้านที่บางจัก ใจอยากจะรีบกลับไปคอยลูกชายคนเล็ก เกรงว่าถ้ามาหาแล้วจะไม่พบ แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นห่วงบ้านที่มีพระพุทธรูป จึงไปขอธูปบ้านที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อจุดบอกเจ้าที่เจ้าทางให้ช่วยเฝ้าบ้านให้ด้วย เขาก็บอกว่าไม่ต้องจุดธูปหรอกก็เฝ้าให้แล้ว แต่เขาก็เอาธูปให้

พอบอกเล่าเสร็จก็รู้สึกตัวตื่น แปลกใจมากเพราะไม่เคยคิดเรื่องอย่างนี้เลย ฝันเป็นตุเป็นตะไปได้ แต่คอยดูว่าจะมีใครมาหา ซึ่งตามความฝันบอกว่าเคยเป็นลูกคนเล็กจะมาช่วย ปรากฏว่าหลวงพ่อวัดอัมพวันไปเยี่ยมพอดี และได้ทราบอาการป่วยของคุณแม่ ท่านจึงแนะนำให้ทำพิธีสวดธรรมจักร นิมนต์พระวัดใดสวดก็ได้ ให้คุณแม่ปั่นเทียนชัยเอง อธิษฐานจิตเองว่าจะอยู่ถึงอายุเท่าไร แล้วใส่ไส้เทียนให้ครบตามอายุนั้น คุณแม่ก็ปั่นเทียน ตอนนั้นคุณแม่อายุ ๗๕ ปี ก็คิดว่าจะอยู่แค่ ๘๐ ปี ก็ช่วยคุณแม่ปั่นนับไส้ได้พอดี ๘๐ เส้น แต่พอปั่นเสร็จแล้ว มานับไส้เทียนใหม่ ปรากฏว่าได้ ๙๓ เส้น และคุณแม่ก็มีอายุถึง ๙๓ ปี เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นี่เอง

ความรู้สึกส่วนตัวก็รู้ว่า มีความปลื้มใจที่หลวงพ่อได้มาบวชสร้างความดีอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา และมีความห่วงใยอยู่ลึก ๆ อย่างเช่น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่อถูกรถชนคอหัก อยู่ที่บ้านก็รู้สึกกระวนกระวายใจ จนต้องขอแรงคนรู้จักกันช่วยขับรถไปเยี่ยมหลวงพ่อที่วัด พอมาถึงวัดเงียบผิดปกติก็นึกเอะใจ ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อถูกรถชนอยู่โรงพยาบาล และยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อพูดถึงอยู่เมื่อวานนี้ และท่านยังพูดเปรย ๆ ขึ้นอีกว่า “เราถูกรถชนจนป่วยหนักถึงขนาดนี้ แม่ชุมศรีก็คงไม่รู้”

ปัจจุบันนี้ได้รับสัจจะกับหลวงพ่อว่า จะปฏิบัติธรรมติดต่อกัน ๓ ปี หลังจากรับกรรมฐานแล้วอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัด ๗ วัน แล้วกลับมาปฏิบัติต่อที่บ้าน เพราะที่บ้านสะดวก เงียบ ไม่มีสิ่งรบกวนใด ๆ จิตเป็นกุศลมาก ขณะนี้ปฏิบัติได้ติดต่อกันมา ๒ ปีกว่าแล้ว มีประสบการณ์แปลก ๆ หลายอย่าง แต่จะไม่ขอเล่า เพราะ**หลวงพ่อไม่ให้ยึดติดสิ่งใด ๆ กำหนดรู้แต่สภาวะปัจจุบันที่ปรากฏขึ้นเท่านั้น ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน เกิดขึ้นตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารพอที่จะยึดถือได้** จะตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกรวดน้ำ แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล และขออโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรทุกวันตลอดไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ผู้จัดทำ

บุญบันดาล

พระภาวนาวิสุทธิคุณ ๑ มี.ค. ๓๔

เพชรตาแมว

จะเล่าเรื่องบุญดลบันดาล ยกตัวอย่างเรื่องจริง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ นายพุก ฤกษ์เกษม ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี อยากได้เพชรตาแมว คุณนายเป็นอิสลาม ไม่เคยสวดมนต์ ชื่อเสงี่ยม ท่านเจ้าเมืองพุก นำรถแทรกเตอร์มาช่วยพัฒนาวัด และเป็นรถคันแรกของจังหวัดสิงห์บุรี สมัยเก่านั้นที่วัดมีกอไผ่เยอะ ต้นตาลก็เยอะ ท่านก็นำรถมาไสกอไผ่ให้ ไสกอหนามพุงดอ ท่านเจ้าเมืองชอบเครื่องรางของขลัง มาบอกว่า "หลวงพ่อครับ ผมขอเพชรตาแมว ผมอยากได้จัง" อาตมาบอกว่า "ท่านเจ้าเมือง อาตมาจะเอาเพชรที่ไหนให้เล่า อาตมาก็ไม่มีเพชรตาแมว แต่เอาละลองอธิษฐานดู ไปสวดมนต์เจริญกรรมฐาน ถ้าท่านมีบุญวาสนาก็จะได้เอง"

ทำไปทำมา ท่านเจ้าเมืองก็สวดมนต์ เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน เจริญวิปัสสนา และยังเอารถมาช่วยพัฒนาหลังวัด ตอนนั้นคุณไชยรัตน์ ดารามาศ เป็นผู้ตรวจราชการ ก็มาดูแลรถที่มาทำความสะอาดหลังวัดให้ พอท่านเจ้าเมืองสวดมนต์ได้ เจริญกรรมฐานได้ ก็มาบอกอาตมา แหม! เพชรตาแมว นึกว่าอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดนี่เอง มีโยมข้างวัดคนหนึ่งชื่อ**ปุ่น** เป็นญาติกับโยมผู้ชายของอาตมา อาตมาเรียกว่าลุง เป็นตาของท่านปลัดประสิทธิ์ รองเจ้าอาวาส เคยไปเมืองลับแลที่วัดชีป่า ไปเลี้ยงควายแล้วหายไป ๗ วัน ตอนนั้นอายุ ๘๖ ปี พออายุ ๙๐ ปีก็ตาย **ลุงปุ่นมีเพชรตาแมว**

ตอนเช้าท่านเจ้าเมืองมาบอกว่า "หลวงพ่อครับ ผมเอารถมาช่วยหลวงพ่อนะ ช่วยโน่น ช่วยนี่ ทำอะไรก็ทำเลย ต้องทดสอบ รถทางราชการเขาให้มา เป็นรถแทรกเตอร์คันเล็ก ๆ" "ผมสวดพาหุงมหากา-ได้ ๑๐๘ จบแล้วนะ" อาตมาก็นึกว่าจะไปหาที่ไหนให้นะ พอท่านเจ้าเมืองกลับไป อาตมาก็สวดมนต์ ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา นึกถึงเจ้าเมืองพุก เขามาช่วย

เรานะ ช่วยวัดวาให้เตียน แล้วเขาก็นั่งกรรมฐาน ขอเทพเจ้าดลบันดาลด้วยเถิด ถ้าเป็นบุญของเขา เป็นสมบัติของเขา พอบ่าย ๓ โมง ลุงปุ่นถือไม้สักเท้ามาแล้ว ยันหน้า ยันหลัง เคยไปได้ของดีมาจากเมืองลับแล เดี๋ยวนี้ยังอยู่ที่อาตมา เมืองลับแลก็คือเมืองสวรรค์ นรกที่มันลับแล มองไม่เห็นเป็นภาพซ้อน ลุงปุ่นมาหาแล้วบอกว่า ผมจะมาคุยกับท่านสักหน่อย มีผ้าขี้ริ้วห่อของมาห่อใหญ่ แล้วก็เปิดให้ดู บอกว่าของเหล่านี้ได้มาจากเมืองลับแล ส่วนสิ่งนี้ผมถวายท่านส่วนตัว

อาตมาถามว่า "อะไรหรือ" ลุงปุ่นตอบว่า **"เพชรตาแมว"** โอ้โฮ! อาตมาพูดไม่ออกเลย ช็อกเลย อะไรเป็นอย่างนี้ บุญดลบันดาลได้จริง ตื่นเต้น เงียบไปพักหนึ่ง ตอนนั้นลุงอายุ ๘๖ ปี

ลุงก็บอกว่า "ผมใกล้ตายแล้ว ผมฝันไป ๓ คืนแล้ว ผมมีลูกหลายคน มันแย่งกัน เพชรตาแมวของผม นี่หายไปตั้งปีนะท่าน ผมได้มาจากเมืองลับแล ที่วัดชีป่า พอกลับมาก็ฝันโน่นฝันนี่ มีแมวมาหา มาแล้วก็ตายอยู่ ๗ วัน ก็ไม่เน่า ตอนดึก ๆ มันร้องแป๊ว ๆ ที่คอกควาย ก็เดินไปดู นึกแปลกใจว่า เอ๊ะ! แมวทำไมร้องได้ ตายไปแล้วนี่นา พอนึกถึงไปเมืองลับแลได้ ก็ไปแกะตา พอตาหลุดแมวเหม็นเน่าทันทีเลย ก็เก็บไว้ พอดีผ้าห่อไม่มี ก็เอาผ้าโจงกระเบนเก่า ๆ ของภรรยา ซึ่งขาดแล้วมาห่อเพชรตาแมว เก็บไว้ อยู่ต่อมาก็จะอวดลูก แล้วจะได้แบ่งให้ลูก ๆ พอแก้ห่อออกมา ไม่มีเพชรตาแมวเลย มีแต่ผ้านุ่งที่ห่อไว้"

ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง **เพชรตาแมวก็กลับคืนมาอยู่ที่พานบูชาพระ** ก็จำได้เลยใช้ผ้าห่อใหม่ และก็นำมาให้อาตมาในวันนั้น และอีกสองก้อนที่ได้มาจากเมืองลับแลอาตมาก็รักษาไว้ อาตมาก็ตื่นเต้นดีใจรถเจ้าเมืองยังอยู่ที่วัดนี้ ท่านรอคนขับรถทำอะไรให้เสร็จแล้วก็ทานข้าวด้วย

พอเจ้าเมืองมาหา อาตมาก็ส่งให้กับมือ เจ้าเมืองน้ำตาร่วงเลย มือสั่นหมด คุณนายก็มาด้วย **นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ผู้นั้นต้องเจริญกรรมฐาน ถ้าหากว่าอดีตชาติเคยเป็นของเขา ต้องได้แน่ ๆ ไม่ผิดหวังหรอก** อธิษฐานน่ะ เขาเรียกตั้งปณิธานในใจ คือการอธิษฐานเหมือนโยมตั้งว่า

จะนั่ง ๑ ชั่วโมง ถ้าไม่ได้ ๑ ชั่วโมงอย่าเลิก เสียอธิษฐาน ปณิธานในใจเสียละก็สัจจะหมดไป จะอธิษฐานอะไรไม่ขึ้น ขอฝากไว้ด้วยนะ อธิษฐานไม่ขึ้นทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น

อาตมาลองถามแหย่ดูว่า "ลุง เอามาให้อาตมาไว้ทำไม" ลุงก็บอกว่า "ท่านเอ๋ย ลูกหลายคน มันแย่งกัน ผมเห็นว่าท่านมีประโยชน์ในวันหน้า ท่านยังหนุ่มอยู่ ผมก็ ๘๖ แล้วนึกว่าวัดนี้ต้องเจริญ เพราะคนเมืองลับแลมันบอกผม" "คนเมืองลับแลมาเข้าฝันก่อนที่จะได้เพชรตาแมว บอกว่าท่านจะเจริญ และท่านจดไว้นะ จะเจริญอย่างไร ผมก็แก่แล้ว ไม่ช้าผมก็ตาย" นี่เล่าเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านมาแล้ว

เมื่ออาตมามาเรียนกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ

พระราชสุทธิญาณมงคล

โอกาสบัดนี้ อาตมาจะแสดงพระธรรมเทศนาในการบำเพ็ญกุศลทักษิณาทานอุทิศถวายแด่พระเดชพระคุณ **ท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทฺธิ)** ท่านได้มรณภาพไปสู่สัมปรายภพ ปรารภ ๖ ปีในปีนี้แล้ว คณะญาติ ศิษยานุศิษย์ มี**ท่านอาจารย์พระมหาสุภาพ เขมรํสี พระมหาบุญชิต ญาณวีโร** พร้อมคณะอุบาสกอุบาสิกา ถือว่างานนี้เป็นงานอุทิศถวายแด่พระเดชพระคุณ ครูบาอาจารย์ที่เคารพสักการะอย่างสูง

ในวันนี้ท่านสาธุชนศิษยานุศิษย์ทั้งหลายโปรดสำนึกสมัญญาในการบูชาคุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ที่ว่า

ข้อ ๑. เราได้ความดีอะไรจากพระเดชพระคุณอาจารย์บ้าง

ข้อ ๒. เมื่อได้ความดีจากท่านแล้ว เรานำไปเผยแผ่ขยายที่ไหนบ้าง

ข้อ ๓. มีประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ และนำไปใช้ประโยชน์แก่ผู้อื่นหรือไม่

ข้อ ๔. จุดมุ่งหมายและเป้าหมายของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์คืออะไร

น่าเสียดายที่ยุคสมัยนี้ไม่ยึดมั่นความดีของครูบาอาจารย์ไปเผยแผ่ขยาย วันนี้เป็นวันบูชาความดีของอาจารย์ คนที่ไม่มีความดีเมื่อตายไปแล้วชื่อหาย เพราะไม่มีอนุสรณ์ความดี แต่พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์มีความดีที่ประทับใจ เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนา เดี๋ยวนี้เป็นวิปัสนาจารย์กันทั่วประเทศ สอนผิด ไม่เอาของครูบาอาจารย์ไปเผยแผ่เลย อวดรู้อวดดีต่อครูบาอาจารย์ ไม่เคารพ ไม่สักการะ ไม่มีการบูชานับถือครู และบรรดาญาติ และยิ่งใหญ่ในโลกสนิท ไม่มีใครเทียบเท่าพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์เลย

วันนี้อาตมาจะมาเทศน์ว่า อาตมาได้รับความดีอะไรจากวัดมหาธาตุฯ และท่านเจ้าคุณอาจารย์ แล้วนำความดีนี้ไปเผยแผ่ขยายต่อไปหรือไม่ อานิสงส์ปฏิเวธธรรมบ้างไหม ทุกวันนี้หมายความว่าอะไร บวชแล้วออกไปธุดงค์ตามถ้ำตามเหว นักธรรมตรีก็ไม่เรียน ฟังข้อคิดกันก่อน **ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะลำเค็ญย่ำแย่จนแก่ตาย** ท่านคณะศิษยานุศิษย์ อุบาสกอุบาสิกาได้รับความดีอะไรจากท่านเจ้าคุณอาจารย์บ้าง คิดดูนะ ไม่ใช่มานั่งเอาบุญ **ฝรั่งชอบมาหาธรรมะ แต่คนไทยชอบไปหาบุญ ทัวร์บุญกันทั่วแล้วกลับมานั่งทะเลาะกัน ฝรั่งมังค่า คริสต์ อิสลาม เดี๋ยวนี้นั่งวิปัสสนา บอกพองหนอยุบหนอดีมาก ชอบปฏิบัติมาก** แต่เสียใจคนไทยบางคนนั่งวิปัสสนา ๗ วันแล้วไปเป็นอาจารย์สอนผิด ๆ พลาด ๆ อาตมาสอนกรรมฐานมา ๔๐ ปีแล้ว ยังไม่เป็นวิปัสสนาจารย์ เป็นเพียงอาจารย์ ผู้ช่วยพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ ที่ท่านให้ความรู้ ความดี มีปัญญา มีความรู้ออกไปสู่งาน ฐานะก็ดี มีหลักฐาน มีปัญญาสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ ทราบกันดีแล้วว่าวันนี้ทำบุญอุทิศกุศลให้ครูบาอาจารย์ บางคนก็มาสักหน่อย หรือฝากเงินมาทำบุญแต่ไม่ปฏิบัติความดีที่ท่านให้เราไว้ ไม่เอาบุญมาใส่ใจคือความสุข เดี๋ยวนี้คนส่วนมากลืมพระอาจารย์ ลืมตัว ลืมตาย ลืมกาย ลืมแก่ ลืมแม่ลืมพ่อ รักเมีย เสียไม่ได้ วันนี้เรามาบูชาท่านเจ้าคุณอาจารย์ ไม่ใช่เปตานังทักขิณัง ไม่ใช่บูชาครูวันพฤหัสบดีที่บูชาด้วยดอกมะเขือ ดอกมะลิ แต่ **๑. สักการะ ๒. เคารพ ๓. บูชา ๔. นับถือ ๕. เชื่อฟัง** วันนี้จึงมี ๕ ประการที่มาบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายแด่ท่านเจ้าคุณอาจารย์

สักการะคืออะไร สักการะแปลว่า เอาใจใส่ ภาษาบาลีแปลอย่างนี้ ตีความหมาย ให้สั้นคือ เอาใจใส่ครูบาอาจารย์ของเรา

เคารพคืออะไร ไม่ใช่มากราบไหว้กลับไปแล้วหัวผงก ๆ เรียกว่าเคารพนี้เป็นเคารพแบบปลอม**เคารพจริงต้องเคารพถึงใจ หมายความว่าต้องมั่นใจต่อครูบาอาจารย์** ไม่ประพฤติตัวเหลวแหลกแตกลาญ หละหลวมเหลาะแหละ เหลวไหลด้วยประการทั้งปวง และโยมมีพ่อแม่ ต้องเอาใจใส่

มั่นใจต่อครูบาอาจารย์ของเรา อย่าไปมั่นใจคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง สับสนอลหม่านแล้วท่านจะไม่ได้อะไรเลย จะไม่ได้ความดีจากครูบาอาจารย์

บูชาคืออะไร ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจ บูชานะธูปดอกเดียวหลายดอกก็ได้ แต่ใจจริงไม่มีเลยนะ ทำวันทยาวุธ วันทยาหัตถ์ ตามแบบฟอร์มเป็นเพียงอามิสบูชา **แต่ถ้าเราน้อมระลึกในใจว่า จะปฏิบัติตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอนมีทาน ศีล และภาวนาให้มั่นคงดำรงไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นการปฏิบัติบูชา** แล้วจงน้อมระลึกนึกถึงตัวเองว่าได้บูชาวงศ์ตระกูล บูชาทรัพย์บูชาชื่อเสียง บูชาความรัก หรือไม่ ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ให้สมบัติแล้วให้ชื่อเสียงเรียงนาม และความรักแก่เราอย่างดี เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ด้วยให้ทั้งความรัก ความรู้ ให้ทั้งงานและหน้าที่ครบทุกประการแล้วญาติโยมเอาไปใช้ตามนั้นหรือไม่ ไม่ใช่มากราบรูปภาพของท่านแล้วใช้ได้ แต่ไม่ปฏิบัติตามที่ท่านสอน

นอกจากนี้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังสอนให้รักกัน ญาติพี่น้องอย่าแย่งสมบัติกัน ท่านเทศน์เสมอ ต้องเคารพพ่อ เคารพแม่ คนเราที่มันเลวเพราะไม่เคารพผู้ใหญ่ ไม่เคารพครูอุปัชฌาย์อาจารย์ ประเพณีวัฒนธรรมของชาติก็เหลวแหลกแตกลาญเพราะไม่เคารพผู้ใหญ่ไม่เคารพครูบาอาจารย์ เมื่อก่อนนี้อาตมาต้องสรงน้ำให้ครูบาอาจารย์ ล้างเท้าให้ท่านทุกวัน รินน้ำร้อนน้ำชาและพัดวีให้ท่านเสมอ เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว

นับถือคืออะไร คือ ยึดเข้ามาไว้ในใจของเรา ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอนเสมอว่า พี่น้องอย่าทะเลาะกัน สามีภรรยาอย่าทะเลาะกัน บ้านไหนที่สามีภรรยาทะเลาะกันเป็นบ้านอัปมงคล สร้างกุศลไม่ได้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอนนักสอนหนาในโบสถ์วัดมหาธาตุฯ **อาตมาได้ความดีจากวัดนี้ทำให้สามารถเลี้ยงคนเป็นพัน เงินไหลนอง ทองไหลมา** ขอให้เชื่อครูบาอาจารย์ เคารพจริงทั้งต่อหน้าและลับหลัง จึงจะมีเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เชื่อฟังคืออะไร เชื่อฟัง หมายความว่าเราปฏิบัติได้ ๔ ข้อแล้ว นำคำสั่งสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราไปชี้แนะแสดงเหตุผลแก่ตนและครอบครัว พร้อมทั้งประชาชนทั่วไป เดี๋ยวนี้อาตมามองเห็นแล้วไม่มีใครเชื่อฟังครูบาอาจารย์ ต่อหน้ามะพลับ ลับหลังตะโกทั้งนั้น

ท่านเจ้าคุณอาจารย์บอกฝรั่งมามาก มาหาธรรมะ แต่คนไทยชอบหาบุญ ท่านได้ส่งศิษย์ไปสอนต่างประเทศมากมาย และที่อังกฤษท่านไปอยู่มาและเล่าให้อาตมาฟัง อาตมาจำได้หมดไปสอนลูกได้นะ **หนูทั้งจดทั้งจำ สิ่งใดงามอย่าได้งด หนูทั้งจดทั้งจำ** นี้ได้จากท่านเจ้าคุณอาจารย์ อาตมาจำคำสอนของท่านได้แม่น นับถือท่าน เชื่อฟังท่าน และปฏิบัติตาม แสดงว่าไม่ใช่ลูกศิษย์แน่นอน จะมาพูดให้เชื่อถือไม่ได้ ต้องวิจัยประเมินผลไตร่ตรองด้วยปัญญาก่อน ที่อาตมาได้จากท่านสิ่งละอันพันละน้อยเหลือกินเหลือใช้ตลอดมา ตอนที่ท่านไปเทศน์ที่อินทร์บุรีท่านบอกสร้างความดีกันเถิดจะเกิดผล เป็นมหามงคลสมัยในชีวิตด้วยการเจริญพระกรรมฐาน มีบทความดังกล่าวแล้วทุกประการ นี่ ๕ ประการนี้แหละทำบุญกุศลแล้วมาเข้ามูลนิธิกัน อาตมาชอบเงินงอก ท่านทั้งหลายถ้าท่านไม่ชอบเงินหมด ทำใจให้สดชื่น ทำใจให้มีสติปัฏฐาน ๔ อย่าทำใจให้เหี่ยวแห้ง มันจะแล้งน้ำใจ คนที่แล้งน้ำใจ เงินก็หมด เงินก็ไม่ไหลนอง ทองก็ไม่ไหลมา แล้วไปวัดมีดอกไม้ธูปเทียนกันไปทุกคน นึกว่าจะไปหาพระ แต่ไปขอหลวงพ่อในวิหารในโบสถ์ ขอให้ผัวรักหน่อย ขอให้ขายที่ดินได้หน่อย และช่วยให้รวยหน่อย ไปขอให้พระช่วยคือไปหาบุญ แต่ฝรั่งมังค่าแสวงหาธรรมะ ไปเข้าวัดปฏิบัติธรรม ส่วนคนไทยไปหาบุญ ทัวร์บุญมาจ้ะ วันนี้ไปมา ๘ วัดแล้ว วัดอัมพวันเป็นวัดที่ ๙ เป็นวัดสุดท้าย เพราะมากินข้าว ข้าววัดอัมพวันอร่อย พอลงจากรถก็ถามให้แซดว่าวัดนี้เป็นพระสุปฏิปันโนหรือเปล่า วัดนี้เป็นพระอรหันต์หรือเปล่า อาตมาเลยบอกว่าวัดนี้มีแต่พระอรเห ใครมีทุกข์ก็หันก็เหไปช่วยให้เขาพ้นทุกข์

อาตมาได้ของดีจากวัดนี้ แต่โยมเล่า ถ้าเอาการเคารพบูชา ๕ ประการข้างต้นไปใส่ในใจจึงเป็นการบำเพ็ญกุศลถวายท่านเจ้าคุณอาจารย์

และท่านจะทราบด้วยญาณวิถีอย่างดี ถ้าใครหน้าไหว้หลังหลอกท่านก็รู้นะ แต่ท่านพูดไม่ออก ขอฝากให้ไปคิดโดยทั่วหน้ากัน เชื่อท่านเจ้าคุณอาจารย์เถิด จะประเสริฐที่สุด

กาลเวลาต่อมา **พระพิมลธรรม** (อาจ อาสภเถระ) มีคำสั่งมาว่าใครที่จะรับเป็นอุปัชฌาย์ โปรดไปเข้ากรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาก็ไปพบพระมหาโชดก ปีนั้นท่านได้รับสมณศักดิ์เป็น **พระครูอุดมวิชาญาณเถระ** ท่านบอกให้ดูในพระไตรปิฎก สอนให้ยืนด้วยสติสัมปชัญญะปัพพะสติมา สัมปชาโน พุทหายใจเข้า โธหายใจออก กับพองหนอยุบหนอน่ะเป็นอันเดียวกัน แต่เปลี่ยนที่มาไว้ที่ท้อง คือ อานาปานสตินั่นเอง ให้มีสติทุกลมหายใจเข้าออก และทำสติปัฏฐาน ๔ บางคนมาทำกรรมฐานพอกลับไปแล้วเลิกเลย ไม่เคยเดินจงกรม ไม่เคยนั่งสมาธิ ไม่เคยกำหนดจิต ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทวารหกไม่เคยกำหนดรู้เลย อย่างนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่มาเรียน ๗ วันแล้วไปเป็นอาจารย์นะ อาตมามาอยู่ ๖ เดือนไม่ได้ญาณสักที พระอาจารย์บอกว่าพรุ่งนี้จะมีเทศน์ลำดับญาณแล้วท่านก็ตรวจสอบว่าองค์ไหนจะฟังเทศน์ได้บ้าง คัดเลือกให้ไปฟัง อาตมานึกโกรธว่าท่านน่าจะให้อาตมาฟัง จะได้รีบกลับวัด เพิ่งมารู้ตอนหลังว่าอาจารย์ท่านเมตตามาก เพราะอาตมายังไม่ได้อะไร ถ้าไปฟังเทศน์ลำดับญาณก็จะฟังไม่รู้เรื่องและจะกลายเป็นวิปัสสนึก คือนึกเอาตามใจชอบ ทำให้เสียหายมาก อาตมาอยู่เป็นเวลานาน ศึกษาปฏิบัติอย่างเข้มงวดกวดขัน แต่ได้ช้าเพราะโตแล้วมีกังวลมาก มีสามเณรองค์หนึ่งชื่อ **ทองดี** ท่านดีกว่าอาตมาอีก เพราะยังเป็นเด็กไม่มีกังวล **ท่านนั่งได้ผลสมาบัตินั่งได้ ๒๐ ชั่วโมง** รุ่นเดียวกับ **อาจารย์แพง** ที่วัดนี้ อาตมาเลยบอกเณรพรุ่งนี้อย่างเพิ่งฟังเทศน์ลำดับญาณนะ ไว้ฟังพร้อมกัน เทศน์ลำดับญาณน่ะไม่ใช่ฟังง่ายๆ นะ ปฏิบัติเจ็ดวันแล้วฟังนะที่นี่ไม่ได้นะ ต้องรักษาขนบธรรมเนียมของท่านไว้

อาตมาได้ฟังเทศน์ลำดับญาณโดยอาจารย์พม่ามาเทศน์ และมีทูตมาแปลเป็นภาษาไทยฟังพร้อมกับหลวงพ่อสดวัดปากน้ำ เดิมทีอาตมาไม่ทราบว่าท่านมานั่งกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ พอดีท่านเจ้าคุณ

อาจารย์ไปสอบอารมณ์ อาตมาก็ตามไปฟัง หลวงพ่อสดบอกอาตมาว่า **เราเป็นขี้ข้าเขามาหลายสิบปี มีแต่นิมิตเครื่องหมายมากมาย และติดนิมิต พอกำหนด เห็นหนอ ๆ นิมิตธรรมกายหายไป ปัญญาเกิด และเข้าผลสมาบัติได้ถึง ๘๔ ชั่วโมง หลังจากนั้นก็เข้านิโรธสมาบัติได้ด้วย** อันนี้ขอเปิดเผยเพราะท่านมรณภาพไปแล้ว และท่านยังบอกอาตมาอีกว่า **ถ้าเราอยู่เราจะสอนอย่างนี้ต่อไป แต่ถ้าเราจะหมดอายุเราก็ขอแค่ตัวเราพ้นทุกข์**

การเป็นครูอาจารย์สอนกรรมฐานมิใช่ง่าย อยู่ปริวาส ๗ วัน แล้วออกมาสอนกรรมฐานกันตามบ้านนอกน่ะ สอนผิดกันมากน่าเสียดาย อาตมาเองได้เคล็ดลับจากเจ้าคุณอาจารย์ตามท่านไปสอบอารมณ์ที่เรือนจำบางขวาง ฟังว่าท่านสอบอย่างไร ถามอย่างไร ลีลาท่านทางไหน จดจำไว้จึงจะเป็นครูได้ เดี๋ยวนี้ไม่ต้อง พอทำได้พองหนอยุบหนอ ขวาย่างหนอซ้ายย่างหนอ เป็นครูเลย เป็นได้ที่ไหนกันเล่า บางคนขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ตาไปอยู่บนหลังคา บางคนขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ แฟนไม่มาเยี่ยมเลยหนอ เห็นแฟนคนอื่นมาหนอ นี่หรือกรรมฐาน มันเพี้ยนมากมายนะ ขอฝากไว้ ที่สำคัญมากเมื่อกลับไปแล้ว คิดหนอ หายใจยาว ๆ กำหนดคิดหนอที่ลิ้นปี่ แล้วจะคิดออก ไม่ต้องไปหาหมอดูที่ไหน เราเป็นภิเภกโหราอยู่ในสุวรรณพลับพลา คือตัวสติ พระลักษณ์พระรามคืออะไร เขียวชอุ่มเป็นพุ่มไสวคือพระราม บริสุทธิ์ขาวสะอาดหมดจดคือพระลักษณ์ศรีอนุชา ส่วนไอ้ทศกัณฑ์มันไม่เป็นตัวของมัน เอาจิตไปฝากไว้กับคนอื่น มันจึงต้องตายเพราะไอ้ลิงรับอาสามา นี่ออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจน

อาตมาได้ความดีจากท่านเจ้าคุณไปมาก จำได้ทุกกระเบียดนิ้วเลย และจดไว้เล่มเบ้อเร่อเทศน์ลำดับญาณที่ท่านเจ้าคุณนิมนต์อาจารย์ชาวพม่ามาเทศน์เป็นภาษาธรรมยังอยู่ครบ อาตมาจดไว้และจำได้หมด เพราะรักและเคารพครูบาอาจารย์จึงเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี จะพิมพ์เป็นเล่ม แล้วเอามาฝากไว้ที่นี่ด้วย แต่ไม่ขาย เอามาฝากเป็นหลักต่อไป

พ.ศ. ๒๔๙๙ พระพิมลธรรมให้อาตมาไปช่วยงานที่จังหวัดร้อยเอ็ด ช่วยอยู่ปีครึ่งแล้วกลับมาเป็นสมภารเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน หลวงพ่อใหญ่พระพิมลธรรมได้มีจดหมายไปให้เปิดสำนักได้ กุฏิกรรมฐานหลังแรกหญิงสองร่างนางสองชาติเป็นผู้สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑

วันเปิดสำนักปฏิบัติธรรม **พระพิมลธรรมพร้อมด้วยท่านเจ้าคุณอาจารย์ พระครูธรรมบาล และพระครูอีกหลายพระครูของวัดมหาธาตุฯ ไปหมด** ไปเรือเมล์ไม่มีรถสมัยก่อนการเดินทางทุรกันดารมาก เปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานแล้ว อาตมาก็เอารูปหลวงพ่อใหญ่และรูปครูบาอาจารย์ตั้งไว้แล้วปฏิบัติตาม อยู่มาไม่ช้าตำรวจมาวัดอัมพวันบอกให้เอารูปอาจารย์กรรมฐานลงให้หมด เป็นพวกคอมมิวนิสต์ อาตมาไม่ยอม เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่เอาลง สึกเป็นสึก ปืนก็มี ๒ กระบอกจะกลัวอะไร นี่ปืนเอ็ม ๑๖ ยิงตายนะ อ่อนน้อม ถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอนตายเลย กลับไปเลย ปืนนี้ใช้ลูก ๑๐ ลูก ยิงตายเลยนะ บอกพวกกรรมฐาน ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ องค์อื่นหัวหดกันหมด องค์นี้หดไม่ได้ ไม่ใช่เต่า ต่อมาตำรวจมาอีก อาตมาบอกจะจับก็จับไปเลยแต่อย่าเอารูปลงนะ จะเจอข้อหาทำลายทรัพย์ ครูบาจารย์ของเราจะเป็นคอมมิวนิสต์ได้อย่างไรในเมื่อสอนคนให้เป็นคนดี นี่องค์นี้สู้นะ ส่วนเปรียญรุ่นเดียวกันหนีหมดเลย เอารูปพระพิมลธรรม และรูปท่านเจ้าคุณอาจารย์คว่ำหมด อาตมาไปเห็นเลยขอเอามาล้าง

วัดอาตมาเดิมมีกุฏิกรรมฐาน ๒ หลัง บัดนี้ไปดูซิ เพราะได้ความดีจากวัดมหาธาตุฯ จึงมีห้องส้วม ๓๐๐ ห้อง โรงครัวเลี้ยงคนวันละพัน มีข้าวสารเดี๋ยวนี้หมดไปแล้ว ๓๕๐ กระสอบ คริสต์ อิสลามก็เอามาให้ เขามาทำไม? เขามานั่งกรรมฐาน อาตมาจึงได้ตำราจริงออกมาเลยว่าคนไทยชอบบุญทำบุญบาทเดียว แต่จะเอา ๑๒ ล้าน ธรรมไม่เอา มาบวช ๗ วัน บอกบวชเอาบุญ มีห้องแอร์ไหม มีพัดลมไหม อดอยากปากแห้งไหม วัดนี้ไม่มี มีแต่บวชสร้างบุญหาธรรม แสวงกุศลให้แก่ตน ไม่ใช่ไปบวชเอาบุญ กินแล้วก็นอน ให้หวยอำนวยพร อย่างที่ไปกันตามวัดตามวานะ อย่างนั้นโง่ที่สุด **คนที่ไร้บุญขาดวาสนาน่ะมี ๔ ขี้ ๑. ขี้เกียจ ๒. ขี้โกง ๓. ขี้อิจฉา ๔. ขี้ริษยา**

สรุปแล้วประเมินเป็นข่าวกรองได้ว่า ฝรั่งต่างชาติชอบมาหาธรรมะ คนไทยชาวพุทธชอบไปหาบุญ ไปนั่งในวัดก็ได้บุญ ไปเป็นหนี้สงฆ์ก็ไม่รู้ สร้างความดีก็ไม่ได้ คนไทยส่วนมากชอบเอาบุญ หัวหงอกหัวดำขอประทานโทษอาราธนาศีลไม่เป็น บางคนเอาลูกไปบวช กินเหล้าเมาสุรากันในวัด บวชเอาบุญ ไม่ต้องทำอะไร จะเดินไปไหนก็เป็นอาบัติ กินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กิน สึกเช้าเมาเย็นแล้วก็มีชนักปักหลังเป็นกฎแห่งกรรมติดตามตัวไป แล้วไปพูดกันในสังคมว่าบวชไม่ได้เรื่องได้ราวแต่ประการใด ถูกต้องขอฝากไว้ เพราะเธอไม่เอาเรื่องไม่เอาราวมาตั้งแต่บ้านแล้ว

อาตมาจำได้ว่าหลวงพ่อพระธรรมธีรราชมหามุนีท่านเตือนอาตมาท่านบอกว่า **นี่ท่านพระครู ตอนนั้นอาตมาเป็นพระครู ท่านบอกว่าพวกที่มาบวชน่ะ ถ้าเขาไม่มีศรัทธาอย่าบวชให้นะ ถ้าเขามีศรัทธาบวชให้เลย** เพราะท่านมีประสบการณ์ตอนเป็นเจ้าคณะภาค พวกที่พ่อแม่ยัดเยียดให้บวชน่ะมีปัญหาและทำความเสียหายมาก อาตมารับคำสอนของท่านใส่เศียรเกล้า จำได้มาจนบัดนี้ มีความหมายมาก นอกจากนี้พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังบอกอีกว่า **นี่เจ้าคุณ อาตมาเป็นเจ้าคุณแล้วก่อนท่านมรณภาพ นี่เจ้าคุณเอาตำราใช้ให้ถูกต้องนะ จะมีความรู้มากน้อยไม่สำคัญ ปฏิบัติและสอนตามที่รู้มาก็แล้วกัน** อาตมาจดแล้วจำ บันทึกไว้เล่มเบ้อเร่อเลย ความรู้ ความดีที่ครูอาจารย์มอบหมายให้เรา เราต้องรักษาไว้เหมือนทรัพย์ ชื่อเสียง ความรัก เราจึงมีชื่อเสียงมาจนบัดนี้ และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังเทศน์อีกว่า เราทั้งหลายเจริญวัยชันษามาได้ เพราะพ่อแม่ชุบเลี้ยงเรามา เราได้รับเรือน ๓ น้ำ ๔ ของพ่อแม่กันมาทุกคน

เรือน ๓ คือ เรือนครรภ์ เรือนตักที่แม่อุ้มใส่ตัก และเรือนที่อยู่อาศัยที่พ่อแม่หาไว้ให้ ส่วนน้ำ ๔ คือ น้ำนม น้ำคำลูกจำแม่ให้พร น้ำพักน้ำแรงที่พ่อแม่หาเลี้ยงเรา และน้ำใจที่ไม่มีอะไรเทียบได้เลย เราจึงควรมีความกตัญญูกตเวทิตาธรรม อาตมาจำสิ่งละอันพันละน้อยจากคำสอนของท่านเจ้าคุณอาจารย์ แล้วมาปฏิบัติตาม ได้ผลมาจนบัดนี้

ขณะนี้เด็กอยู่ที่วัด ๓๐๐ คน เมื่อคืนให้โอวาทไปแล้ว บอกหนูก่อนไปโรงเรียนไหว้ครูลัก ครูจำ ครูแนะ ครูนำ ครูพร่ำ ครูสอน พบคนแก่ให้เลี่ยงทาง พบพระนมัสการนะหนูนะ หนูดูเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ราชบุตรราชธิดา กราบที่เท้าบนสนามหญ้า ๓ ครั้ง มันเป็นภาพที่ซึ้งใจ สอนเด็กมาจนทุกวันนี้นี่ได้จากครูบาอาจารย์ท่านสอนอาตมา

ตอนที่สมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ มาเจริญพระกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาก็ขออนุญาตท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปฟังสอบอารมณ์ท่านด้วย อาตมาจดจำได้ว่าจะพูดคำลีลากับสมเด็จพระราชชนนีอย่างไร ถามอย่างไร อาตมาได้จากท่านเจ้าคุณอาจารย์ วันนั้นพอดีสมเด็จพระบรมราชินีนาถเสด็จด้วย อาตมาจึงได้แบบได้แผน จดจำมา

อีกครั้งหนึ่ง มีการรับสัญญาบัตรพัดยศท่านหลวงพ่อใหญ่ พระพิมลธรรมเป็นเจ้าพิธีในโรงอุโบสถ มีสมเด็จพระวันรัตน์วัดเบญจมพบิตรฯ มาเป็นประธาน อาตมาเป็นคนปูอาสนสงฆ์ จะทำอย่างไร ทำแบบวัดมหาธาตุฯซิ ทั่วราชอาณาจักรต้องยอมตัวในเรื่องความเป็นระเบียบเรียบร้อยของวัดมหาธาตุฯ นั่งก็เสมอกัน ตั้งกระโถนอย่างไร ตั้งอะไรอย่างไร อาตมาได้นำเอาไปใช้ที่วัดมาก รักครูอาจารย์ต้องเอาไปใช้ เอาไปเป็นประโยชน์ต่อไป

ท่านอดีตสมเด็จพระพุฒาจารย์ปลูกให้ลูกศิษย์ได้ดี ขอท่านทั้งหลายจงอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีของวัดมหาธาตุฯ ไว้ และท่านทั้งหลายเป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณอาจารย์ โปรดดำเนินงานให้ถูกต้อง ดำเนินไปในชีวิตเหมือนท่านยังอยู่กับเรา ท่านเสียชีวิตไปแล้ว แต่ท่านอยู่กับเราด้วยชื่อเสียง ความรัก โปรดรักษาชื่อเสียง ความรักนั้นให้สมบูรณ์พูนสุขเถิดจะประเสริฐมาก

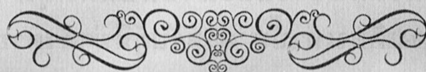
ท่านทั้งหลาย บัดนี้การบำเพ็ญกุศลทักษิณาทานถวายพระเดชพระคุณอาจารย์ในวันนี้นั้น เราก็มาสักการะ เอาใจใส่ท่านต่อไป มีของดีอะไรช่วยกันเผยแผ่ขยายคือ สักการะและเคารพ มั่นใจต่อครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราเท่านั้น อย่ามีครูหลายครู อาจารย์หลายอาจารย์ จะเขวจะเหหัน ไม่เป็นที่หมายตามครูสอนทุกประการ บูชาครูทั้งอามิสบูชา และปฏิบัติบูชา

อามิสบูชาคือผ้าผ่อนท่อนสไบ อาหารการกิน หยูกยารักษาโรค ปฏิบัติบูชาหมายความว่า พ่อแม่เราไม่มีทานให้มีทาน ไม่มีศีลให้รักษาศีล ไม่มีภาวนาก็เชิญพ่อแม่มาบำเพ็ญจิตภาวนาเป็นการปฏิบัติบูชา แล้วก็ปฏิบัติ บูชาอาจารย์ อย่าทำลายน้ำใจ จงช่วยนำคำสอนไปสอนตนสอนครอบครัว สอนประชาชนต่อไป และนับถือญาติ นับถือศิษย์ด้วยกันอย่าแก่งแย่งกันแต่ประการใด จงเชื่อฟังครูอาจารย์สมกับที่เทศน์พระคาถาที่ชี้แจงแสดงมาเป็น ปูชา จ ปูชนียานํฯ ผู้ใดที่ตั้งใจบูชาครูอาจารย์ ตั้งใจบูชาพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ เป็นพระพรหมของบุตรแล้ว ผู้นั้นจะเจริญมีมงคลของชีวิต เป็นข้อคิดภาวนาของท่านทั้งหลาย ขอจงดำรงไว้ซึ่งชีวิต เป็นศิษย์อาจารย์เดียวกัน ขอจงสมานฉันท์ปรองดองกันทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ท่านอาจารย์มหาสุภาพ อาจารย์มหาบุญชิต และคณะศิษย์ก็ตาม ขอให้ดำเนินการเป็นหัวหน้าและเป็นอาจารย์ใหญ่แทนต่อไป

อาตมาขออำนาจแห่งบุญกุศลทั้งหลาย ที่คณะศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์พากันบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายท่านพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ ถ้าท่านทราบด้วยญาณวิถีอันใด จะปลื้มใจ ปีติยินดีในคณะศิษย์ทั้งหลายที่ดำเนินงานแทนท่านสืบไป ขอกุศลนั้นจงดลบันดาลกลับมาหาคณะศิษย์และท่านทั้งหลาย ที่เสียสละจตุปัจจัยไทยทาน มาบำเพ็ญกุศลถวายในวันครบรอบ ๖ ปีในวันนี้นั้น ขอทุกท่านจงได้รับผลคืออานิสงส์แห่งการกระทำทุกประการ ขอจงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการเทอญ พระธรรมเทศนาที่อาตมาแสดงมาขอยุติไว้เพียงนี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ถอดเทปโดย
อาจารย์พรทิพย์ ชูศักดิ์

ภาคธรรมปฏิบัติ

กรรมฐาน (กัมมัฏฐาน)

• เราเจริญกรรมฐานมา ๓๕ ปี **เจริญ "อานาปา" มา ๒๐ ปีเศษ มโนมยิทธิมา ๑๐ ปีเศษ เพ่งกสิณได้ธรรมกายได้ ทำนองนี้ เป็นต้น มันต้องทำได้ ถ้าทำไม่ได้สอนเขาอย่างไร** อย่างนี้นักปฏิบัติธรรมโปรดทราบ **ต้องสอนตัวเองก่อนอื่นใด ฯ**

(ข้อความนี้พิมพ์ลงในหนังสือ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ : ผู้รวบรวม)

• **ถ้าเจริญสมถภาวนา**ก็พิจารณาตั้งมั่นในบัญญัติ เพื่อให้จิตสงบ มีอานิสงส์ให้บรรลุ**ฌานสมาบัติ**

• **ถ้าเจริญวิปัสสนาภาวนา**สติพิจารณาตั้งมั่นอยู่ในรูปนาม เพื่อให้เกิดปัญญาเห็นพระไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีอานิสงส์ให้บรรลุ **มรรค ผล นิพพาน ฯ**

• **กรรมฐานใช้หนี้ข้าวและน้ำนมแม่ดีที่สุด และกรรมฐานเป็นบุญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น สำหรับผู้ที่ฆ่าตัวตายจะได้รับบุญอื่นส่งไม่ถึง ฯ**

• **การเจริญพระกรรมฐาน จะทำให้ชีวิตรุ่งเรือง วัฒนาสถาพร และจะรุ่งเรืองต่อไปถึงลูกหลาน โยมลองดูได้เลย ฯ**

• การบำเพ็ญจิตภาวนาตามแนว**สติปัฏฐาน ๔** ของพระพุทธเจ้าของเรานี้ วิธี**ปฏิบัติ**เบื้องต้น ต้องยึดแนว**หลักสติ** เป็นตัวสำคัญ

๑. กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน โดยวิธีปฏิบัติแล้ว ให้เอาสติเอาจิตเพ่งดูกาย ยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา จะคู้แขน เหยียดขา ต้องติดตามดู มีสติกำหนด

๒. เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน เวทนาเป็นสภาพที่ทนอยู่ไม่ได้ บัญชาการไม่ได้ ต้องเป็นไปตามสภาพนี้และเป็นไปตามธรรมชาติ ทั้ง**สุขเวทนา** (สุขกาย สุขใจ) **ทุกขเวทนา** (ทุกข์กาย ทุกข์ใจ) **อุเบกขาเวทนา** (ไม่สุข ไม่ทุกข์ **จิตใจมักจะเลื่อนลอย หาที่เกาะไม่ได้)** จุดมุ่งหมายก็ต้องการจะ**ให้สติไปพิจารณาเวทนานั้น ๆ...**

วิธีปฏิบัติ ต้องใช้สติกำหนด คือ ตั้งสติระลึกไว้ หายใจเข้าออกยาว ๆ จากจมูกถึงสะดือ ถ้าดีใจ กำหนดที่ลิ้นปี่ว่า ดีใจหนอ ดีใจหนอ ดีใจหนอ ทำไมต้องปฏิบัติเช่นนี้เล่า เพราะความดีใจ สุขกาย สุขใจนั้น เดี๋ยวก็ทุกข์อีก สุขเจือปนด้วยความทุกข์อย่างนี้ จึงต้องกำหนด... ถ้าเสียใจ มีความทุกข์ใจ กำหนดที่ลิ้นปี่ว่า เสียใจหนอ เสียใจหนอ เสียใจหนอ หายใจลึก ๆ ยาว ๆ...

ปวดเมื่อยเป็นเวทนาทางกาย แต่จิตไปเกาะอุปาทานยึดมั่นก็ปวดใจไปด้วย จึงต้องให้กำหนดด้วยความไม่ประมาท **วิธีปฏิบัติก็กำหนดเวทนานั้น ๆ**

ปวดหัวเข่าหรือที่ไหนก็ตาม ต้องตามกำหนดเอาจิตไปสู่จุดนั้นเป็นอุปาทานยึดมั่นก่อน **เพราะเราจะก้าวขึ้นบันได ก็ต้องเกาะยึด เราจะก้าวต่อไปก็ต้องปล่อย** นี่อุปาทาน ถ้าใหม่ ๆ นี้เรียกว่า **สมถะ สมถะยึดก่อนแล้วปล่อยไป ก็เป็นวิปัสสนา**

สติ เป็นตัวกำหนด เป็นตัวหาเหตุ เป็นตัวแจงเบี้ย บอกให้รู้ถึงเหตุผล **สัมปชัญญะ** รู้ ทั่ว รู้นอก รู้ใน นั่นแหละคือ ตัวปัญญา ความรู้มันเกิดขึ้น **สมาธิ** หมายความว่า จับจุดนั้นให้ได้

เวทนาปวดเมื่อย เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติมาก จึงต้องให้กำหนด ไม่ใช่ว่า กำหนดแล้วมันจะหายปวดก็หามิได้ ต้องการจะใช้สติไปควบคุมดูจิตที่มันปวดว่ามันปวดมากน้อยแค่ไหน

อุเบกขาเวทนา ไม่สุขไม่ทุกข์ ใจลอยหาที่เกาะไม่ได้ ส่วนใหญ่จะประมาทพลาดพลั้งในข้อนี้ จึงต้องกำหนด รู้หนอ รู้หนอ รู้หนอ ที่ลิ้นปี่ หายใจยาว ๆ ลึก ๆ สบาย ๆ

๓. จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตเป็นธรรมชาติที่คิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานาน เหมือนเทปบันทึกเสียง จิตเกิดที่ไหน จิตเกิดทางอายตนะธาตุ อินทรีย์นี่เอง กล่าวคือ

ตา **เห็นรูป** เกิด **จิตที่ตา**
หู **ได้ยินเสียง** เกิด **จิตที่หู**
จมูก **ได้กลิ่น** เกิด **จิตที่จมูก**
ลิ้น **รับรส** เกิด **จิตที่ลิ้น**
กาย **สัมผัสร้อนหรือหนาว อ่อนหรือแข็ง** ที่นั่งลงไป เกิด **จิตที่กาย**

เกิดทางตา ตาเห็นรูป เห็นอะไรก็ตั้งสติ จับจุดไว้ที่หน้าผาก อุณาโลมาปัจฉมายเต กำหนดเห็นหนอ

สภาวรูปนั้น สภาพผันแปรกลับกลอกหลอกลวงได้ เยื้องย้ายได้เป็นเรื่องสมมุติ และเป็นเรื่องทำลายได้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แปรปรวนดับไป คือ รูป ต้องกำหนด นักปฏิบัติ **อย่าทิ้งข้อนี้**

ตาสัมผัสกับรูป เกิดจิต **ถ้าชอบ เป็นโลภะ ไม่ชอบเป็นโทสะ เราไม่ใช้สติเลยกลายเป็นคนโมหะ** รู้ไม่จริง รู้แค่ตาเนื้อ ไม่รู้ตาใน ไม่ได้ดูด้วยปัญญา ดูด้วยโมหะ คนเราถึงได้เลอะเทอะเปรอะเปื้อน... เห็นหนอก็ต้องส่งกระแสจิตจากหน้าผาก ออกไป...ไม่ใช่มานั่งเห็นนิมิต

หูได้ยินเสียง เราก็ตั้งสติไว้ที่หู กำหนดเสียงหนอ หนอตัวนี้ เป็นการรั้งจิต ให้มีสติดี

การกำหนดจิต ไม่ต้องประเมินผล ไม่ต้องวิจัย เพราะมันจะเป็นวิปัสสนึก ถ้าเราไม่กำหนดเราจะขาดสติ **ถ้ากำหนดก็เป็นตัวฝึกสติ** นักปฏิบัติต้องกำหนดทุกอิริยาบถในการฝึก เป็นการดัดนิสัยให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายของผู้มีปัญญา **การกำหนดที่เลยเป็นอดีตไปแล้วต้องกำหนดอยู่อย่างเดียว คือ รู้หนอที่ลิ้นปี่**

๔. ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ธรรมในธรรม หมายความว่า เรามีสติปัญญาจะรู้แยกจิตของเราว่า คิดเป็นกุศล หรืออกุศล ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง

เรามานั่งเจริญกรรมฐานแก้ไขปัญหา กำหนดรู้หนอ รู้หนอ รู้หนอ คือธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เพราะเรายังไม่รู้จริง รู้หนอ รู้หนอ รู้หนอ หายใจลึก ๆ ยาว ๆ เดี๋ยวรู้เลยว่า ที่เราทำเป็นกุศลหรืออกุศล เป็นผลจากการกระทำทางกาย วาจา ใจ รู้หนอ อ๋อรู้แล้ว ไปโกรธทำไม ไปโกรธรูป โกรธนาม หรือไปโกรธใคร ตัวโกรธไม่ใช่อยู่ที่คนโน้น อยู่ที่เรา อยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ อยู่ที่จิตเก็บความโกรธไว้ ท่านจะมีแต่ความเศร้าหมองใจ ท่านจะไม่เป็นผู้มีปัญญา เป็นผู้แก้ปัญหาไม่ได้เลย **เพราะสร้างปัญหาด้วยโทสะ ด้วยผูกเวร ผูกพยาบาท** การปฏิบัติเป็นการแก้ปัญหา **มีปัญญาเห็นอารมณ์เราดูอารมณ์จิตของเรา ดูจิตใจของเราต่างหาก** อย่างนี้เป็นต้นฯ

● ถ้า**ทบทวนอารมณ์** ก็ต้องไปกำหนดอย่างนี้ หายใจยาว ๆ นั่งท่าสบายอยู่ตรงไหนก็ตาม อยู่บนรถก็ได้ ทบทวนชีวิต ทบทวนอารมณ์ว่าอารมณ์ลืมอะไรไปบ้าง เลยก็หายใจยาว ๆ มีประโยชน์มาก **ตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่** ดวงหทัยเรียกว่า เจตสิก อาศัยหทัยวัตถุอยู่ที่ลิ้นปี่ วิธีปฏิบัติอยู่ตรงนี้นะ หายใจลึก ๆ ยาว ๆ เข้าไว้ คิดหนอ คิดหนอ คิดหนอ **เพราะทางปัญญาอยู่ตรงจมูก ถึงสะดือของเรานะ สั้นยาวไม่เท่ากันอย่างนี้ ฯ**

● การเจริญ **สติปัฏฐาน ๔ ทางสายเอกของพระพุทธเจ้านี้ ถ้าทำได้**

๑. ระลึกชาติได้จริง ระลึกได้ว่า เคยทำอะไรดีอะไรชั่วมาก่อน ไม่ใช่ระลึกว่าเคยเป็นผัวใครเมียใคร

๒. รู้กฎแห่งกรรม จะได้ใช้หนี้เขาไป โดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา

๓. มีปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิต ไม่ใช่ไปหาพระรดน้ำมนต์ ไปหาหมอดู ฯ

ยืน

ผู้ปฏิบัติยืนตรงแล้ว **ไม่ต้องชิดเท้า** เดี๋ยวจะล้มไป ยืนธรรมดา เอามือไพล่หลัง **มือขวาจับข้อมือซ้าย วางตรงกระเบนเหน็บ** ตั้งตัวตรง ๆ วาดมโนภาพว่า เรายืนรูปร่างอย่างนี้ เป็นมโนภาพ **ผ่าศูนย์กลาง ลงไปถึงปลายเท้า...ยืน...มโนภาพ จิตก็ผ่า จากขม่อม (กระหม่อม)** ลงไป สติตามควบคุมจิต ยืน**ถึงสะดือ**แล้ว สติตามจิตถึงสะดือทันไหม ทัน วรรคสองว่า **หนอ...จากสะดือ ลง ไปปลายเท้า** นี่ จังหวะที่แน่นอน สติตามจิตลงไปผ่าศูนย์กลาง ๙๐ องศาเลยนะ...

ลองดูนะ แล้วสำรวมปลายเท้าขึ้นมา บนศีรษะครั้งที่สอง ยืนดู (มโนภาพ) เท้า ทั้งสองข้าง **ยืน**...ขึ้นมาถึงสะดือจุดศูนย์กลาง สติตามทันไหม ทัน วรรคสองจาก สะดือ **หนอ**...ถึงขม่อมพอดี นี่ได้จังหวะ ถ้าทำอะไรผิดจังหวะใช้ไม่ได้...

ยืน...ถึงสะดือแล้ว สติตามไม่ทันเสียแล้ว จิตมันไวมาก **เอาใหม่ กำหนดใหม่ซี่ ได้ไหม ได้ เปลี่ยนแปลงได้ไม่เป็นไร** สำรวมใหม่ จากปลายเท้า หลับตา ขึ้นมา มโนภาพจากปลายเท้าถึงสะดือ **ยืน...** ขึ้นมา เอาจิตขึ้นมาทบทวน เรียกว่า ปฏิโลม อนุโลม เป็นต้น สำรวมถึงสะดือแล้ว **หนอ...**ผ่าศูนย์กลางขึ้นมาเลย ผ่านลิ้นปี่ขึ้นมา **ถ้าท่านมีสมาธิดี สติดีนะ มันจะซ่านไปทั้งตัว...**

กำหนดยืนต้อง ๕ ครั้ง เบื้องต่ำตั้งแต่ ปลายผมลงมา (นับเป็นครั้งที่ ๑) เบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นไป (นับเป็นครั้งที่ ๒) หนอครั้งที่ ๕ ถึงปลายเท้า ลืมตาได้ ดูปลายเท้าต่อไป ฯ

- **ยืนกำหนด ต้องใช้สติกำหนดมโนภาพ** อันนี้มีประโยชน์มาก แต่นักปฏิบัติส่วนใหญ่ไม่ค่อยปฏิบัติจุดนี้ ปล่อยให้ล่วงเลยไปเปล่า โดยใช้ปากกำหนด ไม่ได้ ใช้จิตกำหนด ไม่ได้ใช้สติกำหนดให้เกิด มโนภาพ **อันนี้มีความสำคัญสำหรับผู้ปฏิบัติมาก** กำหนดจิต คือ ต้องใช้สติ ไม่ใช่ว่าแต่ปากยืนหนอ ยืนหนอ ยืนหนอ...

ไม่ง่ายเลย แต่ต้องทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้เคยชิน **ให้สติคุ้นกับจิต ให้จิตคุ้นกับสติ** ถึงจะเกิดสมาธิ เราจึงต้องมีการฝึกจิตอยู่ที่กระหม่อม วาดมโนภาพลงไปช้า ๆ ลมหายใจนั้นไม่ต้องไปดู แต่ให้หายใจยาว ๆ มันจะถูกจังหวะ **แล้วตั้งสติ ตามจิตลงไปว่า ยืนที่กระหม่อมแล้ว หนอ...ลงไปที่ปลายเท้า** ดูมโนภาพจะเห็นลักษณะกายของเรายืนอยู่ ณ บัดนี้ เห็นกายภายนอก น้อมเข้าไปเห็นกายภายใน...

คำว่า **ยืนปักลงที่กระหม่อม** แล้ว สติตามลงไปเลย **วาดมโนภาพ ยืน...ถึงสะดือ** แล้วร่างกายเป็นอย่างนี้แหละหนอ **จากสะดือ ลงไปก็หนอ...ลงไปปลายเท้าอย่างนี้ทำง่ายดี** สำรวมใหม่สักครู่หนึ่ง จึงต้องอย่าไปว่าติดกัน **ถ้าว่าติดกัน มันไม่ได้จังหวะ**ขอให้ญาติโยมผู้ปฏิบัติทำตามนี้ **จะได้ผลอย่างแน่นอน ฯ**

● วิธีปฏิบัตินี้ก็ให้กำหนดยืนหนอ **ให้เห็นตัวทั้งหมด** ให้นึกมโนภาพว่าตัวเรา ยืนแบบนี้ ให้กึ่งกลาง **ศูนย์กลางจากที่ศีรษะ ลงไประหว่างหน้าอก แล้วก็ลงไประหว่างเท้าทั้งสอง** แล้วมันจะไม่มีความไหวติงในเรื่องขวาหรือซ้าย ยืนนี่**กำหนดไปเรื่อย ๆ ช้า ๆ** ให้จิตมันพุ่งไป ตามสมควรจากคำว่ายืนหนอ ฯ

● ยืนนี่ตั้งแต่ศีรษะหายใจเข้า หายใจเข้าไปเลย ให้ยาวไปถึงเท้า ยืนหายใจเข้ายาว ๆ สูดยาว ๆ อย่างที่ไสยศาสตร์เขาใช้กันเรียก ว่า **"คาบลม"** **...**ไปถึงปลายเท้า แล้วก็ยืนสูดหายใจเข้ามาให้ยาวไปถึงกระหม่อม อัสสาสะ-ปัสสาสะ แล้วจิตจะเป็นกุศลทำให้ยาว รับรองอารมณ์ของโยมที่เคยฉุนเฉียว จะลดลงไปเลย แล้วก็จิตจะไม่ฟุ้งซ่านด้วย **...มูลกรรมฐานอยู่ตรงนี้ มูลฐานของชีวิตก็อยู่ตรงนี้** หายใจยาว ๆ ยืนหนอลงไป หายใจออกยาว ๆ ยืนหนอ อย่างนี้ เป็นต้น ฯ

เดิน

● บางคน **เดินจงกรม** หวิวทันที เวียนศีรษะ แต่แล้วเกาะข้างฝา กำหนดเสียให้ได้ คือเวทนา จิตวูบลงไปแวบลงไปเป็นสมาธิ ขณะเดินจงกรม แต่เราหาได้รู้ไม่ว่า เป็นสมาธิ กลับหาว่าเป็นเวทนาเลยเป็นลม เลยเลิกทำไป ข้อเท็จจริง**บางอย่าง**ไม่ได้เป็นลม แต่เป็นด้วยสมาธิในการเดินจงกรม **หรือมันอาจ** เป็นลมด้วยก็ได้ ไม่แน่นอน **ฉะนั้น ขอให้ผู้ปฏิบัติกำหนดหยุดเดินจงกรม แล้วกำหนดหวิวเสียให้ได้ กำหนดรู้หนอเสียให้ได้... บางที เดินจงกรมไปมีเวทนา อย่าเดิน หยุดก่อน แล้วกำหนดเวทนาเป็นสัดส่วนให้หายไปก่อน...เดินไปอีกหวิวเวียนศีรษะ คิดว่าไม่ดี หยุดกำหนด หวิวหนอซะ ตั้งสติไว้ให้ได้ให้ดีก่อนแล้วจึงเดินต่อไป... ขณะเดินจงกรมจิตออกไปข้างนอก หยุด กำหนด หยุดเสีย กำหนดจิตให้ได้ ที่ลิ้นปี่ กำหนดคิดหนอ คิดหนอ คิดหนอ** ยืนหยุดเฉย ๆ ตั้งสติเสียให้ได้ แต่ละอย่างให้ช้า ๆ ฯ

● ขณะเดินจงกรม **มีเสียงอะไรมากำหนดเสียงหนอ** ถ้าขณะเดินจงกรม **มีเวทนา ปวดเมื่อยต้นคอ** หยุดเดิน ยืนเฉย ๆ **กำหนดเวทนาไป** เอาสภาพความเป็นจริงมาแสดงออกว่า มันปวดมากน้อยเพียงใดต้องการอย่างนั้น ไม่ใช่กำหนดแล้ว หายปวด กำหนดต้องการจะให้รู้ว่ามันปวดขนาดไหน...

ขณะเดิน **จิตออก จิตคิด** หยุด อย่า เดิน เอาทีละอย่าง **กำหนดที่ลิ้นปี่อีก** แล้วหายใจยาว ๆ คิดหนอ ๆ ๆ ๆ ที่ฟุ้งซ่านไปคิดนั้น เดี๋ยวคอมพิวเตอร์จะตีออกมาถูกต้อง อ๋อไปคิดเรื่องเหลวไหล รู้แล้วเข้าใจแล้ว ถูกต้องแล้ว เดินจงกรมต่อไป

ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ เดินให้ช้าที่สุด เพราะจิตมันเร็วมาก จิตมันไวเหลือเกิน ทำให้เชื่องลง ทำให้คุ้นเคย **ช้าเพื่อไวนะ เสียเพื่อได้** ต้องจำข้อนี้ไว้สั้น ๆ เท่านั้นเองฯ

• **พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้** ให้วัดตัวเรา วัดกาย วัดวาจา วัดใจทุกขณะจิต **อย่างที่เดินจงกรมนี่เป็นแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้อาวุธ คือ ปัญญา อาวุธสำคัญมาก คือ ปัญญา** เท่านั้นฯ

• **อานิสงส์ของการเดินจงกรม** มี ๕ ประการดังนี้

๑. มีความอดทนต่อการเดินทางไกล

๒. ทำให้อดทนต่อการบำเพ็ญเพียร

๓. ย่อมเป็นผู้มีอาพาธน้อย (จะไม่เป็นอัมพาต อัมพฤกษ์)

๔. ระบบย่อยอาหารจะเป็นปกติ

๕. สมาธิที่เกิดจะตั้งอยู่ได้นานกว่านั่ง และเมื่อปฏิบัตินั่งต่อจะมีสมาธิเร็วขึ้น ฯ

นั่ง

• **เดินจงกรมเสร็จแล้วควรนั่งสมาธิ ทำให้ติดต่อกัน**เหมือนเส้นด้ายออกจากลูกล้ออย่าให้ขาด ทำให้ติดต่อไป นั่งสมาธิจะขัดสองชั้นก็ได้ชั้นเดียวก็ได้ หรือขัดสมาธิเพชรก็ได้ **แล้วแต่ถนัด** ไม่ได้บังคับแต่ประการใด **มือขวาทับมือซ้าย** หายใจเข้าออกยาว ๆ...

ก่อนกำหนด พอง/ยุบหายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ **แล้วสังเกตท้อง** หายใจเข้าท้อง**พองไหม** หายใจออกท้อง**ยุบไหม** ไม่เห็นเอามือคลำดูเอามือวางที่สะดือแล้วหายใจยาว ๆ **ท้องพอง** เราก็บอกว่า **พองหนอ**พอ **ท้องยุบ** เราก็บอกว่า **ยุบหนอ** ให้ได้จังหวะ...

ใหม่ ๆ อึดอัดมาก เพราะเราไม่เคย ...**บางคนมีนิมิตอย่างโน้น นิมิตอย่างนี้ มันมากไป** มากเรื่องไป **เอาอย่างนี้ก่อนนะ** เราหายใจเข้ายาว ๆ ที่ท้องพอง **กำหนดพอง ไม่ทันหนอ ยุบแล้ว** หรือหายใจออกยาว ๆ ที่ท้องยุบ **กำหนดยุบ ไม่ทันหนอ พองขึ้นมาอีกแล้ว...**

วิธีปฏิบัติทำอย่างไร วิธีแก้ก็พองคนละครึ่งซิ **ถ้าพองครึ่งไม่ได้ หนอครึ่งไม่ได้** เอาใหม่เปลี่ยนใหม่ได้เปลี่ยนอย่างไร **พองแล้วหนอไปเลย ยุบแล้วลงหนอให้ยาวไปเลย** เดี๋ยวท่านจะทำได้ไม่ขัดข้องไม่อึดอัดแน่ใหม่ ๆ นี่ย่อมเป็นธรรมดา

ถ้านั่งไม่เห็นพองยุบ มือคลำไม่ได้ **นอนลงไปเลย นอนหงายเหยียดยาวไปเลย เอามือประสานท้อง** หายใจยาว ๆ แล้วว่าตามมือนี้ไป พองหนอ ยุบหนอ ให้ คล่อง **พอคล่องแล้ว ไปเดินจงกรมมานั่งใหม่ เดี๋ยวท่านจะชัดเจน ฯ**

● **พองหนอ ยุบหนอ บางครั้ง ตื้อ ไม่พองไม่ยุบ...** กำหนดรู้หนอ หายใจเข้า ยาว ๆ หายใจออกยาว ๆ ให้ได้ที่ แล้วจึงใช้สติกำหนดต่อไปว่า พองหนอ ยุบหนอ ปัญญาเกิดสมาธิดี ก็ทำให้พองหนอ ยุบหนอ สั้น ๆ ยาว ๆ แล้วทำให้แวบออกข้าง ๆ **ทำให้จิตวนอยู่ในพองยุบ ขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างนี้ถือว่าดีแล้ว...** พองหนอ ยุบหนอ เดี๋ยวขึ้น เดี๋ยวลง ไม่ออกทางพอง ไม่ออก ทางยุบ และจิตก็แวบออกไป แวบเข้ามา เดี๋ยวก็จิตคิดบ้าง ฟุ้งซ่านบ้าง สับสน อลหม่านกัน **อย่างนี้ถือว่าได้ประโยชน์ในการปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติอย่าทิ้ง ผู้ปฏิบัติต้องตามกำหนดต่อไป ฯ**

● การหายใจเข้าออกยาวหรือสั้นไม่สำคัญ สำคัญอยู่ข้อเดียว คือ **กำหนดได้ในปัจจุบัน**หากเรากำหนดไม่ได้ เร็วไป ช้าไป กำหนดไม่ทันก็กำหนดใหม่ อันนี้ไม่ต้องคำนึงว่าพองยาวหรือยุบยาว ยาวไปหรือสั้นไป **เราเพียงแต่รู้ว่ากำหนดได้ในปัจจุบัน หายใจเข้าท้องพอง หายใจออกท้องยุบก็กำหนดเรื่อย ๆ ไป อย่างนี้เท่านั้นก็ใช้ได้ ฯ**

● **พองยุบตอนแรกก็ชัดดี พอเห็นหนักเข้าก็เลือนลาง** บางทีแผ่วเบาจนมองไม่เห็นพองยุบ ถ้ามันตื้อไม่พองไม่ยุบ**ให้กำหนดรู้หนอ หายใจยาว ๆ รู้หนอ รู้หนอ ตั้งสติไว้ตรงลิ้นปี่** รู้ตัวแล้วก็กลับมากำหนด พองหนอ ยุบหนอ เดี๋ยวชัดเลย จิตฟุ้งซ่านมากไหม ถ้ามีบ้างก็กำหนด ฯ

กำหนด

● **ตัวกำหนด** คือ **ตัวฝืนใจ** เป็นตัวธัมมะ (ธัมมะ แปลว่าฝืนใจ ฝืนใจได้ดีได้) เป็นตัวปฏิบัติ คนเรา **ถ้าปล่อยไปตามอารมณ์ของตนแล้ว มันจะเห็นแต่ความถูกใจ จะไม่เห็นความถูกต้อง** อยู่ตรงนี้นะ ฯ

● กรรมฐานสอน **ง่าย** แต่มัน **ยาก**ตรงที่ท่านไม่ได้ **กำหนด** ไม่ได้เอาสติมาคุมจิตเลย...**ผู้ปฏิบัติธรรม ที่ไม่ได้กำหนด ไม่ใช้สติ มันก็ไม่เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติเลย ว่างเปล่า ไม่ได้ผล** คนเรามีสติอยู่ตรงนั้น...**ต้องมีสติทุกอิริยาบถต้องกำหนดทั้งนั้น ฯ**

● กำหนดอยาก กำหนดโน่น กำหนดนี่ **มันจะมากไปเอาแต่น้อยก่อน** เพราะเดี๋ยวจะกำหนดไม่ได้ **เอาทีละอย่าง เดี๋ยวก็ได้ดีเอง** แล้วค่อยกำหนดต้นจิตทีหลัง **ต้นจิต คือ ตัวอยาก** อยากหยิบหนอ อยากหยิบหนอ นี่ต้นจิต**เป็นเจตสิกเอาไว้ทีหลัง** ค่อยเป็น ค่อยไปก่อน ค่อย ๆ ฝึก ให้มันได้ขั้นตอน ให้มันได้จังหวะก่อน แล้วฝึกให้ละเอียดทีหลัง ถ้าเรากำหนดละเอียดเลย ขั้นตอนไม่ได้ **ก็เป็นวิปัสสนึกไป**เลย พองยุบก็ไม่ได้ ฯ

● การศึกษาภาคปฏิบัตินี่ยากมาก คือ **อารมณ์หลายอย่างมาแทรกแซงเรา ก็ขอเจริญพรว่า ให้กำหนดทีละอย่างศึกษาไปทีละอย่าง** ทีนี้มันฟุ้งซ่าน ความวัวยังไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรกแซงตลอดเวลา เพราะไม่ได้ปฏิบัติมานาน เช่นมีเวทนากำหนดทีละอย่าง ยิ่งปวดหนัก ๆ เดี๋ยวมันจะเกิดอนิจจังไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์จริง ๆ นะ **ทุกข์นี่คือตัวธัมมะ** เราจะพบความสุขต่อเมื่อภายหลัง**แล้วเวทนาก็เกิดขึ้นสับสนอลหม่านกัน** ไอ้โน่นแทรก ไอ้นี่แซงทำให้เราขุ่นมัว ทำให้เราฟุ้งซ่านตลอดเวลา **เราก็กำหนดไปเรื่อย ๆ** ทีนี้ ถ้าปัญญาเกิดขึ้นเป็นขั้นตอน มันก็จะรู้ในอารมณ์นั้นได้อย่างดีด้วยการกำหนด มันมีปัญหาอยู่ว่า **เกิดอะไรก็ให้กำหนดอย่างนั้นอย่าไปทิ้ง** อริยสัจ ๔ แน่นอน เกิดทุกข์แล้ว หาที่มาของทุกข์ **เอาตัวนั้นมาเป็นหลักปฏิบัติ** แล้วจะพบอริยสัจ ๔ แน่นอนโดยวิธีนี้ **อันนี้ขอเจริญพรว่าค่อย ๆ ปฏิบัติ กำหนดไปเรื่อย ๆ** พอจิตได้ที่ปัญญาสามารถตอบปัญหา

สิบอย่างได้เลยในเวลาเดียวกัน เดี๋ยวคอมพิวเตอร์ สามารถจะแยกประเภท บอกเราได้ อารมณ์ฟุ้งซ่านต้องเป็นแน่ เพราะเราเพิ่งปฏิบัติไม่นานฯ

● **กำหนดได้เมื่อใด สติมีเมื่อใด**สามารถจะระลึกเหตุการณ์ในอดีตได้โดยชัดแจ้ง จากคำกำหนดว่า **คิดหนอ** มีประโยชน์มาก **ถ้าเราสติดีปัญญาเกิด ความคิดของกรรมจะปรากฏ** แก่นิมิตให้เราทราบได้ว่าเราจะใช้กรรมวันพรุ่งนี้แล้ว และเราก็จะได้ประโยชน์ในวันพรุ่งนี้แล้ว นี่อดีตแสดงผลงานปัจจุบัน ปัจจุบันแสดงผลงานในอนาคต... ที่เรารู้สรรพสำเนียงเสียงนก กำหนดเสียงหนอ อ๋อนกเขาร้องด้วยเหตุผล ๒ ประการ มันบอกได้อย่างนี้เราเดินผ่านต้นไม้ สติดี สัมปชัญญะดี ต้นไม้จะบอกอารมณ์แก่เราได้ว่าขณะนี้เป็นอย่างไร ฯ

● บางทีเราไม่รู้ตัวว่ามันมีอะไรเกิดขึ้น เราก็ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร **ถ้าเรามีสติเราก็กำหนดตรงลิ้นปี่ รู้หนอ รู้หนอ รู้หนอ** พอสติดีปัญญาเกิด เราก็รู้อะไรขึ้นมาเหมือนกัน **อันนี้ไม่ใช่วิธีฝึก แต่เป็นวิธีปฏิบัติ** ที่เกิดเฉพาะหน้า ฯ

● **กรรมฐาน** ต้องทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ เพิ่ม ๆ เติม ๆ **คิดหนอบ่อย ๆ ถ้าโกรธก็กำหนด เสียใจก็กำหนด ดีใจก็กำหนด** อย่าประมาทอาจองต่อสงครามชีวิต เดี๋ยวจะปลงไม่ตก ฯ

● มันจะมีความสงบได้แค่ไหนไม่สำคัญ **สำคัญที่เรากำหนดได้ในปัจจุบันหรือไม่เท่านั้น** แล้วปัญญาจะเกิดเองตามลำดับแล้วความคุ้นเคยก็จะมาสงบต่อในภายหลัง ฯ

● ที่จะเน้นกันมากคือ**เน้นให้ได้ปัจจุบัน สำหรับพองหนอ ยุบหนอ** เพราะตรงนี้เป็นจุดสำคัญมาก **ถ้าทำได้คล่องแคล่ว ในจุดมุ่งหมายอันนี้รับรอง อย่างอื่นก็กำหนดได้ ฯ**

● **การกำหนดไม่ทัน วิธีแก้ทำอย่างไร กำหนดรู้หนอ รู้หนอ** ถ้ามันงูบลงไปต้องกำหนด ไม่อย่างนั้นนิสัยเคยชิน ทำให้พลาด ทำให้ประมาทเคยตัว ฯ

● อย่างคำว่า **เห็นหนอ เห็นหนอ เห็นหนอ** นี่นะมีประโยชน์มาก **อย่าคิดว่า เป็นเรื่องเหลวไหล** จะเห็นอะไรก็ตั้งสติไว้ จนกว่าเราจะได้มติของชีวิตว่าเป็นปัจจัตตังแล้ว มีความรู้ในปัญญาแล้ว เราเห็นอะไรปัญญาจะบอกเอง **แต่การฝึกเบื้องต้นนี่ ต้องฝึกกันเรื่อยไป** ถึงญาติโยมกลับไปบ้านไปยังเคหะสถาน หรือจะประกอบการงานของโยมก็ไม่ต้องใช้เวลาว่าง ใช้งานนั่นแหละเป็นกรรมฐานฯ

● **บางคน** นั่งกรรมฐานตลอดกระทั่งได้ผลสมาบัติ **ไม่มีนิมิตเลย บางคนนิมิตไหลมาเป็นไข่งู** ไหลมาเป็นภาพยนตร์เลย กำหนดเห็นหนออย่าไปดูมัน เห็นหนอ เห็นหนอ เห็นหนอ ไม่หาย กลับภาพจริงครั้งอดีตชาติรำลึกชาติได้ **นิมิตจะบอกได้ในญาณ ๔** ฯ

● **หนอ** นี่รั้ง **จิต** ให้มี **สติ** หนอตัวนี้สำคัญ ทำให้เรามีสติ ทำให้ความรู้ตัวเกิดขึ้น โดยไม่ฟุ้งซ่านในเรื่องเวทนาที่มันปวด แล้วเราก็ตั้งสติต่อไป ฯ

● **ถ้าวันไหนฟุ้งซ่านมาก** ไม่ใช่ ไม่ดีนะ **ดีนะมันมีผลงานให้กำหนด** แล้วก็ขอให้ท่านกำหนดเสีย ฟุ้งซ่านก็กำหนด ตั้งอารมณ์ไว้ให้ดี ๆ **กำหนดฟุ้งซ่านหนอ กำหนดฟุ้งซ่านหนอ กำหนดฟุ้งซ่านหนอ หายใจยาว ๆ ตามสบาย** สักครู่หนึ่งท่านจะหายแน่นอน **บางคนดูหนังสือปวดลูกตา** อย่าให้เขาเพ่งที่จมูก ต้อง**ลงไปที่ท้อง** หายทุกราย **บางทีปวดกระบอกตา** ดูหนังสือไม่ได้เลย ร่นลงมา**กำหนดที่ท้อง** ก็จะว่องไว คล่องแคล่วขึ้นแล้วจะหายไปเอง ฯ

● **ทวาร ๖** ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นที่มาของ **นรกสวรรค์** จึงต้องกำหนดจิต

• **ทวาร ๓** ทวารกาย ทวารวาจา ทวารใจ เป็นที่มาของ **บุญบาป** จึงต้องสำรวม ฯ

• **ตัวกำหนดจิตสำคัญมาก** จะทำงาน เขียนหนังสือก็กำหนด จะกินน้ำก็กำหนด จะเดินก็กำหนด จะหยิบอะไรก็ตั้งสติไว้ โกรธก็เอาสติไปใส่ เสียใจก็เอาสติไปใส่ ให้รู้ว่าเสียใจเรื่องอะไร โกรธเรื่องอะไร **เราจะรู้ด้วยตัวเองว่า เราสร้างกรรมอะไร และจะแก้ปัญหาอย่างไร** ฯ

• ถ้าเราโกรธ เราไม่สบายใจ กลุ้มอกกลุ้มใจ **อย่าไปฝากความกลุ้มค้างคืนไว้**อารมณ์ค้าง เช้าขึ้นมาทำงานจะเสียหาย หายใจยาว ๆ แล้วกำหนดตรงลิ้นปี่ว่า โกรธหนอ โกรธหนอ โกรธหนอ รับรองหายโกรธ โกรธแล้วไม่กำหนด ฝากความโกรธ เก็บไว้ในจิตใจ ตายไปลงนรกนะ...ในทำนองเดียวกัน กำหนดเสียใจหนอ เสียใจหนอ เสียใจหนอ หายใจยาว ๆ ร้อยครั้งพันครั้ง ความเสียใจจะหายไปเลย ดีใจเข้ามาแทนที่สร้างความดีต่อไป ฯ

เวทนา

• **ผู้ปฏิบัติธรรมที่มีเวทนา ไม่เคยกำหนด** ปล่อยมันไปตามเรื่องตามราวอย่างนี้ใช้ได้หรือ? **เลยรู้ไม่จริงในเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ไม่ต้องไปอรรถาธิบายวิชาการให้ฟัง ฯ

• ถ้าเจริญกรรมฐานไม่ปวด ไม่เมื่อยแล้ว จิตไม่ออก **ใช้ไม่ได้** มันต้องสับสนอลหม่าน จะต้องปวดเมื่อยไปทั่วสกลกาย **นั่นแหละได้ผล ฯ**

• **เวทนา** ต้องฝืนต้องใช้สติไปพิจารณา เกิดความรู้ว่าปวดขนาดไหน ปวดอย่างไร แล้วก็ภาวนากำหนดตั้งสติไว้ เอาจิตเข้าไปจับดูการปวด การเคลื่อนย้ายของเวทนา **เดี๋ยวก็ชา เดี๋ยวก็สร่าง** บังคับมันไม่ได้ ฯ

• กำหนดเวทนา ถ้าหากว่า **พองหนอ ยุบหนอ แล้วเกิดเวทนาต้องหยุด** พองยุบไม่เอา **เอาจิตปักไว้ ตรงที่เกิดเวทนา** เอาสติตามไปดูซิว่ามันปวดแค่ไหน มันจะมากน้อยเพียงใด **ไม่ใช่ปวดหนอแล้วหายเลย ไม่หาย... พอยืดปวดหนอ โอ้โฮ ยิ่งปวดหนัก** ตายให้ตายปวดหนักทนไม่ไหวแล้ว จะแตกแล้ว ก้นนี่จะร้อนเป็นไฟแล้ว ทนไม่ไหวแล้ว ตายให้ตาย **กำหนดไป กำหนดไป สมาธิดี สติดี เวทนาเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ซ่า! หายวับไปกับตา**...ขอให้ท่าน **อดทนฝึกฝนในอารมณ์นี้ให้ได้** เวลาเจ็บป่วย ท่านจะได้เอาจิตแยกออกเสียจากป่วยเจ็บ จิตไม่ป่วย ไม่เป็นไรนะ ฯ

• แต่เรื่องวิปัสสนานี่ **มีอย่างหนึ่งที่น่าคิด** คือ ปัญญาที่จะเกิดขึ้นได้นั้นมันมีกิเลสมากมายหลายอย่าง ที่เกิดขึ้นในตัวเราทั้งหมด **เราจะรู้กฎแห่งกรรมความเป็นจริง จากสภาพเวทนานั้นเอง...** ปัญญาที่จะเกิดนั้น เกิดขึ้นโดยความรู้ตัว โดยสติสัมปชัญญะ **ภาคปฏิบัติจากการกำหนดนั่นเอง** เวทนาที่ปวดเมื่อยนั้น มันปวดตามโน้นตามนี้ เราก็หยุดเอาทีละอย่างอย่างที่อาตมากล่าวแล้ว **กำหนดเวทนาให้ได้ กำหนดได้เมื่อใดมากมายเพียงใด ซาบซึ้งเพียงนั้น มันเกิดเวทนาอย่างอื่นขึ้นมาก็เป็นเรื่องเล็กไป... บางครั้งอาจนึกขึ้นได้ว่าไปทำเวรกรรมอะไรไว้ ไม่ต้องไปคำนึงถึงกรรมนั้นเลย ข้อปฏิบัติเพื่อไม่ให้มีอารมณ์ฟุ้งซ่านไปอยู่ในกรรมนั้น**ก็ด้วยการกำหนดเวทนานั้นเอง ฯ

• ถ้าเราเจริญกรรมฐาน **เราจะรู้กฎแห่งกรรมได้ตอนมีเวทนา** คนไหนอดทนต่อเวทนาได้ กำหนดผ่านเวทนาได้ เราจะได้รู้ว่าทุกข์ทรมานที่ผ่านนั้น ไปทำกรรมอะไรไว้...นี่แหละท่านทั้งหลาย **ทำให้มันจริง จะเห็นจริง ทำไม่จริง จะเห็นจริงได้อย่างไร** ต้องเห็นจากตัวเราออกมาข้างนอก รู้ตัวว่าเรามีเวรมีกรรมประการใดก็ใช้หนี้ โดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา จิตอโหสิกรรมได้ ยินดีรับเวรรับกรรมได้ โดยไม่มีปัญหาใด ๆ ฯ

● **ปวดหนอ** นี่เป็น **สมถะ** ไม่ใช่**วิปัสสนา** จำไว้ให้ได้ ปวดหนอนี่ยึดบัญญัติเป็นอารมณ์ เพราะว่ามีรูป มันจึงมีเวทนาเกิดสังขารปรุงแต่งมันจึงปวด **ปวดแล้ว กำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ ยิ่งปวดหนัก** ถ้าไม่กำหนดเลย ก็ไม่ปวดหรอก แต่วิธีปฏิบัติต้องกำหนด จะได้รู้ว่าเวทนามันเป็นอย่างไร นี่ตัวธัมมะอยู่ที่นี่ **ตัวธัมมะอยู่ที่ทุกข์** ถ้าไม่ทุกข์จะไม่รู้อริยสัจ ๔ นะ เอ้าลองดูซิ ถ้าเกิดเวทนา แล้วเลิกโยมจะไม่รู้อริยสัจ ๔ รู้แต่ทุกข์ข้างนอก **รู้แต่ทุกข์จร ทุกข์ประจำไม่รู้เลยนะ** ทุกข์ประจำนี่ต้องเอาก่อน ปวดหนอ ปวดหนอ นี่ทุกข์ประจำ ปวดหนอ ปวดหนอ โอ๊ยจะตายเลย บางคนนั่งทำไป เหลืออีก ๑๕ นาที จะครบ ๑ ชั่วโมง หรืออีก ๕ นาที จะครบครึ่งชั่วโมง **ที่ตั้งใจไว้ จะตายทุกครั้งเลย** เอ้าตายให้ตายตายให้ตาย ปวดหนอปวดหนอ **โอ้โฮมันทุกข์อย่างนี้นี่เอง** พิโธ่เอ๋ย **กระดูกจะแตก**แล้ว แล้วที่ **ก้นทั้งสองนี่ร้อนฉี่** เลย เหมือนหนามมาแทงก้นโอ้โฮมันปวดอย่างนี้นี่เองหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ กำหนดไป เป็นไรเป็นกัน **พอใกล้เวลาครบกำหนดที่ตั้งสัจจะไว้จะตายเลยนะ ลองดู ลองดู ต้องฝืนใจ ฯ**

● ที่เราทำกรรมฐานนั้น **เวทนามันสอนเรา...** เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ปวดหนักเข้า ปวดหนักเข้าแตกเลย **มันมีจุดแตกออกมานะโยมนะ แล้วมันจะหายปวดทันที...**ใครจะทำถึงขั้นไหนก็ตาม ต้องผ่านหลัก ๔ ประการ กาย เวทนา จิต ธรรม ทุกคน**ต้องมีเวทนาทุกคน แต่มีเวทนาแล้วเรากำหนดได้** ตั้งสติไว้ให้ได้ไม่เป็นอะไรเลย **และเวลาเจ็บระหวยป่วยไข้จะไม่เสียสติ** จะไม่เสียสติเลยนะและ**เราทำวิปัสสนานี่มันมีเวทนาหนักยิ่งกว่าก่อนจะตาย เวลาก่อนตายนี่มันจะหนักเหลือเกินฯ**

- ไปวัดกระซิบเบา ๆ ฟังเขาสอน
  ชีวิตเราเกิดมาไม่ถาวร
  อย่ามัวนอนหลงเล่นไม่เป็นการ
  ไฟสามกองกองเผาเราเสมอ
  อย่าเลินเล่อควรทำพระกรรมฐาน....
  ไหน ๆ เกิดมาชีวิตต้องดับ คือ ตาย
  ใกล้ตายญาติมิตรบอกให้คิดถึงพระอรหัง
  รู้ยากที่สุด คือคุณพระพุทธัง
  เพราะกำลัง เวทนา ทุกข์กล้าเอย ฯ

- **เวทนา** จะเกิดขึ้นเมื่อมีเหตุปัจจัย **จะห้ามไม่ให้เกิดก็ห้ามไม่ได้** ครั้นเมื่อหมดเหตุปัจจัย ก็จะดับไปเอง หมดไปเอง...บางคนไม่รู้ พอปวดก็เลิกไปเลย ไม่เอาแล้วชอบสบาย รับรองท่านจะไม่รู้กฎแห่งกรรม เดี๋ยวจะว่าอาตมาหลอกไม่ได้นะ อาตมาผ่านมาแล้วฯ

- **เวทนา คือ ครู ครู**มาสอนไม่เรียนสอบตก (ปวดเลิก เมื่อยเลิก ฟุ้งซ่านเลิก) **ท่านจะไม่ได้อะไรเลยนะฯ**

- หากนั่งครบกำหนดแล้วยังมีเวทนาคาอยู่ **อย่าเพิ่งเลิก** ให้นั่งต่อไป **จนกว่าเวทนาจะเบาบาง** ค่อยเลิกฯ

- ขอเจริญพรว่า **กรรมฐาน** สามารถรู้เหตุการณ์และโรคภัยไข้เจ็บได้ **ใครเป็นโรคอะไร ใจเข้มแข็ง ตายให้ตาย หายทุกราย ฯ**

- ลูกสาวหลวงพ่อ **พ่อเป็นจับกัง แม่รับจ้างซักรีด** มาอยู่ช่วยงาน และปฏิบัติด้วยเป็นเวลา ๑ เดือนเต็ม ๆ ปฏิบัติกรรมฐาน ด้วยความ **อดทนสูงถึงขนาดตายให้ตาย** เขาเป็นโรคโปลิโอ แต่กลับกลายหายได้ พ่อแม่ก็มีงานมากขึ้น ออกจากวัดไปเป็นเถ้าแก่เนี้ย มีลูกออกมาดีหมดจบการศึกษาต่างประเทศทุกคน และหน้าที่การงานก็ดีด้วย ฯ

สรุป

• **ผู้มีปัญญาโปรดฟัง** ปฏิบัติอยู่เท่านี้ ไม่ต้องไปทำมาก **ยืนหนอ** ให้สติกับจิตเป็นหนึ่งเดียว **ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ** ให้ได้ปัจจุบัน **พองหนอ ยุบหนอให้ได้ปัจจุบัน เท่านี้เหลือกินเหลือใช้เหลือที่จะพรรณนา ฯ**

• **ส่งกระแสจิตทางหน้าผาก ชาร์จไฟเข้าหม้อที่ลิ้นปี่** จำตรงนี้เป็นหลักปฏิบัติ ๗ วัน **ยืนหนอให้ได้ เห็นหนอให้ได้ พองหนอ ยุบหนอ** กำหนดให้ได้เท่านี้ **เดี๋ยวอย่างอื่นจะไหลมาเหมือนไข่งู ฯ**

• **การปฏิบัติกรรมฐาน** ไม่ต้องไปสอนวิชาการ เพราะไม่ต้องการให้รู้และไม่ต้องดูหนังสือ **ปฏิบัติโดยเคร่งครัด**ให้มันผุดขึ้นในดวงใจใสสะอาดและหมดจด ฯ

• **เวลาเครียด อย่าทำสมาธิ เลือดลมไม่ดี ห้ามทำสมาธิ** ต้องไปผ่อนคลายให้หายเครียด จนภาวะสู่ความเป็นปกติ ถึงจะมาเจริญกรรมฐานได้ **การเจริญพระกรรมฐาน การนั่งสมาธิ ต้องเป็นคนที่ปกติ ถ้าไม่ปกติอย่าไปทำ ฯ**

• ไม่ว่าคนฉลาดหรือคนสติปัญญาต่ำ**ก็สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้ทั้งนั้น** ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น มีความศรัทธาที่จะประพฤติปฏิบัติ มีความเพียรพยายาม มีความอดทน มีสัจจะ และดำเนินรอยตามการปฏิบัติที่ถูกต้อง เป็นต้น แต่ **เรื่องของบุญวาสนาที่ติดตัวมาแต่อดีต ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ฯ**

• **การเจริญกรรมฐาน** ต้องการให้**มีปัญญา แก้ไขปัญหา** จำตรงนี้เอาไว้ เพราะกรรมฐาน **เป็นวิชาแก้ปัญหาชีวิต เป็นวิชาแก้ทุกข์** ต้องเรียนรู้เอง ซึ่ง**พระพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นพบ ฯ**

• **คบหาสมาคมกับคนที่ขยันหมั่นเพียร หลีกเลี่ยงบุคคลที่เหลาะแหละเกียจคร้าน มั่นใจว่าสติปัฏฐาน ๔ นี้ เท่านั้น เป็นทางที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย ล้วนปฏิบัติมาแล้วทั้งสิ้น ฯ**

• **เว้นจากการสมาคมกับบุคคลที่ช่างพูด ช่างเจรจา ชอบคุย ต้องเว้นไปออกสมาคม กับผู้ที่รักษาความสงบระงับ ฯ**

ข้อที่ควรปฏิบัติระหว่างมาเข้าวัดปฏิบัติธรรม

๑. ตัดความกังวลเกี่ยวกับครอบครัว คนรัก หน้าที่การงาน ธุรกิจ ฯลฯ

๒. อย่าโทรศัพท์

๓. อย่าอ่านหนังสือ

๔. อย่าพูดคุยกัน

๕. อย่าไปเดินซื้อของ

๖. อย่าไปเดินสำรวจ ดูโน่นมองนี่ ต้องเดินสำรวม

๗. อย่าพะวง หรือจดจ่อกับการซื้ออาหารทำบุญตักบาตร สับสนวุ่นวายไม่ถูกต้อง

๘. ทรัพย์สินหรือของมีค่า ไม่ควรนำติดตัวมาเป็นภาระ เป็นกังวลทำให้ไม่มีสมาธิ

๙. พึงระลึกอยู่เสมอว่าเรามาปฏิบัติธรรม ต้องสำรวม กาย วาจา ใจ ต้องเคารพกติกา และสถานที่

๑๐. ผู้ไม่เคยปฏิบัติ หรือเพิ่งมาครั้งแรก ควรตั้งใจปฏิบัติ ๗ วัน มาวันโกนกลับวันโกน

หมายเหตุ : ถ้าท่านปฏิบัติได้ดังนี้ ภาพของนักปฏิบัติธรรมจะดูสวยงามน่าเลื่อมใส และจะได้ผลตามที่ท่านตั้งใจมา **แต่ถ้าทำไม่ได้ตามกรอบนี้** ท่านจะเห็นภาพที่สับสนวุ่นวาย จะไม่ได้อะไรกลับไป นอกจากได้ชื่อว่ามาปฏิบัติที่วัดอัมพวันเท่านั้น ขาดทุน **อยู่บ้านกำไรกว่า ?** ฯ

กรรม

● **เหนือฟ้า ยังมีฟ้า แต่มีอะไร เหนือกฎแห่งกรรมฯ**

● ผู้ที่เป็นชาวพุทธทุกคน ควรเชื่อและพยายามศึกษา ทำความเข้าใจในกฎแห่งกรรม อาตมาอยากจะกล่าวว่า **ชาวพุทธที่ไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมนั้น หาใช่ชาวพุทธไม่ ฯ**

● พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ว่าบุคคลจะได้ดีหรือชั่ว จะได้รับสุขหรือทุกข์ก็เพราะกรรมหรือการกระทำของตนเองทั้งสิ้น **พระพุทธองค์ทรงเพียงบอกชี้ทางแห่งความดีหรือความชั่วให้เท่านั้น...** ถ้าเราไม่ประกอบกรรมดีด้วยตัวของเราเอง ถึงจะสวดมนต์อ้อนวอน หรือบูชาท่านด้วยอามิสที่มีค่าเพียงใดก็ตาม ท่านก็ไม่อาจเป็นที่พึ่งแห่งเราได้ **เพียงนับถือ แต่ไม่ปฏิบัติจะได้อะไรหรือ ฯ**

● **คนที่เชื่อเรื่องกรรม ย่อมสามารถอดทน** ยอมรับความทุกข์ยากลำบาก ความผิดหวังความขมขื่นและเคราะห์ที่เกิดแก่ตนได้**ไม่ตีโพยตีพายแต่ประการใด**ว่าโลกนี้ไม่มีความยุติธรรมเลย ตนไม่ได้รับความเป็นธรรม ทำดีแล้วไม่ได้ดี ฯ

● **จิตใจคนเราจะเหมือนกันทุกคน ย่อมเป็นไปไม่ได้** ทั้งนี้ เนื่องจากกฎแห่งกรรมจากการกระทำที่ไม่เหมือนกันต่างคน **ต่างทำบุญ ทำบาปแตกต่างกันมาฯ**

● **กรรมให้ผลไม่เหมือนกัน** ให้ผลทันเวลาและให้ผลในระยะยาวต่อไป ฉะนั้น ทุกคนจึงมีโอกาสรับกรรมไม่เหมือนกัน บางคน คิดว่าทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วได้ดี ทั้งนี้เพราะความดีที่ทำไว้ครั้งนั้นยังมาไม่ถึง ความชั่วหนักกว่าก็มาให้ผลก่อน ส่วนความดีนั้นเบา ก็จะให้ผลในภายหลัง **เพราะความดี ความชั่ว น้ำหนักไม่เท่ากัน ฯ**

● **หลายคนคิดว่ากฎแห่งกรรมไม่มีจริง** จนถึงกับประชดประชันว่า ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ด้วยเห็นว่าคนทำกรรมชั่วได้รับผลเป็นคนร่ำรวยเป็นคนมีอำนาจวาสนา มีคนเคารพยกย่อง ตรงกันข้ามกับคนที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ขยันขันแข็ง กลับต้องมีชีวิตที่ยากลำบาก หรือคนที่ทำงานไม่เป็น คนที่ไม่ทำงาน เลี่ยงงาน แต่ถนัดในการประจบสอพลอ กลับได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งก้าวหน้าดี...

● ควร **เข้าใจในเรื่องการให้ผลของกรรม ซึ่งมี ๒ ชั้น คือ การให้ผลของกรรมในชั้นธรรมดา และการให้ผลของกรรมในชั้นศีลธรรม**

การให้ผลของกรรมในชั้นธรรมดา เป็นการให้ผลที่ไม่คำนึงถึงหลักความชอบธรรม เช่น นาย ก.โกงเงินหลวงหรือขโมยทรัพย์ของคนอื่นมา **ผลก็คือ** ได้เงินซื้อบ้านและอยู่บ้านหลังนั้น นี่เป็นการให้ผลของกรรมชั้นธรรมดา **การให้ผลของกรรมหาได้หยุดเพียงแค่นั้น แต่ยังจะ**ให้ผลในอนาคตในขั้นศีลธรรมอีก คือ **ทำดีจะต้องได้รับผลดีอย่างแน่นอน และถ้าทำชั่ว จะต้องได้รับผลชั่ว อย่างหนีไม่พ้น**

กรรมบางอย่างอาจจะให้ผลในชาตินี้ บางอย่างอาจให้**ผลในชาติหน้า หรืออาจให้ผลในชาติต่อๆ ไป** เช่นเดียวกับการปลูกพืช พืชบางอย่างให้ผลภายในระยะเวลาไม่กี่เดือน บางอย่างก็เป็นปี บางอย่างก็หลายปีไม่เท่ากันแล้วแต่ชนิดของพืช (กรรม : ทั้งดีและชั่ว) การที่ทำความชั่วแล้วได้ดีมีสุขอยู่จึงเป็นเพราะกรรมชั่วยังไม่ให้ผล แต่กรรมดีที่เขา**เคย**ทำยังคอยสนับสนุนอยู่ คนที่ไม่เชื่อเรื่องกรรมมักจะมองแค่ผลของกรรมชั้นธรรมดา

คนที่ทำความชั่วแล้วความชั่วยังไม่ให้ผล **ก็คิดว่าตนเป็นคนฉลาด** ดูถูกพวกที่เชื่อเรื่องกรรมว่า เป็นคนงมงาย **คนทำชั่วได้ดีจึงเปรียบเสมือนคนที่รับประทานขนมเจือยาพิษ** ตราบใดที่ยาพิษยังไม่ให้ผล ก็คิดว่าขนมนั้นเอร็ดอร่อยหวานลิ้น

การให้ผลของกรรม มี ๒ ทางคือ **ผลทางจิตใจ** เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้กระทำโดยเฉพาะ ทำแล้วได้รับผลทันที คือความสุขใจ ความปีติ หรือความทุกข์ใจ เศร้าหมองใจ **ผลทางวัตถุ** เป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับผู้อื่น หรือปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้อง **จึงทำได้ยาก**

คนทำดีจะให้ได้ดีทางวัตถุ (หวังลาภยศ สรรเสริญ) ต้องประกอบด้วยหลัก ๔ ประการ

๑. ทำดี ต้องถูกสถานที่
๒. ทำดี ต้องถูกตัวบุคคล
๓. ทำดี ต้องถูกกาลเวลา
๔. ทำดี ต้องทำให้เสมอต้นเสมอปลาย

การทำความดี เราควรจะหวังผลทางจิตใจมากกว่าวัตถุ บางคนอาจทำความดีจริง แต่ดีไม่ถึงขั้น คือทำดีเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วหวังผลแห่งความดีนั้น เมื่อไม่ได้รับผลตอบแทนก็หมดกำลังใจ น้อยใจ แล้วก็บอกว่าทำดีไม่เห็นได้ดี คนพวกนี้เหมือนคนปลูกพืชรดน้ำพรวนดินเพียงเล็กน้อย แต่หวังผลมากมาย เหมือนรดน้ำที่ยอด คิดว่าจะได้ออกดอกออกผลไว ๆ ฉันนั้น

คำว่า **"ได้ดี หรือ ได้ชั่ว"** ในทางโลก และทางธรรม มีความหมายต่างกัน

ทางโลก ได้ดี มักหมายถึง การได้ทรัพย์สมบัติ ได้อำนาจวาสนา ได้ตำแหน่ง หน้าที่การงานดีขึ้น ส่วนได้ชั่ว หมายถึงพลาดหวังจากสิ่งดังกล่าว เป็นอัมพาต สมบัติโดนยึด เป็นต้น

ทางธรรม ได้ดี หมายถึงทำให้จิตใจดี เป็นสุข จิตใจสว่าง สะอาด สงบ ส่วนได้ชั่วหมายถึง ทำให้จิตใจต่ำลง เศร้าหมอง เลวลง มืดมัว ฯ

- ถ้าชาติที่แล้ว ปาณาฯ ติดตัวมา ๖๐% รับรองชาตินี้ จะง่อยเปลี้ยเสียขาเป็นอัมพาต ถูกเขาฆ่า

ถ้าชาติที่แล้ว อทินนาฯ ติดตัวมา ๖๐% รับรองชาตินี้จะถูกจี้ปล้น ไฟไหม้บ้าน

ถ้าชาติที่แล้ว กาเมฯ ติดตัวมา ๖๐% รับรองชาตินี้ จะมีเมียกี่คนมีชู้หมด มีผัวกี่คนเป็นของคนอื่นหมด

ถ้าชาติที่แล้ว มุสาฯ ติดตัวมา ๖๐% รับรองชาตินี้ จะโดนหลอกลวงโดนโกหก

ถ้าชาติที่แล้ว สุราฯ ติดตัวมา ๖๐% รับรองชาตินี้ จะเป็นโรคปัญญาอ่อน วิกลจริตฯ

- เมื่อยังมีชีวิตอยู่ประกอบกิจด้วยอำนาจ **โลภะ** ตายไปจะเป็น **เปรต** เมื่อยังมีชีวิตอยู่ประกอบกิจด้วยอำนาจ **โทสะ** ตายไปจะเป็น **อสุรกาย** (ตกนรก) เมื่อยังมีชีวิตอยู่ประกอบกิจด้วยอำนาจ **โมหะ** ตายไปจะเป็น **สัตว์เดรัจฉาน ฯ**

- **บุคคลที่มีพฤติกรรมดังนี้ แม้จากภพนี้ไปแล้ว ย่อมเป็นเปรตในภพหน้า**

๑. อิจฉาริษยาคนร่ำรวยและสูงกว่าตน หรือดูถูกดูแคลนคนยากจน หรือต่ำกว่าตน

๒. ตระหนี่ไม่ทำทานและยังกีดกันคนที่ทำทาน

๓. นำทรัพย์สินและของส่วนรวม มาเป็นของตน

๔. ติฉินนินทา กล่าวร้ายพระ และครูอาจารย์ของตน

๕. ยุยงสงฆ์และหมู่คณะให้แตกกัน

๖. ให้ยาหญิงมีครรภ์ เพื่อทำลายเด็กในครรภ์

๗. แช่งด่าคนที่ทำบุญ และทำความดีต่อสังคมและพระสงฆ์

๘. ใช้อุบายทุจริตในการค้า

๙. ประทุษร้ายต่อพ่อแม่และคนในวงศ์ตระกูลของตน

๑๐. ไม่ยอมให้ทานข้าว (บริจาคข้าวเป็นทาน) และยังสาบานว่าไม่มีข้าวดังกล่าว

๑๑. ลักขโมยของคนอื่นมากิน แล้วสาบานว่าไม่ได้ขโมย

๑๒. กลางคืนถือศีล กลางวันเป็นพราน

๑๓. เป็นเจ้าเมือง หรือเป็นผู้ใหญ่ เป็นข้าราชการ ที่ชอบกินสินจ้างรางวัล

๑๔. ทำบุญด้วยของเหลือเดน ถวายภัตตาหารด้วยเนื้อหมาและสัตว์ที่มีเล็บ

๑๕. ข่มเหงรังแกคนยากคนจน ตัดไม้ทำลายป่า

อนาคตท่านจะย่ำแย่เป็นเปรตในอนาคต และจะเห็นทันตาในปัจจุบัน ฯ

● **อำนาจโทสะ**ไม่พอใจคนโน้นคนนี้ตายขณะนั้นลงนรกไปเลย ทำบุญทอดกฐิน สร้างศาลา ยกช่อฟ้าหน้าบัน ก็ต้องลงนรกไป ผิดหวังแน่นอนด้วยอำนาจโมหะ

อำนาจโมหะ ตายไปก็เป็นสัตว์เดรัจฉาน หาสติปัญญาไม่ได้ ตายจากสัตว์เดรัจฉานกลับมาเป็นมนุษย์ ก็ไร้สติปัญญาจะเรียนหนังสือได้ อย่าทำอารมณ์อย่างนั้นเลย แก้ปัญหาปัจจุบันเสียให้ทันท่วงที ฯ

● โยมคนหนึ่งเป็นเศรษฐี อายุ ๘๔ ปี **รักษาอุโบสถมา ๓๐ ปี ทอดกฐินเก่ง ทอดผ้าป่าเก่ง** แต่ตายเป็นเปรต ไปเที่ยวเข้าเขา **เพราะอำนาจโลภะ** เอาทรัพย์สมบัติของลูกชายคนโตมาให้ลูกสาวคนเล็ก ลูกเขย (สามีของลูกสาวคนเล็ก) เล่นการพนันผลาญหมด **เลยเสียใจ ตรอมใจถึงแก่กรรมตายเป็นเปรต ฯ**

● เมื่อสมัยก่อนเขาเป็นเศรษฐีมีเงินขี้เกียจทำบุญ ตายแล้วไม่ได้ไปเกิดเป็นเปรตอยู่ที่นั่น อยู่มา ๑๐๐ กว่าปีแล้ว เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ เจ้าของที่ใหม่จะขายก็ขายไม่ได้ ฯ

● "หลวงพ่อตายแล้ว (หลวงพ่อขำ) เขาทำศพแล้ว ๕๐-๖๐ ปีผ่านไป หลวงพ่อยังต้องไปทวงหนี้เขา อดยากเหลือเกิน **...พ่อทิดมีเงินมีทองหมั่นทำบุญทำทานนะ อย่าไปให้ใครกู้อย่างนี้เลย..."** ท่านบอกว่าสอนลูกสอนหลานนะอย่าทำเลย **อย่าขี้เหนียวเลย นี่แหละหลวงพ่อ**

ลำบากเหลือเกิน บัดนี้ยังหาที่เกิดไม่ได้เลยไปเที่ยวทวงหนี้ ทวงแล้วเขาไม่ให้ ก็ตามทวงตลอดไป ฯ

(**เปรตหลวงพ่อขำ** อดีตเจ้าอาวาสวัดเสาธงทอง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ไปเข้าฝันโยมคนหนึ่งที่วัดโพธาราม อ.ศรีสำโรง จ.สุโขทัย เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๗ หลวงพ่อของพวกเราบันทึกสัมภาษณ์ และตรวจสอบแล้ว)

● ที่วัดอัมพวันก็ยังมีชื่อหลวงตาเฟื่องเดี๋ยวนี้ยังอยู่ด้วย **ตอนบวชไม่ทำกิจวัตรอะไร ขนแต่ของวัดเข้าบ้าน** ตายแล้ว **เป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้ฯ** (เขียนไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓)

● คนที่เป็นหนี้ (กรรม) เขายังใช้หนี้ (กรรม) ไม่หมด **สร้างความดีไม่ขึ้น** หากินไม่ขึ้น บางคนค้าขายร่ำรวยจริง แต่เก็บเงินไม่อยู่ ทำอย่างไรก็ไม่อยู่ ไม่รู้ออกไปทางไหนหมด อาตมาก็ดูให้ บอกให้ มานั่งกรรมฐาน แก้กรรมนี้เสีย ก็ได้ความว่า สร้างเวร สร้างกรรม มามาก ยังใช้ไม่หมด **พอใช้เวรใช้กรรมหมด** ก็อโหสิกรรม แผ่เมตตา บำเพ็ญกุศลเรียบร้อย **ทีนี้เก็บเงินอยู่ละ เป็นเศรษฐีได้ นี่กลายเป็นคนมีเงินมีทองไปแล้ว นี่แหละ ใช้หนี้ใครไม่หมด ไม่เจริญหรอก ทำมาหากินไม่ขึ้น** ขอฝากไว้สั้นๆ ฯ

● ถ้าท่านอยากหมดเวรหมดกรรมอาตมาตอบสั้นๆ **อย่าไปสร้างเวรสร้างกรรมต่อไป** แค่นี้พอแล้ว ค่อยๆ ทยอยใช้ไม่นานก็หมดไปเอง เหมือนกับเราไปขอยืมเงินเขามา ๑,๐๐๐ บาท ถ้าใช้คืนวันละบาท สองบาท ต้องใช้เวลานาน แต่ถ้าใช้วันละ ๑๐๐ - ๒๐๐ บาท **เดี๋ยวมันก็หมดไปเอง ฯ**

● **สร้างความดี** จะมองเห็นกรรม **สร้างความชั่ว** จะไม่เห็นอะไรเลย ต้องไปใช้ **ดอกทบต้นในเมืองนรกฯ**

● **สร้างกรรม เราเป็นคนทำ** เราต้องเป็นคนแก้ จะไปให้คนอื่นแก้ไม่ได้... **การเจริญกรรมฐาน ทำให้รู้กฎแห่งกรรมว่าเราเคยทำอะไรไว้จะได้แก้กรรม** (ชดใช้กรรม) **ของตัวเอง ไม่ใช่คนอื่นแก้ให้** เราไปขอยืมเงินของเขามา แล้วให้คนอื่นรับใช้มันจะถูกต้องไหม คงจะไม่ยุติธรรมกระมัง **กฎแห่งกรรมนะท่านทั้งหลาย** บางคนด่ากันว่ากัน **พ่อบางคนเตะลูกทั้งรองเท้า เป็นเวรกรรมเจริญกรรมฐานไม่ได้หรอก** ต้องอโหสิกรรมกันก่อน **บางคนด่าสามีทำกรรมฐานไม่ได้ผล** เพราะไม่ได้อโหสิกรรมก่อน **บางคนคิดไม่ดีกับพ่อ คิดไม่ดีกับแม่ ไม่ต้องทำกรรมฐานนะ ไม่ได้ผล** ถ้าไม่อโหสิกรรมก่อนไม่ได้ผล **เหมือนเราไปแจ้งความที่โรงพัก ถ้าไม่ถอนแจ้งความ มันก็มีความผิดต่อไป** เป็นกฎแห่งกรรมนะ เราต้องถอนเราไปพูดด่าเขาก็อโหสิกรรมถอนคำพูดออกจากการด่าเขาเสีย ถึงจะไม่มีเวรกรรมติดตัวไป อันนี้มีประโยชน์มาก **ผู้ที่เจริญกรรมฐานถึงจะรู้ได้ ฯ**

● **บุญกับบาป ลบล้างกันไม่ได้** บุญก็อยู่ส่วนบุญ บาปก็อยู่ส่วนบาป เปรียบเหมือนน้ำกับน้ำมัน...หากเราสร้างกรรมดี สร้างบุญกุศลให้มากเข้าไว้ **แม้บุญกุศลจะไม่สามารถล้างกรรมชั่วได้** แต่หากบาปกรรมชั่วมีน้อย **ก็จะยังตามไม่ทันเพราะกุศลบารมีมากกว่า** เมื่อเราสร้างบุญกุศลเป็นบารมีมากขึ้น เราก็แผ่ส่วนกุศล ให้เจ้ากรรมนายเวร **สร้างบุญกุศลครั้งใดก็อุทิศทุกครั้งไป** หากกรรมชั่วเรามีน้อยก็จะจางไป **เพราะส่วนกุศลที่เราอุทิศ จะชดใช้หนี้กรรมไปในตัว** เมื่อเราสร้างบุญกุศลมากขึ้น **กรรมชั่ว** ถึงไม่จางก็ **ค่อยห่างออกไป** ยังตามไม่ทัน **แต่หากหยุดสร้างบุญกุศลและหันมาสร้างกรรมชั่วสร้างบาปต่อไป กรรมชั่วก็จะเข้าใกล้ติดตามมาทันสนองเร็วขึ้น หากเป็นกรรมหนัก ก็ยากที่จะหลบหลีกให้พ้นได้** แม้จะสร้างกรรมดีเพียงใดก็ตาม ก็ต้องรับกรรมหนักชาตินี้ไปก่อน จนกว่าจะหมดเวร ส่วนกรรมดีก็จะสนองภายหลังหรือชาติหน้า หรือเมื่อใช้หนี้อกุศลกรรมหมดแล้ว ฯ

(เรื่องนี้หลวงพ่อได้เล่าเปรียบเทียบไว้ น่าฟังเป็นอีกเหตุผลหนึ่งว่า เหมือนเราไปยืมสตางค์เขามาแล้วไม่มีใช้ ก็คือเป็นหนี้เขาต้องชดใช้ทั้งดอกและต้น เราอาจขอทำงานรับใช้เขา **เพื่อลดดอก** เมื่อเขาเห็นความดีเรามากเข้า เขาอาจไม่คิดดอก อดทน ทำความดีให้เจ้าหนี้เห็นยิ่ง ๆ ขึ้น เขาอาจ**ยกหนี้ให้หมดเลย** : ผู้รวบรวม)

● **กรรม** สิ้นสุดที่ **อโหสิกรรม...ก่อนที่จะแผ่เมตตาออกไป** ต้องอโหสิกรรมก่อนนะ ถ้าไม่อโหสิกรรมออกก่อน ท่านจะแผ่ไม่ออก อโหสิกรรมให้ใจสบาย **ไม่โกรธใคร ไม่เกลียดใคร ไม่อิจฉาริษยาใคร** แผ่เดี๋ยวนั้นถึงเดี๋ยวนั้น แล้วก็มีการตอบรับด้วยนะ **อันนี้มันเป็นของใครของมัน อาตมาจะบอกกรรมวิธีแบบวิชาการนั้นคงไม่ได้** เพียงแต่แนะแนววิธีปฏิบัติเท่านั้น จากอำนาจของจิตด้วยการใช้สตินั่นเองฯ

● ถ้าไม่ได้ใช้ในชาตินี้ **ก็ต้องใช้ดอกในชาติหน้านะ กฎแห่งกรรมมีจริง** แต่กฎแห่งกรรมที่อาตมาประเมินผลและได้ประสบการณ์มารู้ล่วงหน้าได้ **เพราะใช้สติระลึกก่อนเป็นตัวรู้ล่วงหน้า ตัวสัมปชัญญะเป็นตัวผลักดัน** ทำให้แก้ไขเหตุการณ์ได้ทันเฉพาะหน้า **ที่อาตมารู้นี้ก็เนื่องจากเราเจริญสมาธิ เจริญสติ อยู่ตลอดเวลา** ขอให้ท่านไปพิจารณาด้วยตนเอง ด้วยเจริญกุศลภาวนาไปเรื่อย ๆ ไม่จำเป็นต้องมีเวลาว่าง เวลาที่ท่านทำงานก็ภาวนาไป หูได้ยินเสียงก็ภาวนาไว้ ตั้งสติไว้ตลอดกาล **กัมมัฏฐานมีความสำคัญต่อหน้าที่การงาน ฯ**

● **ขอเจริญพรว่า** การแผ่ส่วนกุศล หรือแผ่เมตตาแก้กรรม **จะแก้บทใดอย่าพูดเรื่องนั้น อย่าไปด่าไปว่าจะไม่มีทางแก้ไขได้** จะเป็นการหยิกเล็บเจ็บเนื้อจะเหลือวิสัย...**วิธีแก้กรรม อย่าไปผูกใจเจ็บ** ให้อโหสิกรรมเสียก็จะเป็นสุขทุกฝ่ายฯ

● คำว่า ตัวกรรมเห็นชัด คือ เวทนา**ถ้าเรานั่งเมื่อยแล้วเลิก เดินจงกรม เมื่อยแล้วเลิก รับรองทำอีกหมื่นปี ก็ไม่พบกฎแห่งกรรมจากการกระทำของตน ไม่พบแน่** ขอฝากปรารภธรรมไว้ในข้อนี้ ฯ

● **กรรมครั้งอดีตนั้น ต้องแก้ด้วยการเจริญทุกขเวทนา** มีเวทนาแล้วต้องสู้เวทนาจะ**เกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับไป** เราจะรู้ว่าเราทำกรรมอะไรไว้

● **กรรมปัจจุบัน แก้ด้วยการกำหนดทางอายตนะ ธาตุอินทรีย์** หน้าที่การงานให้มันดับไป อย่ามาติดใจและข้องอยู่ แต่ประการใด ไฟราคะ โทสะ โมหะ ก็จบไม่ลุกลามไปถึงอนาคต ฯ

● **การอุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษบิดามารดาชาติเก่าครั้งอดีตก็มีโอกาสมารับส่วนบุญกุศลด้วย** เรามีบิดามารดามาหลายชาติหลายกัปป์หลายกัลป์ **มาชาตินี้ก็มิทราบได้ว่า ใครเป็นบิดามารดาของเรา...**พระเกจิอาจารย์ท่านเล่าสืบมา **บางที บิดามารดา ญาติวงศ์พงศามาเกิดเป็นสุนัข เป็นวัว เป็นควาย ฯลฯ** เราก็หารู้ไม่ เพราะล้มหายตายจากไปหลายชาติ... หลวงพ่อยกตัวอย่าง **ชายหนุ่มจากจังหวัดปัตตานีขึ้นไปรับจ้างทำไร่ไถนา ที่จังหวัดพิจิตร** ได้พบครอบครัวที่ในอดีตชาติเขาเคยเป็นพ่อบ้านของครอบครัวนี้ **และเมื่อลูกหลานบ้านนี้ทำบุญให้บรรพบุรุษครั้งไร ก็รู้สึกอิ่มท้องตลอดทั้งวันทั้งคืน ฯ**

(ตัวอย่างนี้เป็นประจักษ์พยานของการเวียนว่ายตายเกิดว่ามีจริงและอานิสงส์ของการทำบุญอุทิศส่วนกุศล ว่าได้ผลจริง นี่เป็นความโชคดีของผู้ที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา : ผู้รวบรวม)

● ท่านทั้งหลายเอ๋ย **ที่เราสร้างบุญสร้างบาปกันมาเองนี่แหละ** พ่อแม่สร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำความไม่ถูกให้กับหลาน **เวรกรรมก็จะโอนให้กับลูกของตน....**ถ้าพ่อมีบุญ แม่มีบุญได้เจริญกรรมฐาน ลูกออกมาก็จะมีบุญวาสนาด้วย ถ้าพ่อมีเวรแม่ซ้ำมีเวร สร้างเวรสร้างกรรมร่วมกันมา ลูกจะมีสมองดีไม่ได้ เสียจริตผิดมนุษย์ ไม่สามารถจะสอนให้เขาดีได้...

อย่างที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ ที่เราสวดมนต์ว่า "กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ ยัง กัมมัง กริสสามิ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา"ฯ

● การผสมเทียม (เด็กหลอดแก้ว) เกี่ยวข้องกับกฎแห่งกรรมอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบ ได้อย่างแยบยลและเข้าใจได้ชัดเจนว่า

● "การที่เราจะไปอยู่**บ้านหลังใหม่ (เกิดใหม่)** ก็ต้องให้บ้าน **(ตัวอ่อนหรือทารกในครรภ์)** สร้างเสร็จก่อน (เมื่อตัวอ่อนเริ่มมีปัญจสาขา คือ มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง) แล้ว **เรา** (จิตวิญญาณ) จึงจะเข้าไปอยู่ มิใช่เรายืนอยู่แล้วให้ช่างมาสร้างบ้านคร่อมตัวเรา **การนำเชื้อของผู้ชายคนไหนมาไม่สำคัญ (เป็นส่วนหนึ่งของวัสดุก่อสร้าง)** สำคัญอยู่แต่สามีภรรยาคู่นั้น ว่าเขาทั้งสองมี **กรรมดีกรรมชั่วติดตัวมาอย่างไร** ถ้ามีบุญกุศลติดตัวมาดี ก็จะได้จิตวิญญาณที่ดีมากำเนิด แต่ถ้ามีบาปกรรมชั่วติดตัวมาก็จะได้สัตว์นรกมาเกิด เป็นความผูกพันที่มีต่อกันมาแต่อดีต ตามมาถึงภพชาติปัจจุบัน

(ผู้ที่คิดจะทำต้องพิจารณาให้รอบคอบเป็นพิเศษ โดยเฉพาะกับคนเพราะอาจมีปัญหาสังคมตามมา อันเนื่องมาแต่ความผูกพัน และความอบอุ่นในครอบครัว)

● เหตุเกิดที่อยุธยาขอทานสองคนผัวเมียมีลูกชายออกมาก็ทิ้งให้แม่ (ยาย) เลี้ยง ส่วนตัวเองก็ขอทานเป็นปกติ จนกระทั่งลูกโต (ชื่ออ้ายจุก) ยายก็พาหลานออกขอทานตามอาชีพของเขา วันหนึ่งผ่านบ้านเศรษฐีใจบุญแต่ไม่มีลูก ก็ไปยืนขอทานเศรษฐีกลับต้องชะตาลูกขอทาน ก็ถามขอทานว่าลูกหรือ ขอทานก็บอกว่าไม่ใช่ เป็นหลาน ลูกของลูกสาว แล้วเอ่ยปากขอเอาไปเลี้ยง ในที่สุดครอบครัวขอทานก็ยกให้ และเศรษฐีสองสามีภรรยานี้ก็รักมากส่งเสียเรียนหนังสือจบแล้ว รับราชการตั้งแต่เป็นปลัดอำเภอย้ายหมุนเวียนจนมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แล้วผู้ว่าคนนี้ยังแวะไปดูถิ่นกำเนิดของตัวเองและยังแนะนำตัวเองกับคนที่

ยังมีชีวิตอยู่ เรื่องนี้ หลวงพ่อเล่าให้ญาติโยมฟังบ่อย ๆ เป็นความผูกพันมาตั้งแต่อดีตชาติ ภรรยาเศรษฐีมีเหตุให้ไม่สามารถมีลูกได้ ลูกจึงต้องมาอาศัยท้องขอทานเกิด เมื่อเกิดมาลักษณะผิวพรรณก็ไม่เหมือนลูกขอทานทั่วไปพอพบหน้ากันก็ถูกชะตาทันที นี่เป็นเพราะกรรมดีที่สร้างร่วมกันมา ผูกพันกันมาตั้งแต่อดีต ตัวอย่างนี้ประมาณสี่สิบปีมาแล้ว ฯ

• **ท่านก็เลือกเอา เฮฮาตอนเป็นพระ ไม่สำรวมสังวรระวัง ไม่อยู่ในโอวาทอุปัชฌาย์ เป็นไปตามกรรมเองนะ...** ตั้งแต่บวชมาหลวงพ่อไม่เคยเอาจีวรออกนอกเหนือจากสรงน้ำ เหงื่อออกหยดลูกคางก็ต้องห่มจนเคยชินและสำรวมอยู่เสมอ พิจารณาปัจจยะปัจเวกขณะอยู่เสมอครองสบงทรงจีวรก็มีสติ พิจารณาปฏิสังขา โย อัชชมยา ยถาปัจจยัง สำรวมอยู่ทุกวันรับรอง ท่านมีใจเป็นกุศล จิตท่านก็เป็นบุญ ท่านเกิดความสุขในอนาคตแน่....**ถ้าท่านพิจารณาปัจจยะปัจจเวกขณะ ๔ ประการตลอดแล้วรับรองสึกหาลาเพศไปแล้วท่านจะทำอะไรก็ราบรื่น ประกอบอาชีพอะไรก็ประสบผลสำเร็จ ฯ**

• ดูก่อนอานนท์ศรีอนุชา **บัดนี้เราเป็นนักบวช** เป็นหนี้ชาวแว่นแคว้น **เป็นหนี้ญาติโยมมากหลาย** จงใช้หนี้โยมเขาใช้ค่าข้าวสุก ใช้ค่าปัจจัย ๔ เขานะ ..**อย่านิ่งดูดาย บริโภคปัจจัย ๔ ของโยม โดยไม่พิจารณา... พระสงฆ์ต้องเคร่งครัดในสีลาจารวัตรและพิจารณาปัจจัยทุกครั้ง**ที่ใช้นุ่งห่ม...พระแต่ละรูปก็เป็นหนี้โยมแต่ละเม็ดข้าวสุกแล้ว ทำไมไม่ใช้หนี้โยม... กุฏิที่อยู่ที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก มาบวชแล้วไม่ใช้หนี้โยม ไม่ช่วยกันกวาด ไม่ช่วยกันทำ ไม่รักษาของประชาชน **สงฆ์ก็เป็นหนี้ประชาชน...รับรองกินกับนอนตายแล้วไปเป็นเปรต พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ ตายไปแล้ว จะไปกินก้อนกรวด ก้อนทองแดงในเมืองนรกแน่นอนที่สุด เดี๋ยวนี้ พระที่วัดนี้ตายไปหลายองค์ กำลังกินก้อนกรวดก้อนทองแดงอยู่ในเมืองนรก** ไม่เคยใช้หนี้โยมเลย ใช้หนี้โยมต้องสร้างความดีให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ฯ

(ลูกศิษย์รุ่นเก่าเคยเล่าให้ฟังว่า แม่ใหญ่เข้าผลสมาบัติไปเที่ยวแดนนรก เห็นผ้าเหลืองหน้าประตูนรกเต็มไปหมด หลวงพ่อต้องไปตามเพราะเกรงว่าจะหลงติดทำให้การปฏิบัติไม่ก้าวหน้า : ผู้รวบรวม)

● ถึงโภชนาหารเจริญรุ่งเรืองวิตามินดีก็ตาม แต่ทำไมคนตายในวัยเด็ก ทำไมโดนยิงตาย โดนรถชน โดนอุบัติเหตุ โดนโรคมะเร็งกิน กระทั่งมียารักษาโรคอยู่มากมาย **นั่นคือกฎแห่งกรรม** จากการกระทำเป็นกฎอันหนึ่ง ฯ

● พระท่านสอนว่า กิจโฉ มนุสสปฏิลาโภ **การเกิดเป็นมนุษย์แสนจะยากยิ่ง มีหน้าตาดี ยิ่งหายากที่สุด...**บางคน **มีศีลมาไม่ครบ** เกิดมาขี้ริ้วขี้เหร่ บางคนเกิดมาง่อยเปลี้ยเสียขา บางคนตาบอดหูหนวก บางคนแถมยังปัญญาอ่อน บางคนเป็นอัมพาต..บางคนมีมา **ทานดี** แต่ชาติก่อน ก็มาเกิดเป็นลูกมหาเศรษฐีมั่งมีศรีสุข แต่เมื่อชาติก่อนเขาได้ทำการ**เบียดเบียนสัตว์** มา ชาตินี้จึงสามวันดีสี่วันไข้ มีเงินก็ช่วยไม่ได้ บางคน **ไม่ได้สร้างเหตุแห่งปัญญา**มา ถึงเกิดเป็นลูกเศรษฐี เงินก็ช่วยซื้อวิชาไม่ได้...บางคนบ้านใหญ่บ้านโตราวกับวังแต่กินข้าวกับน้ำตาไม่เว้นแต่ละวัน ฯ

● **โลกมนุษย์มีแต่ ขี้เกียจ ขี้โกง ขี้อิจฉา ขี้ริษยา...** สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ทรงแสดงเหตุผลชัดเจน **สร้างความดีจะไปสวรรค์ ต้องมาที่โลกมนุษย์ ที่อิจฉากัน ฯ**

● **คนที่ไม่มีธัมมะ** ชอบขี้เกียจ ขี้โกง ขี้อิจฉา ขี้ริษยา **ชอบประทุษร้ายเขา** จะมีแต่ความทุกข์ที่น่ากลัว**โดยเฉพาะกับผู้บริสุทธิ์ที่ไม่มีความผิด จนได้รับโทษทัณฑ์ ผู้นั้นต้องถึงความพินาศ...**โทษที่น่ากลัวคือ **อิจฉา** จะเกิดอาพาธเจ็บป่วยอย่างหนัก ต้องทนทุกข์ทรมาน คนที่ **ริษยา** จิตจะกระวนกระวายและฟุ้งซ่านตลอดชีวิต ฯ

- **ถ้าเราเกื้อกูลกัน ในวันนี้**
  จะเป็นญาติกัน ในวันหน้า
  ถ้าเราเกื้อกูลกัน ครั้งอดีตชาติ
  ต้องมาเป็นญาติกัน ในวันนี้
  ขอฝากทุกคนในที่นี้ด้วย ฯ

- ชาติที่แล้วเคยเป็นสามีภรรยา **เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมา** ชาตินี้มาเจอกัน ก็ต้อง**เป็นคู่เวรคู่กรรมกันต่อไป** แต่ก็ไม่แยกจากกัน **ต้องแก้ด้วยการแผ่เมตตา ฯ**

- **หญิง รัก หญิง** หรือ **ชาย รัก ชาย** ในอดีตชาติเคยเป็นคู่กันมา **แต่ผิดศีลบาง** ประการ ต้องมาเกิดเป็นเพศอย่างเดียวกัน แล้วก็รักกันต่อไป ฯ

- **ชายที่ปู้ยี้ปู้ยำหญิง** ทำให้เขาต้องเสียใจ **จะไปเกิดเป็นโสเภณี** ไปจนตายและ**ชาติต่อไป จะไปเกิดเป็นชายเป็นบ้าเสียสติ** และใน**ชาตินี้ลูกจะต้องเป็นโสเภณี ฯ**

- ใครที่ **หลอกลวงเขา ทำให้เขาลุ่มหลงมัวเมา** ชาติต่อไปจะ**ต้องเป็นบ้า ฯ**

- **เราชอบเขา เขาไม่ชอบเรา**แสดงว่า **เคยทะเลาะกันมา ฯ**

- **เขารักเรา เรารักเขา แล้วเขาก็ร้างเราไป เราก็คลุ้มคลั่ง เราสร้างกรรมให้ตัวเราเอง ฯ**

- **การแก้กรรมที่ยอดเยี่ยมที่สุด** คือ **การที่ญาติโยมมานั่งเจริญกรรมฐาน แล้วแผ่ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร** ทุกท่านจะกลับร้ายกลายเป็นดี ลูกหลานจะมั่งมีศรีสุข จะประกอบอาชีพการงาน ก็จะมีเงินไหลนอง ทองไหลมา ฯ

● นี่แหละเวรกรรมตามสนองอย่างไร กฎแห่งกรรมจะบอกชัด **การเจริญกรรมฐานจะแก้ได้ มันจะล้างมลทินได้ ล้างกรรมเก่าที่มีมานานแล้ว จะมีแต่โชคดี มีปัญญา คนที่ไม่เคยอุปถัมภ์ ก็จะมาอุปถัมภ์ คนที่เป็นศัตรูกัน จะกลับมาเป็นมิตรฯ**

ทั่วไป

● **อาตมาไม่เคยสอนใครไปสู่สวรรค์ นิพพาน แต่สอนกรรมฐานให้ระลึกชาติได้ ระลึกบุญคุณคนได้ นึกถึงพ่อแม่ นึกถึงตัวเอง และสงสารตัวเอง จะทำแต่สิ่งดีๆ แค่นี้พอก่อน ฯ**

● โลกียปัญญาคือปัญญาทางโลก **โลกุตรปัญญา คือ ปัญญาทางพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ**...โลกุตรปัญญา เป็นการแก้ไขปัญหาชีวิต **เข้าสู่จุดมุ่งหมายของกรรมฐานโดยเฉพาะ ฯ**

● ท่านสาธุชนทั้งหลายเอ๋ย **คนที่มีบุญ ถึงจะมาทำกรรมฐานได้ บางคนมาจากนรก** มาเกิดในโลกมนุษย์ ไม่สามารถเจริญกรรมฐานได้ **เข้าวัดก็เดินผ่านไปผ่านมา** เพราะกรรมมันบังจิตใจ **บางคนฆ่าพ่อตาย** บอกให้มาเจริญกรรมฐานมันร้อนหมด **พอถึงวัดอัมพวันก็ร้อนทนไม่ได้** ต้องเอารถออกไป ฯ

● หากท่านทั้งหลายเคยด่าท่านผู้มีพระคุณ ถอนคำพูดแล้ว ขอสมาลาโทษเสีย ท่านจะได้ผลจากการเจริญกรรมฐานทันที ฯ

● อาตมาขอยืนยันว่า **ผีก็เจริญกรรมฐานได้** ไม่จำเป็นต้องเป็นคน คนยังไม่สนใจ แต่ผีสนใจก็เป็นที่น่าอนุโมทนา ก็เจริญวิปัสสนากรรมฐาน **จิตมุ่งมาดปรารถนาเข้าสู่ภาวะ กลับกลายจากเปรตเป็นเทพธิดาได้** ไม่มีการปฏิสนธิในครรภ์ แต่ประการใด เป็นอภินิหารของโอปปาติกะที่สร้างคุณงามความดี เกิดเป็นเทวดาก็ได้ เป็นเทพก็ได้ **เป็นได้หลายอย่างเป็นอภินิหารของบุญกุศลที่ตนได้สร้างมา ฯ**

● ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน โปรดใส่ใจในการปฏิบัติ **พระกรรมฐานเป็นบุญเขตอันสำคัญ** ด้วย ทาน ศีล และภาวนา **แต่**ทาน ศีล สู้ไม่ได้ **เพราะ**เราบ**ริจาคทาน เหมือนไปเรือถ่อเรือพาย** แต่หากว่า **มีศีลด้วย เหมือนเราไปรถไวขึ้นหน่อย** ถ้าเรา **มีภาวนาแล้ว เหมือนเราไปเครื่องบิน** ด่วนจี๋ทันท่วงที ถึงพระนิพพานโดยพลันฯ

● **บางคนบอกแก่แล้ว ฝึกไม่ได้ ต้องได้ ! ถ้าพยายามและทำสม่ำเสมอ...** นอนแล้วให้กำหนด นักปฏิบัติไม่ค่อยทำ บอกว่า **เพลียเหนื่อย อ่อนใจ...**ไม่ใช่ว่า เพลียมาก วันนี้ไม่ต้องสวดมนต์ แล้วไม่ต้องพร่ำภาวนา ไม่ต้องตั้งสติ นอนเลย **อย่างนี้ก็ไปไม่ได้** ฯ

● **ค้าขายตั้งแต่เล็ก** โตขึ้นไปจะได้เป็นเจ้าของธุรกิจฉันใด **การเข้าวัดปฏิบัติธรรมตั้งแต่ยังหนุ่มยังสาว** ย่อมได้มรรค ผล และประโยชน์เมื่อเป็นผู้ใหญ่ฉันนั้น **ถ้าจะรอให้อายุคราว คุณปู่ คุณย่า แล้วเข้าวัดปฏิบัติ** (สุขภาพและสังขารไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติ) รับรองท่านจะเท่งทึง ขอฝากไว้ ฯ

● มาเลยแม่มา มาเลยพ่อมา ตะวันจะสาย สายบัวจะเน่า พายเถิดแม่พาย เดี๋ยวจะสาย สายบัวจะเน่า พายได้อย่างไร **โซ่ก็ไม่แก้ ลูกกุญแจก็ไม่ไข** (ไม่รู้จักปล่อยวาง) พายติดโซ่ พายได้อย่างไร **ไม่ได้อะไรเลยคนพวกนี้** ฯ

● บางคนมาถามว่า **"ฉันมีเวรมีกรรมอะไร"** หลวงพ่อตอบว่า **"มานั่งกรรมฐานซิโยม จะได้รู้"** โยมตอบว่า **"โอ๊ย ฉันไม่มีเวลา ไม่ว่าง"** แต่เวลาไปคุยบ้านเหนือบ้านใต้ดีนัก **คุยนินทากันนั่นแหละว่าง ไปสร้างความชั่วว่าง แต่สร้างความดีไม่มีใครว่าง** ถูกต้องแล้วน่าเห็นใจ เพราะคนเราจะดีเหมือนกันทุกคนไม่ได้ แล้วแต่วาสนาบารมี **คนที่ไม่มีบุญวาสนามันทำยาก** อาตมาก็เห็นใจด้วยคนเราที่จะดึงมาสร้างความดี ดึงยาก เพราะดูเหตุการณ์แล้วคนนั้นไม่มีบุญ ไม่มีวาสนา เขาจึงทำยาก ทำอย่างไรก็ทำไม่ขึ้น และทำไม่ได้ด้วย ฯ

• เวลา **ปากดี** ก็ไม่อยาก**สวดมนต์** เวลา**มือดี** ก็ไม่อยากไหว้พระ เวลาร่างกาย**แข็งแรง** ก็ไม่อยาก **ปฏิบัติธรรม** พอเป็น **อัมพฤกษ์ อัมพาต ปากเบี้ยว แขนสั่น เดินไม่ไหว** อยากจะ**ไหว้พระสวดมนต์ปฏิบัติธรรม** เป็นไปไม่ได้ ทำบุญเจ็บ ๆ ก็ได้บุญเจ็บ ๆ ฯ

• ขอให้ญาติโยมโปรดทราบ **ที่ว่าตัดปลิโพธกังวลไม่ไปสนใจกับใครนะถูกแล้ว** สติจะได้มารวบรวมอยู่ที่จิตเรา ก็ดูชีวิตของเราอย่างนี้ **กฎแห่งกรรมจะบอกทุกระยะ เขาบอกเราทุกคนเลย แต่เราไม่สนใจตัวเองนะ โยมไปสนใจข้างนอก...**ไม่ได้กำหนดเลย ฯ

• ขอให้ญาติโยมสนใจต่อไปให้ถูกทาง และทำไปโดยไม่ต้องไปคิดเอาเอง **ทำไปโดยไม่ต้องหาวิชาการมาใส่ตัว** ให้รู้เองก่อนทำ **ต้องทำก่อนจะรู้ ไม่ใช่ไปรู้ก่อนทำนะ** เดี๋ยวนี้รู้กันเสียก่อนแล้ว **รู้ก่อนทำ แล้วได้อะไรก็ได้ของปลอมไปนะ** ต้องทำก่อนรู้ซิ ไปรู้ก่อนทำมีที่ไหนเล่า ฯ

• **บวชเนกขัมมะปฏิบัติธรรม** บวชกาย บวชวาจา บวชใจ กายกรรม ๓ มโนกรรม ๔ วจีกรรม ๓ เรียกว่า กุศลกรรมบถ ๑๐ ฯ

• **สติตัวเดียวนี้มันถอยหลังได้ รู้ครั้งอดีตชาติที่ผ่านมาได้เลย** เพราะเราสงบแล้ว สตินี่สำคัญมาก สัมปชัญญะรู้ตัวได้ ถอยหลังไปได้เลย **แต่วิธีปฏิบัติต้องปัจจุบัน ปัจจุบัน** อดีตไม่มารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นอย่านำมาคิด กิจที่ชอบทำให้เสร็จไป อนาคตอย่าจับมั่นคั้นให้มันตาย ผิดหวังจะเสียใจตลอดชีวิต ฯ

• **จับหลับ** หมายถึงการหลับอย่างมีสติ อันนี้เป็นคำพูดของคนสมัยเก่า หลับจะมีสติได้อย่างไร มีวิธีปฏิบัติดังนี้ **หายใจเข้า หายใจออกยาว ๆ พองหนอ ยุบหนอ ทำอย่างสบาย หายใจสบาย** เดี๋ยวมันจะหลับจะเพลินแล้ว มันจะเผลอ แล้วมันจะวูบลงไปสู่ภวังค์...บางทีถ้าไปนอนโดยไม่มีนาฬิกาไป แต่เราจะต้องตื่นตี ๔ ถ้าเรานั่งจนชำนาญแล้วนะ **เราก็นอนพองหนอ**

ยุบหนอ ไปเรื่อย ๆ แล้วหลับมีสติดี **ถึงตี ๔ จะสะดุ้งตื่นเลย** แล้วดูนาฬิกาจะตรงเวลาพอดี ฯ

• บางทีเราเขียนหนังสืออยู่บนเก้าอี้ **จะพักผ่อน** เขียนหนังสือเสร็จแล้วก็นั่งสบาย ๆ หายใจยาว ๆ แล้วอธิษฐานจิตว่าขอหลับ ๕ นาที **สำรวมจิตไว้ที่ลูกกระเดือกที่กลืนน้ำลาย ตั้งสติ หายใจยาว** ไม่เกินอึดใจหลับเลย แล้วมันจะวูบไปพอถึง ๕ นาที ตื่นขึ้นมาก็สดชื่น....ทีนี้ถ้าง่วงเหลือเกินอยากจะอยู่ต่อไปโดยไม่ง่วง **ตั้งสติไว้ที่หน้าผาก แล้วหายใจยาว ๆ เดี๋ยวตาแข็ง** ดูหนังสือต่อได้เลย อีกหนึ่งชั่วโมงแล้วค่อยนอนฯ

• ปาก **ไม่พูด** จิต **ไม่คิด** จึงจะเป็น**สมาธิภาวนา** ฯ

• **คนโง่** เอา **จิต** ไว้ที่ปาก (นึกจะพูดก็พูดมาก พูดอะไรไม่มีเหตุมีผล) **คนฉลาด** เอา **สติ** ไว้ที่ใจ (กำหนดจิตพระกรรมฐานเป็นการพัฒนาจิต) ฯ

• **สติตัวต้น** ระลึกก่อน **สติตัวกลาง** รู้ตัว (สัมปชัญญะ) กำหนด **สติตัวปลาย**คือปัญญาฯ

• ชาละวัน **เข้าถ้ำคูหา** (เหมือนกับกำลังอยู่ในสมาธิภาวนามีการกำหนด มีสติ) **กลายเป็นมนุษย์โสภา** แต่ออกจากถ้ำคูหา (เหมือนกับออกจากสมาธิภาวนาไปแล้ว ขาดการกำหนดขาดสติ) **กลายเป็นกุมภาฯ**

(ไกรทอง ซึ่งเปรียบเหมือนกิเลสมารมาร้องด่ายั่วยุ ขาดการกำหนดเลยโกรธ ขาดสติจึงถูกฆ่า : ผู้รวบรวม)

• **หลับตาเห็นข้างใน** หมายถึง รู้ตัวเองคือ มีสติสัมปชัญญะ **ลืมตาเห็นข้างนอก** ฯ

● สมาธิมีความสำคัญอยู่ ๓ ประการ คือ

๑. สมาธิ **ทำให้จิตแน่วแน่** เกิดพลังซึ่งจะนำไปใช้ในเรื่องของฤทธิ์ เรื่องของปาฏิหาริย์เป็นพลังจิตอย่างหนึ่ง

๒. สมาธิ **ทำให้จิตใส** ทำให้มองเห็นอะไรชัดเจน **เกื้อกูลต่อการใช้ปัญญา**

๓. สมาธิ **ทำให้จิตสงบ** ทำให้เกิดความสุข สมาธิอันนี้เพื่อจิตใสใจสะอาด **เพื่อขยายปัญญาไปสู่วิปัสสนาได้** ฯ

● สมาธิทั่วไปขอเจริญพรว่า โยคี ฤๅษี ชีไพร สำเร็จญาณสมาบัติ **ก็ใช้สมาธิ** เหาะเหินเดินอากาศได้ **ก็ใช้สมาธิ** ใช้ไสยศาสตร์ เพื่อการฆ่ารันฟันแทง ก็ใช้สมาธิ ใช้สมาธิทั้งนั้น **แต่มันไม่เชื่อมโยงด้วยปัญญา**ฯ

● **เหตุที่จิตไม่เป็นสมาธิ**

๑. นั่งไม่ถูกวิธี ๒. วิตกกังวล

๓. เหนื่อยมาก ๔. โรคภัยเบียดเบียน

๕. ราคะเกิด ๖. โทสะเกิด

๗. อารมณ์มากระทบอย่างแรง ฯ

● **เหตุที่จิตไม่สงบ**

๑. มีไม่พอ

๒. ใช้เวลาว่างมากเกินไป

๓. ถูกเบียดเบียนจิตใจ

๔. อวัยวะไม่ตั้งอยู่ด้วยความปกติ

๕. โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน

๖. ถูกสิ่งแวดล้อมดึงไปในทางชั่ว

๗. ครอบครัวไม่มีความสุข

๘. มัวเมาอบายมุขหาความสนุกในสังคม ฯ

• **การเจริญพระกรรมฐาน เป็นการต่อชะตากรรม (ต่ออายุ)** ...แผ่เมตตา อโหสิกรรม ท่านจะมีโม่งช่วย

๑. **โม่งแดง** คือ เชื้อชาติช่วยพ่อแม่ช่วย กรรมดีที่ทำดีต่อบิดามารดาช่วยได้

๒. **โม่งขาว** คือ บุญช่วย บุญกุศลของตนเองที่ได้บำเพ็ญมา

๓. **โม่งดำ** คือ วิญญาณทั่วไปช่วย มีแต่เสียงไม่เห็นตัว ถ้าเราทำกรรมฐาน อุทิศกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เปรต สัมภเวสี ต้องมาช่วยเราแน่ๆ ฯ

• **ถ้าใครเจริญกรรมฐานสะสมไว้เป็นหน่วยกิต** เวลาสุขมันก็นิ่งไว้ในคอมพิวเตอร์ แต่พอเวลามีทุกข์เดือดร้อน **มันจะออกมาช่วยให้เกิดปัญญา** แก้ไขปัญหาได้ตามจุดมุ่งหมาย ฯ

• คนไม่รู้จักสัมภเวสีนี่เอง ถึงไม่กลัวบาปกัน ถ้ารู้จักสัมภเวสีแล้วจะไม่อยากทำบาปเลย ฯ

(พ.อ.ชม สุคนธรัต สนทนาธรรมกับหลวงพ่อ)

• อาตมาไม่ออกเครื่องรางของขลังที่ต้องลงทุนด้วยตัวเอง นอกจากลูกศิษย์มีจิตศรัทธาทำมาถวายเราก็แจกไป **อาตมาตั้งมหาวิทยาลัยทางจิตคอยช่วยเหลือทุกคน แก้ไขปัญหาให้ทุกท่าน ด้วยการแจกของจริง คือ กรรมฐาน** ไม่ใช่แจกของปลอม อาตมาเป็นเพียงผู้แนะแนว แต่ท่านจะปฏิบัติได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด ก็อยู่ที่ตัวท่านเอง **ทำจริงได้จริง ฯ**

• **อย่าดูถูกคน** เพราะทุกคนมีดีไม่เหมือนกัน หลวงพ่อได้ยารักษาอหิวาตกโรค **จากขอทาน** และได้ยารักษาโรคหัวบิด**จากโจร ฯ**

● **ยารักษาจิต** มี **หลักพระพุทธศาสนา** แต่คนไม่สนใจและปฏิบัติ นั่นคือ กรรมฐาน นั่นคือ **วิปัสสนากรรมฐาน** แจ้งด้วยปัญญาญาณ รู้รอบในกองการสังขารจะได้**อ่านตัวออก** จะได้**บอกตัวได้** จะได้**ใช้ตัวเป็น** จะได้**เห็นตัวตาย** จะได้**คลายทิฐิ** จะได้**ดำริชอบ** จะได้**ประกอบกุศล** จะได้**ผลอนันต์** เป็น**หลักฐานสำคัญ เอาตาชั่งขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชั่ง** ฯ

● **ถ้าท่านเจริญกรรมฐานได้ ท่านจะไม่ริษยาใคร** คนที่มีจิตเป็นธัมมะ มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ประทับอยู่ที่ใจ จะเห็นศัตรูเป็นมิตรเรา เขาก็จะเป็นมิตรกับเราต่อไป **จะเห็นคนทำชั่วเป็นคนที่น่าสงสาร** อยากจะให้เขาเป็นคนดีจะทำอย่างไร **จะไม่เกลียดคนชั่ว** ฯ

● **ขอฝากไว้อย่าไปไล่ผีแบบนั้น** (นิมนต์พระมาสวดนักขัตร เอาทรายซัดราดน้ำมนต์) ต้องแผ่เมตตา (ถ้าผีเข้าจริงนะ) เรา**ต้องแผ่เมตตา**ไปแบบ**เจ้าคุณธรรมกิตติ (สมเด็จพุฒาจารย์ โต พรหมรังสี)** ว่า **"เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง"** ถ้าเชื่อก็จำไป ขับรถผีช่วยเราหมด ถ้าจะภาวนาเป็นหัวใจ ก็ภาวนาว่า **"เมตตา คุณณัง อะระหังเมตตา"**

● การเจริญสติปัฏฐาน ๔ ต้องการให้มีปัญญาในตัว ไปช่วยลูกช่วยหลาน ช่วยพ่อช่วยแม่ ช่วยผู้อื่นได้ ฯ

● **กรรมฐานคือ การกระทำให้ฐานดี** เกาะอยู่ที่งาน อย่าทิ้งงานและหน้าที่ รับผิดชอบตัวเอง พึ่งตนเอง ช่วยตนเอง สอนตนเองได้ ฐานของท่านจะดี ท่านจะมีปัญญา...**การเจริญกรรมฐานต้องการให้มีปัญญา แก้ไขปัญหา จำตรงนี้ไว้ให้แม่น** ฯ

● พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า **คนตายแล้วไปเกิดอีกได้** และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือสัตว์อีกก็ได้...จิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะ (ไม่มีวันตาย) หากแต่เกิดดับต่อไปมิได้ขาดสาย....ยังมีรูปอีกชนิดหนึ่ง **กัมมชรูป คือ รูปอันเกิดแต่กรรม ก็ร่วมในการปฏิสนธิด้วย** ฯ

● พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแยกกรรม ที่จะเป็นเหตุนำให้สัตว์ไปปฏิสนธิ ๔ ประการ

๑. **ครุกรรม** คือกรรมหนัก มีทั้งฝ่ายกุศลและฝ่ายอกุศล เป็นกรรมที่มีกำลังมากนำไปสู่การปฏิสนธิ ไม่มีกรรมใดมาขัดขวางได้

๒. **อาสันนกรรม** หรือกรรมใกล้ตาย ได้รับอารมณ์ที่เกิดขึ้นตอนใกล้ตาย เช่น เห็นพระพุทธรูป หรือได้ยินเสียงสวดมนต์

๓. **อาจิณณกรรม** หรือกรรมที่ทำอยู่เสมอ ถ้าอาสันนกรรมมิได้ให้ผล อาจิณณกรรมก็จะมาให้ผล

๔. **กตัตตากรรม** หรือกรรมเล็กน้อยถ้ากรรมอื่นทั้งหมดไม่ให้ผลแล้ว กรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้จะมาปรากฏในอารมณ์นำไปสู่การเกิด

● ถ้าคนไข้เคยศึกษาธัมมะ หรือเคยสนใจธัมมะมาก่อน การพูดเรื่องตายเรื่องเกิด หรือให้สติอะไรก็ได้ **แต่** ถ้าคนไข้ไม่ค่อยสนใจธัมมะ ไม่ค่อยจะมีเหตุผล ชอบทำบุญ ให้ทานอย่างเดียว ไม่ชอบศึกษา หรือกลัวตายเป็นทุนอยู่แล้ว **การให้สติดังกล่าว อาจเกิดความตกใจหรือเสียใจว่าต้องตายจะเกิดความเสียดายชีวิตหรือห่วงสมบัติเมื่อตายลง มีหวังไปสู่ทุคติฯ**

วิธีสู้เวทนา

ธรรมบรรยาย ๒๘ ส.ค. ๒๙

หอประชุม วัดอัมพวัน

ป าตมาอาพาธวันนี้ไม่สบายมาก เมื่อวานนี้ไปบรรยายที่ค่ายจิระประวัติ นครสวรรค์ กำลังมีเวทนามาก หมอเขาไม่ให้ไปหรอก โยมกำหนดเสียให้ได้ ปวดหนอ ปวดหนอ เอาเวทนาฝากไว้ก่อน ฝากไว้กับเสาก็ได้นะ แล้วก็ไปได้ไม่เป็นไรหรอก เอาเวทนามาฝากเป็นหรือยัง ปวดหนอ ปวดหนอ เนี่ย ฝากไว้แล้วก็ไป ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทำเป็นไม่ป่วย **แยกเวทนาออกเป็นสัดส่วนแล้วก็ฝากไว้ซะทำนองนี้** คงจะได้นะ

ปวดหนอ ปวดหนอ หายปวดไหม ตั้งแต่มานั่งที่นี่....**(ปวดหนอแต่ ไม่หายหนอ เจ้าค่ะ)** ยิ่งปวดหนักใช่ไหม **ยิ่งหนักยิ่งกำหนดหนักเข้าไปตายก็ให้ตายต้องอย่างนั้น** เดี๋ยวปวดหนอ ปวดหนอ โอไม่หาย เลิกหนอ เลิกหนอ อย่างนั้นไหม ....(ยังไม่ถึงขั้นเจ้าค่ะ) ยังไม่ถึงขั้นเลิกหนอหรืองั้นก็ไปได้ซี ไปได้...(เปลี่ยนหนอเจ้าค่ะ) อ๋อ เปลี่ยนหนอ เออมีเปลี่ยนหนอเหมือนกันเดี๋ยวปวดหนอ ปวดหนอ โอ๊ยทนไม่ไหวแล้วหนอ เปลี่ยน...หนอ เปลี่ยน...หนอ เปลี่ยน...หนอ งั้นเหรอ เอ้าก็พอไป **พอไปได้ แต่อย่าเปลี่ยนบ่อยนักนะ เดี๋ยวจะเคย ใหม่ ๆ นี้ได้ แต่หนักเข้า อย่าเปลี่ยนบ่อยนักนะ เดี๋ยวเคยชิน เปลี่ยนดี ทีแรกก็เปลี่ยน ๆ ไปก่อน พอหนักเข้าตายให้ตายไม่ต้องเปลี่ยน** ทีแรกเปลี่ยนได้ เพราะเราไม่เคยนะ โยมนะ

อุปาทาน นี่เป็นสมถะก่อน **ปวดหนอนี่เป็นสมถะไม่ใช่วิปัสสนา จำไว้ให้ได้ ปวดหนอนี่ยึดบัญญัติเป็นอารมณ์ เพราะว่ามีรูปมันจึงมีเวทนา** วัตถุคือรูปนี่เกิดสัมผัส เกิดสังขารปรุงแต่ง มันจึงปวด ปวดแล้วกำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ ยิ่งปวดหนัก **ถ้าเราไม่กำหนดเลยก็ไม่ปวดหรอก แต่วิธีปฏิบัติต้องกำหนดจะได้รู้ว่าเวทนามันเป็นอย่างไร นี่ตัวธรรมะอยู่ที่นี่ ตัวธรรมะอยู่ที่ทุกข์ ถ้าไม่ทุกข์จะไม่รู้อริยสัจ ๔ นะ เอ้าลองดูซิ ถ้าปฏิบัติเกิดเวทนา-แล้วเลิก** โยมจะไม่รู้จักอริยสัจ ๔ รู้แต่ทุกข์ข้างนอก ทุกข์ประจำ

ไม่รู้เลยนะ รู้แต่ทุกข์จรนะจำไว้ จะไม่รู้อริยสัจ ๔ ในภายใน โยมจะรู้อริยสัจ ๔ ภายนอก รู้แต่ทุกข์จรเข้ามาเท่านั้นเอง

ทุกข์ประจำนี่สำคัญเอาก่อนปวดหนอ ปวดหนอ นี่ทุกข์ประจำ ทุกข์ประจำเลยต้องให้เห็นธรรมะว่า ปวดหนอ ปวดหนอ โอ๊ยจะตายเลย บางคนนั่งทำไปเหลืออีก ๑๕ นาทีจะชั่วโมง หรืออีก ๕ นาทีจะถึง ๓๐ นาที ที่ตั้งใจไว้จะตายเลยทุกครั้ง ทุกคนเป็นอย่างนี้แหละ ถ้านั่ง ๑ ชั่วโมงจำไว้ เหลือ ๑๐ นาทีเราจะแย่ เราไม่ต้องดูนาฬิกา พอมันจะแย่เวทนามาเราจะทายได้เลยว่าอีก ๑๐ นาทีถึงชั่วโมง ไม่เกินแน่นอน อย่างต่ำก็ ๑๕ นาทีถึงชั่วโมงแน่ ลองดูเลย จะตายเลย เอ้าตายให้ตาย-ตายให้ตาย ปวดหนอ-ปวดหนอ โอ้โฮ มันทุกข์อย่างนี้เลย พิโธ่เอ๋ยกระดูกจะแตกแล้ว กระดูกจะแตกแล้ว แล้วที่ก้นทั้งสองนี่ร้อนฉี่เลย เหมือนหนามมาแทงก้น โอ้โฮ มันปวดอย่างนี้เองหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ กำหนดไป เป็นไร เป็นกัน พอใกล้เวลาเหลืออีก ๕ นาทีถึง ๑ ชั่วโมง ที่ตั้งสัจจะไว้จะตายเลยนะ ลองดู ลองดู ต้องทนฝืนใจ

ธรรมะต้องฝืนใจ มิฉะนั้นถาดของแม่นุชนาฏสุชาดาลอยเหนือน้ำทำไม พระพุทธเจ้าท่านก็ยังไม่รู้นะ ว่านี่เราฝึกมาจากอาฬารดาบส อุทกดาบส ก็ยังไม่สำเร็จ ได้แค่ฌานสมาบัติมาตั้งแต่อดีตชาติ ท่านได้ฌานมาตั้งแต่พระเวสสันดรนะ พระพุทธเจ้าของเรานี่ เจ้าชายสิทธัตถะได้ฌานมาตั้งแต่เป็นพระเวสสันดรนะ ที่อยู่ในป่าหิมพานต์จะไม่เล่าเรื่องพระเวสสันดรหรอกเดี๋ยววันนี้ไม่จบรายการ ได้สำเร็จฌานมา พอเป็นกุมารก็ลอยขึ้นไปบนต้นหว้า เห็นไหมล่ะ สำเร็จตั้งแต่ชาติก่อนแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จว่าดับทุกข์ได้อย่างไร ไม่อยากจะมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ทำอย่างไร เพราะยังไม่พบ ยังไม่พบ ทำอย่างไร เลยทีนี้ก็ทนทุกข์ทรมาน ทุกรกิริยา ๖ ปี แล้วทำให้เกิดเทพสังหรณ์ทำให้ปัญจวัคคีย์หนีไปหมด ถ้าไม่หนีไปไม่สำเร็จจำไว้ **อยู่เป็นกลุ่มมากๆ ไม่สำเร็จ** ทำให้เกิดพิณ ๓ สายขึ้นมา ตึงจัด-หย่อนจัด-มัชฌิมาปฏิปทา ปานกลาง ในธรรมจักรนั่นเอง พระพุทธเจ้าก็คิดได้ กลับมาฉันอาหาร ทำให้ปัญจวัคคีย์ทั้งห้าคิดว่าเจ้าชายสิทธัตถะมักมาก

หนีเลย ดีแล้ว อยากจะให้หนีไปตั้งนานแล้ว เลยพระองค์ก็อยู่องค์เดียว ก็เสวยพระกระยาหารของแม่นุชนาฏสุชาดา แม่นุชนาฏสุชาดาเมื่อสมัยก่อนยังไม่มีพระพุทธเจ้า ก็ต้องไปถือเทวดา ต้องไปไหว้ต้นหมากรากไม้กัน เหมือนบางคนที่ยังไหว้อยู่จนบัดนี้ ยังถือมาอยู่ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว ไปไหว้ต้นไม้ แล้วผ้าสวย ๆ นะไปห่มต้นไม้กันเดี๋ยวนี้คนยากจนไม่ให้ แหมไปห่มต้นไม้ทำไมกัน "แก้บน" เขาบอก ก็ดี อาตมาเห็นด้วย เอาเถอะไม่เป็นไรหรอก แล้วแต่อัธยาศัย เลยก็นางสุชาดาก็เห็นเทวดา บอกแหมมาบนบานศาลกล่าวทุกครั้ง ไม่เคยเจอเทวดาเลย แหมเทวดาสวยมากเลยถวาย แหมเทวดาแน่เลย ทุกครั้งกินไม่หมดต้องเอากลับบ้านทุกที แหมวันนี้ฉันซะหมดถาดเลย

แล้วก็เจ้าชายสิทธัตถะจึงขออธิษฐานว่าธรรมะบทใดหนอที่จะสำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณในกาลต่อไปนี้ ขอให้ถาดนี้เป็นปริศนาออกมา ณ บัดนี้ ว่าแล้วก็ลอยถาดออกไปเลย วิ่งขึ้นเหนือน้ำทันทีมีที่ไหน มีแต่ลอยล่องน้ำนี่ขึ้นไปเลย ทำให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะของเรานั้นนึกถึง **ต้องฝืนใจ ต้องฝืนใจ ถ้าไม่ฝืนไม่สำเร็จ**

คืนวันนั้นพระพุทธเจ้าก็อธิษฐานจิต ที่ศรีมหาโพธิ์ เอาหญ้ากุสะมาขัดเป็นบัลลังก์ **"ข้าพเจ้ายอมตายเลยถ้าไม่สำเร็จมรรคผลสัมโพธิญาณในค่ำคืนวันนี้ข้าพเจ้ายอมตาย"** ได้ธรรมะจากถาดที่ลอยขึ้นเหนือน้ำ ฝืนใจเลย ตายให้ตาย-ตายให้ตาย-ตายให้ตาย สำเร็จเลย เลือดเนื้อเหือดแห้งอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายอมตายบนหญ้ากุสะ ณ บัดนี้ ใช่ไหม เห็นด้วยไหม ต้องฝืนใจนะโยมนะ ต้องฝืนใจ

ไปวัดกระซิบบอกเบา ๆ ฟังเขาสอน ชีวิตเราเกิดมาไม่ถาวร อย่ามัวนอนหลงเล่นไม่เป็นการ ไฟสามกองกองเผาเราเสมอ อย่าเลินเล่อควรทำกรรมฐาน ไหน ๆ ชีวิตเราเกิดมาต้องตายทุกคน ในเมื่อใกล้ตายญาติมิตรบอกให้คิดถึงอรหัง รู้ได้ดีที่สุดคุณพระพุทธัง เพราะกำลังเวทนาทุกข์กล้าเอย

นี่เราทำกรรมฐานนั้นเวทนามันสอนเรา มันแยกออกไป เวทนาแยกออกไปเป็นสัดส่วนนะ ขันธ์ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ **เวทนาแยกออกไป เกิดขึ้น**

ตั้งอยู่ดับไป ปวดหนักเข้า หนักเข้าแตกเลย มันมีจุดแตกออกมานะโยมนะ แล้วมันจะหายปวดทันที อย่างนี้ทีแรกนี่ไม่หายหรอก จะนั่งกี่ชั่วโมงทำกี่ครั้ง มันก็ต้องมีหลัก ๔ ประการ ไม่ใช่ว่าเราสำเร็จแล้วได้โสฬสญาณ คำว่า**สำเร็จวิปัสสนาไม่มี** ทำเรื่อย ๆ ไปเถอะ แต่เราจะไปพูดกับเขาทุกคนไม่ได้นะ โอ๊ยดิฉันสำเร็จวิปัสสนาสำเร็จกรรมฐาน เดี๋ยวเขาจะโต้เอานะ บอกฉันเป็นนักปฏิบัติธรรมะ แต่ไม่สำเร็จ เท่านี้ พูดเท่านี้ เราก็บอกฉันเป็นนักปฏิบัติธรรมะ แต่ก็เพิ่งเริ่มต้น เราก็ต้องอ่อนน้อม ถ่อมตนไปอย่างนี้

ทีนี้ใครจะทำถึงขั้นไหนก็ตาม ต้องผ่านหลัก ๔ **กาย เวทนา จิต ธรรม** ทุกคน ต้องมีเวทนาทุกคน แต่มีเวทนาแล้วเรากำหนดได้ ตั้งสติไว้ให้ได้ ไม่เป็นอะไรเลย และเวลาเจ็บระทวยป่วยไข้จะไม่เสียสติ จะไม่เสียสติเลยนะ **และเราทำวิปัสสนานี่มันมีเวทนาหนักยิ่งกว่าก่อนจะตาย** เวลาก่อนจะตายมันจะหนักเหลือเกิน เราปวดมากก็กำหนดเข้าโยม กำหนดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ ปวดไป **ตายให้ตายนี่เป็นสมถะ ยึดบัญญัติเป็นอารมณ์ ต้องจำไว้ก่อน พอกำหนดไป กำหนดไป กำหนดไป แตกพับซ่า ซู่ ซ่า หายไปเลย เบาตัวเลย พอเบาตัวนั่นแหละคืออนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่แหละอริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แจ้งแก่ใจทันที นี่คือเวทนา**

นี่แหละอริยสัจ ๔ มาเลยทุกข์ หาที่มาได้แล้วคือสมุทัย นิโรธแจ้งแก่ใจของข้าพเจ้าแล้ว ซ่า เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี่เป็นอริยสัจ ๔ นี่ต้องฝืนใจนะ โยมนะ ต้องฝืนใจกันหน่อย ถ้าพอมีเวทนาเลิกเลย เวทนาเลิกเลย โยมจะไม่พบธรรมะในอริยสัจ ๔ รู้แต่ทุกข์จรข้างนอก คนมาด่ามาว่า ทุกข์อย่างโน้นทุกข์อย่างนี้ แต่ทุกข์ประจำไม่รู้นะ เกิดแก่เจ็บตายนี่นะโยม เกิดเวทนาเกิดเสียอกเสียใจ ในตัวในข้างใน ไม่รู้จริงนะ ต้องรู้ทุกข์ข้างใน นี่อริยสัจ ๔ มาแล้ว พอเวทนามันหายไปนะโยมนะ อนิจจังไม่เที่ยงเป็นทุกข์อย่างนี้แหละหนอ มันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ นี่แหละทุกขังได้แก่ทุกข์ในอริยสัจ ๔ นะ เป็นความจริงในอริยสัจ ๔ เป็นอนัตตา ปล่อยให้สูญไปเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่ ไม่มีรูปไม่มีนามแล้วก็หายไปตอนสุดท้ายนี้ คือนิพพาน ดับสนิทไม่ติดขึ้นมาเป็นเรื่องเล็กนะโยมนะ ทนนะฝืนใจด้วยนะเวทนามาก

หลวงพ่อวัดอัมพวันบอกให้ฝืนใจหน่อย ฝืนใจหน่อย เพราะธรรมะต้องฝืนใจ ถึงจะเห็นธรรมะ เหมือนถาดลอยขึ้นเหนือน้ำนะโยมนะ ท่านบอกให้ฝืนใจหน่อย โอ๊ยวันนี้ก็เหนื่อยมากนะ ทำงานมามากก็ฝืนใจไม่พอก็ได้ เอาไว้ฝืนใจพรุ่งนี้ต่อไปก็ได้ ทั้ง ๒ อย่าง ให้ฝืนหน่อย เมื่อก่อนอาตมานั่งอย่างนี้ไม่ได้ ที่คอหักไปไม่ปวดเลยเห็นไหม คอหักไม่ปวดไม่เจ็บ สบายมากเพราะเรารู้เวทนา สบายมากเลย

และที่พูดเมื่อวันก่อนหายใจทางสะดือได้ พองหนอยุบหนอหายใจได้นะ ถ้าใครไม่เชื่อลองบิดคอหักดู ต้องหายใจได้ แต่ต้องฝึกเสียก่อนนะเดี๋ยวไม่ฝึกแล้วคอหักตายเลย ตายเลยนะ ต้องฝึกก่อน หายใจทางสะดือได้จริง ๆ เข้านิโรธนี่หายใจทางเส้นโลหิตถ่ายอากาศได้ ไม่งั้นอยู่ไม่ได้ อยู่ไม่ได้หรอก อยู่ตามเส้นโลหิตนี่อากาศถ่ายเทได้เลยนะ ถ่ายอ๊อกซิเจน คาร์บอนไดออกไซด์ได้ทั้งหมด ร่างกายสังขารเรานี่ทั้งหมดนะ มันไม่ได้ถ่ายทางทวารหนักอย่างเดียวหรอก เราเข้าใจว่าถ่ายออกช่องเดียว ไม่ใช่ช่องเดียว มันทุกเส้นขุมขนเลยนะ ที่เราอยู่ได้ ทุกวันนี้น่ะ ดูในสติปัฏฐานสี่ให้ครบจะพบอย่างแน่นอน

โยมขอให้ฝืนใจต่อไปนะจ๊ะ ถ้ามันปวดเป็นตายร้ายดีอย่างไรกำหนดซะ **พอกำหนดแล้ววิปัสสนามาเลย แตกพรึบ มันก็ซ่าไป เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่นแหละตัววิปัสสนา เห็นชัดขึ้นมาแล้ว ขั้นแรกนี่ต้องสมถะก่อน เพราะฉะนั้นเขาถึงเรียกว่า สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ทางสายเอกสายเดียวเท่านั้น ที่จะพ้นทุกข์ และพบกฎแห่งกรรม** ถ้ามโนมยิทธิ หรือเจริญอานาปานสติ ไม่ได้เจริญสติปัฏฐาน ๔ จะไม่พบกฎแห่งกรรม และจะไม่สามารถจะรู้กรรมที่ตนทำไว้อย่างแน่นอน

สติตัวเดียวนี้มันถอยหลังได้ รู้ครั้งอดีตชาติที่ผ่านมาได้เลย เพราะเราสงบแล้ว สตินี่สำคัญมาก สัมปชัญญะรู้ตัวได้ ถอยหลังไปได้เลย แต่วิธีปฏิบัติต้องปัจจุบัน ปัจจุบัน **อดีต ไม่มารื้อฟื้น เรื่องของคนอื่นไม่คิด กิจที่ชอบทำ อนาคตอย่าจับมั่นคั้นให้มันตาย จะผิดหวังเสียใจตลอดชีวิต** เอาปัจจุบัน ปัจจุบัน ปัจจุบัน พอนั่งเข้าหน่อย เอ! ที่บ้านเป็นอย่างไร อ๋อ

เรื่องโน้นเป็นอย่างนี้ เรื่องนี้เป็นอย่างนั้น เขาไม่ให้กำหนดอย่างนั้น เอาแต่ปัจจุบันที่เราจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมานี่ ก็สรุปได้ว่าสติตัวเดียวเท่านั้นเป็นพฤติกรรมแสดงออกทางจิตใจของเรา ถ้าเราไม่พอใจใคร มันออกทางใจเราแล้วเป็นพฤติกรรม เป็นตัวธรรมะ และทำให้เราไม่สบายนะ แน่นอนที่สุดแผ่เมตตาก็ไม่ออกด้วย หดเลย หมดอาลัยตายอยาก ซังกะตายไปวันหนึ่งไม่เกิดประโยชน์ในชีวิตแน่นอน

อานิสงส์ของการมีสัจจะ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

ถ้ามีใครมีสัจจะจริงนะ เดินจงกรมวัวควายยังไม่หายเลย

มีสองตายายเขาพากันเดินจงกรมบนนอกชานเรือนตอนเดือนหงาย ไอ้ขโมยมาลักควาย นี่เรื่องตก ๓๐ ปีแล้ว สองคนตายายเดินจงกรมที่นอกชานเดือนหงาย ถ้าไม่ได้ชั่วโมงไม่เลิก ต้องได้ชั่วโมง **ก็ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ** ช้า ๆ ใครจะไปเหนือมาใต้ข้าไม่สนใจ ใครจะเรียกข้าก็ไม่รับปากแหมเดินดี เดินจงกรมมีสัจจะว่าเดินหนึ่งชั่วโมง ควายอยู่ใต้ถุน ขโมยมา ๔ คน ก็มาลักควาย คนหนึ่งก็เฝ้าเจ้าของไว้ คนหนึ่งก็ไปเฝ้าทางปากตรอกไว้ คนหนึ่งตัดคอกใต้ถุนแล้วเอาควายออก มีควาย ๓ ตัว ควายอ้วน ๆ เอาควายไปแล้วเปิดเลย คนที่มันเฝ้าเจ้าของมันยังอยู่ สุนัขหลับหมด ไม่รู้มันใช้สะกดหรืออย่างไรเราก็ไม่ทราบ หรือดาวหมามันขึ้นเราไม่รู้ เรียนหรือเปล่าดาวหมาขึ้นลักขโมยตอนนั้น ถ้าไม่เรียนจะบอกให้เอาไหม ดาวหมาขึ้นหลับหมดเลย ลักของได้ตอนนั้นนะ

อานิสงส์การเดินจงกรม ควายออกนอกบ้านไปแล้ว คนที่มันเฝ้าอยู่ใต้ถุนบ้านเจ้าของดูว่าเจ้าของจะตื่นหรือเปล่า เดือนมันหงายนี่มันก็อะไรไม่รู้ **ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ** เอ๊ะ ผีสิงหรือยังไง ก็เดินดูจนควายออกไปตั้งเยอะแล้ว ออกปากตรอกไปแล้ว เอ อะไรกัน นี่ ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอ ขโมยที่เฝ้าคอกมันก็ถอยหลังเรื่อย มันอยากดู ถอยหลังมาเรื่อย ๆ ถอยหลังออกมาจากใต้ถุนเรื่อย ๆ ก็ดู อะไรกัน นึกว่าผีเรือนหรือยังไง เพราะไปลักควายมาหลายเจ้าไม่เคยมีผีอย่างนี้ ขโมยไม่ได้เรียนเดินจงกรม ถ้าขโมยมาเรียนซะแล้วก็ไม่เป็นอะไรนะ จะได้รู้ว่าเขาเดินจงกรม มันไม่รู้นี่ ถอย ๆ มาเหยียบเอาหมาเข้า หมาตื่นหมดบ้าน หมามีอยู่ ๑๐ ตัวเห่ากันใหญ่ เลยควายที่เอาไปแตกกันหมด ควายไม่หาย นี่อานิสงส์เดินจงกรมนะ มีข้าวของอะไรไม่ต้องไปจ้างใครเขาเฝ้า สองคนตายายก็เดินจงกรมไปซี ถ้าไม่เดินก็หลับเลย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา ๓๐ ปีแล้ว

มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องคล้ายกัน **บ้านตาแป๊ะแก่คนหนึ่งอยู่กันสองคนกับยายซิ้ม** เขานัดหมายกันนั่งชั่วโมงหรือสองชั่วโมงจำไม่ได้ เวลานั่งแล้ว ใครจะเรียกมาหาใครจะมาลักขโมยไม่สนใจไม่ต้องฟังเสียง ถ้านาฬิกาไม่กริ๊งไม่เลิก ตั้งสัจจะและพระที่คล้องคอก็ไม่มี เมียนั่งโน้นผัวนั่งนี่ บ้านนั้นมีเครื่องลายครามเยอะแยะหมด แล้วก็มีลูกสาวคนหนึ่งผอมสะโพก ๒ ศอกได้มั้ง ขณะนี้ลูกสาวน่ะ สามีเป็นนายพันเอก อย่าไปออกชื่อเขาเลย เป็นลูกอาจารย์กองทัพอากาศ เดี๋ยวนี้ยังอยู่แต่ปลดเกษียณแล้ว

ก็ได้ความว่าลูกสาวมาเยี่ยมเตี่ยกับแม่ แล้วทีนี้เตี่ยกับแม่ก็นั่งบริกรรมพองหนอยุบหนอ ถ้าไม่ได้กำหนดไม่ออก ถือสัจจะ พอดีรถปิคอัพเข้ามา ขโมยปล้นมีเอ็ม ๑๖ มาก็ยิง ยิงเลย ยิงไม่ออก ยิงโด่งออก แล้วโจรก็มาคลำดูที่คอ สองคนก็ภาวนาพองหนอยุบหนอตลอด ลูกสาวกำลังรับประทานอาหารอยู่ กำลังจิ้มไก่ย่างใส่ปาก เคี้ยวไปยังไม่ทันกลืนนะ พอเสียงปืนโป้งปั้งทำไง ก็รีบเข้าไปใต้เตียง ไม้ซิงชันสูงคืบเดียวนะ เข้าไปได้สะโพกเบ้อเร่อเข้าได้สบายมาก แล้วก็ไก่ย่างยังอยู่ในปาก

มันเป็นเรื่องอัศจรรย์อันหนึ่ง ยิงก็ไม่ออก มันจะมาฆ่าตาแป๊ะคนนี้มีเครื่องลายครามขนใส่รถหมด ข้าวของเงินทองขนใส่รถ ยายซิ้มพองหนอยุบหนอ คิดหนอ ๆ ก็พองหนอยุบหนอต่อไป แหมเขาแน่จริง ๆ ขโมยก็ขึ้นรถไป ออกไปถึงตรอกนั้น ร้อนถึงจักรินทร์เทวราช สั่งมาตุลีเทพบุตรบอกให้สารวัตรใหญ่เข้าไปในตรอกนี้ให้ได้ เกิดสังหรณ์ในใจ ตำรวจสารวัตรใหญ่เป็นพันตำรวจโทก็สั่งลูกน้องเข้าในตรอกนี่ซิ มันสงสัย ก็สวนกับรถขโมยพอดีเลย พอสวนรถขโมย มันเปิดไฟเห็นตำรวจมันก็โดด ตำรวจโดดตามพอตำรวจโดดตามจับได้หมด

เลยผลสุดท้ายก็ถามว่า เอามาจากบ้านใคร โจรก็บอกกับตำรวจว่าเอามาจากบ้านตาแป๊ะนี่ เลยถอยหลังกลับไป พอรถขโมยไปจอดรถ รถสารวัตรใหญ่ไปจอด สองคนนั่งพองหนอยุบหนอ ยังไม่ออกจากกัมมัฏฐานเลย เลยตำรวจก็ปลุกตาแป๊ะ ไม่ลุก สักประเดี๋ยวนาฬิกากริ๊ง ตาแป๊ะก็ออกพอดีเจอตำรวจบอกว่า เอ...ไอ้ผู้ร้ายบอกว่าเอาปืนยิงไม่ออก เลยคลำที่คอบอกว่าไม่มีพระ ไม่มีพระเครื่องรางของขลังแต่ยิงไม่ออก บอกนี่โดนปล้นรู้ไหม ตาแป๊ะบอกรู้ แต่กำหนดได้ว่าอย่างนี้นะ รู้นะไม่ใช่ไม่รู้ไม่ใช่เข้า

พลสมาบัติ รู้เลยอยากได้เอาไป รู้หนอ ๆ พองหนอ ยุบหนอต่อไป อยากได้เอาไป ๆ ถ้าเป็นของลื้อ ๆ เอาไป ถ้าเป็นของอั๊วอยู่ พองหนอ ยุบหนอ ๆ อยากได้เอาไป ๆ

พอพูดกันสักพัก ก็มีเสียงเรียกให้ช่วย ตำรวจก็มองหา เอ...อยู่ที่ไหนแปลก อยู่ใต้เตียงเวลาเข้าได้ออกไม่ได้ สะโพกตั้งศอก เลยเข้าไปยกเตียงไม้ชิงชันออกมา ไก่ยังอยู่ในปาก จะกลืนก็ไม่กลืน ไม่มีพองหนอ ยุบหนอ เตี่ยกับแม่ทำ ลูกสาวไม่ได้ทำ ในที่สุดก็ได้ของคืนหมด แต่เตี่ยกับแม่ในที่สุดก็บอกตำรวจว่าไม่เอาเรื่องเอาความ ไม่ติดตามฝากหลวงไป แล้วแต่เถอะว่าเสียสละแล้ว บอกว่าจะติดคุกติดตะราง อโหสิกรรม แล้วพวกขโมยก็มากราบตาแป๊ะกราบยายซิ้ม แล้วตำรวจก็ถามว่า เป็นยังไงถึงยิงไม่ออก มีพระอะไร ตาแป๊ะบอกมีพระพองหนอยุบหนอ ลื้อเอาไปใช้เถอะยิงไม่ออกแน่ พระพองหนอ พระยุบหนอ

ในที่สุด ตำรวจมาที่วัดนี่ เดี๋ยวนี้เป็นนายพันเอก เป็นนายพลตรีไปแล้ว ตำรวจบอกเอาพระตาแป๊ะพองหนอยุบหนอขลังจริง ๆ ปืนยังยิงไม่ออก เพราะว่าคุณนายชื่อว่าสะโพกศอกกว่า ๆ นี่นะเข้าไปได้ บอกว่าคุณนายเข้าไปได้ยังไง บอกว่าฉันก็ไม่รู้ ตกอกตกใจพรวดเข้าไปใต้เตียง เตียงไม้ชิงชันเวลาออก ออกไม่ได้ สะโพกติดก็ต้องไปช่วยกันยกเตียงไม้ชิงชันออกมา เห็นไหม มันก็เป็นได้อย่างนี้

ปืนยิงไม่ออกก็คือสัจจะ ความจริง และก็ว่าคล้องพระไปเป็นกิโลนะโป้งตายไปหลายราย เพราะไม่นึกถึงคุณพระอยู่ในใจเลย ไม่มีสัจจะ เสียสัจจะ เอาพระไปคล้องเสียเวลาเปล่า ๆ พระพุทธเจ้าไม่ช่วยแน่ อาตมาขอยืนยัน

อาตมาไปชายแดน ถามหัวหน้าหน่วยเป็นพันตรี บอก**มีไหมปืนยิงไม่ออกยิงไม่เข้า มีคนเดียว นอกนั้นตายเรียบ โดนปืนตายทั้งนั้น แต่คนนี้ไม่ตาย โดนเอ็ม ๑๖ หล่นจากเขาค้อเป็นเวลานานแล้ว** ตอนนั้นเป็นสิบโท เดี๋ยวนี้เป็นร้อยเอกแล้ว อาตมาบอกขอมาสัมภาษณ์ซิ แต่นายพันตรีก็ไม่รู้หรอกว่ามันอยู่ด้วยอะไร

อาตมาก็มากล่าวอีกถึงอิสลาม เป็นชาวอิสลาม พ่อเขาเป็นแขก แม่เป็นชาวพุทธ ก็เอาตะกรุดมาให้อาจารย์ดู ถักเสียสวยเลยคล้องคอไว้

นายพันตรีก็ไม่รู้ว่ามีอะไรดีเป็นอิสลาม ทำไมมันเหนียว ทำไมทหารไทยตายซะเรียบ ในเขาค้อนี่เองเลยเพชรบูรณ์ไปนี่ ติดต่อกับพิษณุโลก อาตมาไปมาที่ไปนี่ก็เอาของไปแจกไม่ใช่เอาเหรียญไปแจกนะ เอาขนมเอากระยาสารทขนมเปี๊ยะ เอาพวกน้ำปลาไปแจกทหารชายแดน ๒๔ ลัง เรียบ ไม่พอแจกทหารชอบไม่ใช่ไล่แจก อาตมาถามบอกขอดูซิ อิสลามบอกหลวงพ่ออย่าจับเอาไม่จับได้ไง คนละศาสนาถือหรือ ไม่ใช่หรอกครับ เดี๋ยวผมจะเล่าถวาย

พอผมจะมาสนามรบนี้ผมก็ไปลาลุง ๆ ผมเป็นทายกพระ แต่ทีนี้แม่ผมได้กับป๋าที่มาจากเมืองนอก ก็ต้องตามป๋าไปอิสลาม แล้วก็บอกมาขอของดีลุงจะให้อะไร ลุงบอกเอาผ้านุ่งแม่เจ้ามา แล้วลุงจะทำให้ เอาผ้านุ่งมาตัด ๆ เข้าแล้วก็เอาเชือกถักเสียสวยเลย แล้วก็ให้คล้องคอ แล้วบอกให้หลานตั้งนะโมเอาแบบพุทธ ท่อง **นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ** ๓ หน แล้วนึกถึงพระเจ้าของเจ้าก็ตามใจ บิดามารดาปกปักรักษา คุณครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณทั้งหลายแค่นี้แหละ **แล้วเจ้าอิสลาม ๑. เหล้าหยดเดียวไม่กิน ๒. การพนันไม่เล่น ๓. ผู้หญิงไม่เที่ยว** สามอย่างเท่านั้น **หล่นจากภูเขาก็ไม่เป็นไร** เขาเลิกเสื้อให้ดู บอกบอบช้ำไปเลย แต่ทีนี้เพื่อนทหารของผมก็กินเหล้าเข้าไปในหมู่บ้าน กลับไปก็ไปเหยียบกับระเบิดตาย

นี่แค่ผ้านุ่งแม่ ปืนยังยิงไม่เข้า เขาไปทำเป็นตะกรุดคล้องคอ อาตมาจับเขาถึงไม่ให้จับ บอกว่านี่เป็นผ้านุ่งแม่ผม เลยให้นายพันตรี บอกอยู่ด้วยกันมานาน ไม่รู้ไม่เห็นเล่าให้ฟัง กลัวทหารจะล้อว่าเอาผ้านุ่งมาคล้องคอว่าอย่างนี้ เดี๋ยวทหารบางคนก็ว่าไม่ใช่ผ้านุ่งแม่ เอาผ้านุ่งเมียมาคล้องคอนี่บางทีแม่มาหาก็หาว่าเมียมาหา ทหารที่นั่นเป็นอย่างนี้เขาเล่าให้อาตมาฟังนี่ก็เรื่องจากชีวิตปฏิบัติธรรม ถึงจะเป็นอิสลามหรือไม่ก็ตาม เขามีสัจจะของเขา เหล้าไม่กินเลยแม้แต่หยดเดียว พระเจ้าก็ช่วยได้ นี่ผ้านุ่งแม่ก็ช่วยได้เดี๋ยวนี้ไม่เอาแล้ว ผ้านุ่งแม่ก็ซักให้ไม่ได้ ทีผ้านุ่งเมียซักได้นะ เห็นบางคนเขาพูดกัน ข้อเท็จจริงอย่างไรไม่รู้ เห็นบางคนเขาพูดกัน บางคนถูกผ้าผู้หญิงไม่ได้เพราะกลัวเสื่อม อาตมาว่าไม่จริง อยู่ที่ใจ เสื่อมไม่เสื่อมอยู่ที่ใจ ไม่อยู่ที่ผ้านุ่งผู้หญิงหรอก

สอนพระภิกษุนวกะ ในพรรษา ๒๕๓๒

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๑๗ ต.ค. ๓๒

วันนี้เป็นวันพระ ๘ ค่ำ ไม่ใช่วันอุโบสถ ผมถือโอกาสขออนุญาตสงฆ์จะเดินทางไปบรรยายที่จังหวัดพิษณุโลก เริ่มบรรยายเวลา ๘.๓๐ น. ให้เขาปฏิบัติกรรมฐานเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง แล้วจะรีบกลับ ภาคบ่ายให้เขาทำเอง จะรีบกลับมาโบสถ์นี้ จึงขอเรียนให้ทราบ ถ้าผมมาช้ามากไปก็ให้ทำวัตรไปก่อน ถ้าหากมาทันก็มาทำวัตรร่วมกัน

เมื่อวานนี้ผมไปบรรยายได้จตุปัจจัยร่วม ๒ หมื่นบาท แต่ผมถวายเขาหมด ผมไม่เอาเลยนะครับ ผมออกไป ท่านอย่าคิดว่า ผมได้เงินเข้าวัดนะผมไปให้เขา เมื่อวานนี้เอาชาไป ๑๒ ห่อ ช่วยเขา

นี่แหละท่านทั้งหลาย จำผมไว้เป็นธารดำ กำหนดจดจำไว้ คนขี้เหนียวเหมือนน้ำไหลเข้าบ้านไม่มีทางออก น้ำจะเน่า มันจะไม่ไหลมาอีก มันเต็ม

สมมติว่าบ้านเราเป็นบ่อ มีน้ำ มันไหลมาแล้วไม่มีทางออก ไม่ช้าน้ำก็เน่า มันเน่าแล้ว ไม่มีทางจะไหลมาอีก แล้วจะไม่มีทางไหลออกไป คือคนขี้เหนียว รับรองไม่ช้าเน่า

บางองค์บางรูป ท่านเก็บของไว้มาก น้ำมันก๊าด นม จตุปัจจัยของท่านมากหลาย หนักเข้าก็เน่าแบบนั้นแหละ ผมมานึกในใจว่า คนที่เก็บอะไรต่ออะไรไว้ ขี้เหนียวไม่อยากทำบุญ ไม่มีน้ำระบาย วันใดวันหนึ่งต้องเหม็นจนได้ ขอเรียนถวายไว้

เมื่อวานเขาเห็นใจผม มาช่วยพูดตั้ง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ยังแถมไม่รับปัจจัยอีก เลยญาติโยมเกิดศรัทธาทำบุญคนละ ๕๐๐ บาท คนละ ๑,๐๐๐ บาทมาสร้างศาลาได้ต่อบุญไปอีก ญาติโยมที่กรุงเทพฯ เกิดมีศรัทธา ส่งมาถวาย ๒ หมื่นบาท เพื่อสร้างศาลา อยู่เฉยๆ ก็ได้เงินนะ ขอให้มีจิตใจดี ขอให้มีศรัทธา เงินไหลนอง ทองไหลมา

ถ้าทุกรูปเอาใจใส่นั่งกรรมฐาน สำรวมสังวรระวังอินทรีย์ ท่านจะได้กำไร สึกหาลาเพศไป ท่านจะนึกเงินไหลนอง ทองไหลมานะครับ

ถ้าเป็นพระภิกษุ ปฏิบัติธรรมวินัย สำรวม**ปาริสุทธิศีล ๔ ประการ** คือ

๑. ปาฏิโมกขสังวรศีล

๒. อินทรียสังวรศีล

๓. อาชีวปาริสุทธิศีล

๔. ปัจจัยสันนิสิตศีล

เท่านี้เหลือกิน

ถ้าไม่สำรวม ก็ไม่ว่าอะไร ท่านจะทำอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ท่านจะเป็นคนสกปรกกาย สกปรกวาจา สกปรกทางใจ บ้านสกปรกอีก ถ้าไปมีครอบครัวเข้า สัตว์นรกมาเกิด ว่านอนสอนยาก เถียงพ่อแม่คำไม่ตกฟาก

ถ้าเรามีความสะอาด สำรวมระวังอยู่ เมื่อเราเป็นฆราวาส นักปราชญ์มาเกิดมีปัญญาสูง มีลูกเป็นใหญ่เป็นโต

ท่านก็เลือกเอา เฮฮาตอนท่านเป็นพระ ไม่สำรวมสังวรระวัง ไม่อยู่ในโอวาทอุปัชฌาย์ เป็นไปตามกรรมเองนะ

ผมเคยเล่าให้ฟังว่าตั้งแต่บวชมา ผมไม่เคยเอาจีวรออก นอกเหนือจากสรงน้ำ ผมห่มของผมเรื่อย เหงื่อหยดออกลูกคางก็ต้องห่มจนเคยชินและสำรวมอยู่เสมอ พิจารณาปัจจยะปัจเวกขณะอยู่เสมอ

และครองสบงทรงจีวรก็มีสติ พิจารณา ปะฏิสังขาโย อัชชะ มะยา ยะถาปัจจะยัง สำรวมอยู่ทุกวัน รับรองท่านมีใจเป็นกุศล จิตใจท่านก็เป็นบุญ ท่านเกิดความสุขในอนาคตแน่

ถ้าเราพิจารณาปัจจยะปัจจเวกขณะ ๔ ประการตลอดแล้ว รับรองท่านสวยงามน่ารัก จะทำอะไรน่านิยม สึกหาลาเพศไปแล้ว ท่านจะรวยมหาศาล ท่านจะทำอะไรไม่ติดขัด ทำอะไรราบรื่น จะไปทำนาก็ได้ข้าวมากมาย ไปทำสวนต้นไม้ก็งอกงาม ไปทำการค้าก็ได้กำไรงาม รับราชการจะมียศสูง มีตำแหน่งด้วย

ถ้าหากว่าขัดข้องทางเทคนิคแล้ว ท่านไม่ปฏิบัติตาม ถ้าเป็นราชการถึงประจำอยู่ ก็ไม่มีตำแหน่ง ไม่มีหน้าที่ เหมือนได้เป็นนายทหารประจำกองกรม ไม่มีหน้าที่กับเขา ไม่มีอำนาจ บางทีหาโต๊ะนั่งไม่ได้ด้วยนะ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ก็แค่นั้นแหละ

ผมเคยเล่าให้พวกมาอบรมฟังเสมอ นายสมาน แสงมะลิ เป็นครูชั้นประถม ในที่สุดได้เป็นปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นคนมีบุญวาสนาเพราะอะไร?

ผมทำมานานแล้วตั้งแต่บวชใหม่ๆ ผมเชื่ออุปัชฌาย์คือหลวงพ่อดี วัดแจ้ง ถ้าอยู่เดี๋ยวนี้อายุตั้งร้อยกว่า ท่านมรณภาพแล้ว ที่ผมพาท่านไปนมัสการบังสุกุลนะครับ

เมื่อวันก่อนผมไปทักษิณาทานสดับปกรณ์ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช วัดราชบพิตรสถิตมหาสีมาราม ชวนญาติโยมไปหมดไป ๒ หมื่นนะครับ ทำบุญเตรียมตัวมหาบังสุกุล ถวายของแล้วสร้างคู้ที่นั่นเรียกว่าคู้ **อนุสาวรีย์สมเด็จพระสังฆราช** ที่สิ้นพระชนม์ อายุพรรษาถึง ๙๐ สร้างพระรูปเอาไว้นะครับ ผมก็ไปช่วยสร้าง

ตอนเสด็จที่วัดเรา ผมก็ยากดีมีจนไม่เป็นไร บอกผู้ว่าราชการจังหวัดอุตส่าห์ช่วยสร้างโรงพยาบาลของท่านไป ๗ แสนเศษนะครับ เท่านี้เราพอใจของเรา ทำบุญทุกวันแล้วก็ได้ช่วยสร้างคู้ เครื่องบริการโรงพยาบาล ไปอีกหลายหมื่นบาท อุ่นเรือนก็ช่วยไปเยอะ

ท่านเคยเสด็จที่บ้าน อุ่นเรือน ท่านสงสารที่บ้านถูกไฟไหม้ ตอนที่ผมไปเมืองจีน ไปสวดมนต์ที่วัดไทงั้ง ฉลองวัดไทงั้ง ๑,๒๐๐ ปี อยู่ทางนี้ลูกศิษย์ไฟไหม้บ้านหมด ท่านก็โปรดเมตตาเปลี่ยนชื่อร้านให้ ชื่อ ระวีอาภาพรรณ และพระองค์เสด็จเปิดด้วย

นี่แหละครับมันต่อเนื่องในความดีของคน ความดีของคนเหมือนเชื้อสาโท เป็นเหล้าได้ ความไม่ดีของคนเหมือนเชื้อน้ำตาลเมา ไม่มีทางเป็นเหล้าแน่ ทำอย่างไรเป็นเหล้าไม่ได้ น้ำตาลเมา ขอฝากไว้ด้วยนะ

ท่านจะทำดีแค่ไหน ท่านก็รู้แจ้งแกใจด้วยกันทุกรูป ว่าปฏิบัติหรือเปล่า

ท่านจะสำรวมหรือเปล่า เป็นบาปหรือเปล่า ก็แล้วแต่นะ มันก็เป็นเงาตามตัวท่านไปเอง

ผมเคยสังเกตพระหลายรูปแล้วที่บวชเป็นพระนวกะ บางองค์เขาเจริญเหลือเกิน มีความรุ่งเรือง ไปทำการค้าก็รวย เดี๋ยวนี้ คนหนึ่งที่บวชที่นี่ไปต่างประเทศ เขามีจดหมายมาให้ส่งหนังสือไปให้เขา กฎแห่งกรรม เล่ม ๓ เขามีหนังสือบอกหลวงพ่อ ทำงานด้วย รับจ้างฝรั่ง และค้าขายด้วย เลยพาญาติโยมไปอยู่กันเยอะเลย

อเมริกาก็ให้อยู่ตามสบาย เดี๋ยวนี้รวยมาก มีบ้าน ๓ หลัง เขาบวชเอาใจใส่ดี ต่อหน้าปฏิบัติอย่างไร ลับหลังอย่างนั้น รับรองดีแน่ สึกหาลาเพศไป ค้าขายก็รวย

สมมติว่าเราเป็นสมมติสงฆ์ ได้ปฏิบัติไตรสิกขาสามครบ ตามที่ผมเป็นอุปัชฌาย์สอนให้ในวันบวช รับรองท่านเหลือกินเหลือใช้ จะเหลียวซ้ายแลขวา คู้เหยียดเป็นกรรมฐานตั้งสติไว้ รับรองท่านสวยงามทั้งนอกทั้งใน และก็สึกหาลาเพศไป ก็จะนำความร่ำรวยติดตัวไปด้วย ไปอยู่ที่ไหนนึกจะทำอะไรก็สำเร็จ

ขอบคุณขอบใจ ท่านผู้ใส่ใจในไตรสิกขา ท่านที่สนใจบวชไม่เสียทีบวชมีมากมายหลายรูปที่ประชุมนี้ ไม่เสียทีแน่ บวชทั้งทีเอาดีได้ สึกหาลาเพศทั้งทีมีดีติดตัวไปได้ ไปครอบครองสมบัติ เป็นมหาเศรษฐีแน่

ท่านทั้งหลายต้องการรวยหรือไม่ ต้องการมีเงินไหม เรายังอยู่ทางโลก เรายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ก็ต้องการรวย ต้องการสวย ต้องการดี มีใครไหมที่ต้องการจะอับเฉาอับจน

ข้อสำคัญอยู่ที่การสร้างเหตุให้ถูกต้อง ถ้าเราสร้างเหตุไม่รวย สร้างให้เราจน จนจิต จนใจ จนสำรวม หน้าที่คอยระวัง มันก็จนไปหมด

ถ้าเหตุดีเสียอย่างด้วยกรรมฐาน จิตดีเสียอย่างคิดอะไรสำเร็จหมด ถ้าจิตไม่ดีนะครับ คิดอะไรไม่สำเร็จหรอก ทำอะไรก็ขัดข้อง มีแต่อุปสรรคเดือดร้อน สึกหาลาเพศไปท่านจะรู้เองนะ จะทำอะไรไม่เหมือนชาวบ้านเขา โอ้เพื่อนเราเขาทำเอา ๆ ได้เอา ๆ เราทำไม่ได้เลย

บางทีนาติดกันแท้ ๆ เขาทำได้ข้าว เราทำไม่ได้เพลี้ยลงหมด มันขัดข้องไปหมด ร้านค้าเขาข้างร้านเราขายดิบขายดี เหตุใดเราก็ขายเหมือนเขา ขายไม่ดีเลย มันขายไม่ได้เสียด้วย ร้านนั้นของก็สู้ร้านเราไม่ได้ เขาก็หยิบขายเอา ๆ ขายดีด้วย แต่เหตุใดหนอ ร้านเราขายไม่ได้ ก็เพราะเหตุอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นคนเราจะดีเหมือนกันหมดก็ไม่ได้ แล้วแต่บุญแต่บาป บุญก็มีความสุข ทำอะไรสำเร็จ บาปละก็มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความเดือดร้อนนานาประการ นี่อยู่ตรงนี้นะครับ

ผมเคยพูดให้เขาฟัง สวรรค์ก็เปิด บ้านเศรษฐีก็เปิด ไม่มีใครไปเกิดเลยหรือ แต่คุกปิด ทำไมไปติดตะรางกันเยอะ เขาปิดไว้แท้ ๆ ไปเข้ากันได้ไง แต่ที่เปิดไม่ค่อยอยากไป

แต่ความดีจะสร้างก็ไม่ใช่ง่ายและไม่ใช่ยาก ไม่ยากเกินไป และไม่ง่ายเกินไป แต่ทำชั่วมันก็ต้องเหนื่อยเหมือนกัน ทำดีก็ต้องเหนื่อย ทั้งสองอย่างเราก็เลือกเอาก็แล้วกัน ไหน ๆ เหนื่อยทั้งทีแล้ว เสียเวลาแล้ว เอาข้างดีดีกว่าข้างชั่ว ถึงเหนื่อยแสนเหนื่อยก็ให้มันได้ดี สำคัญเหนื่อยได้ชั่วนี่มันแย่ลำบากเหลือเกินนะครับ

ผมนึกทบทวนเท่าที่ผมเป็นอุปัชฌาย์บวชให้มา ผมพยายามสอนเหมือนกันทุกรูปนะ ให้สำรวมอย่างไร ให้ปฏิบัติอย่างไร ถวายหมดแล้วคิดกันได้หรือไม่

นี่ผมพูดนี่ก็สงสาร ไม่อยากให้ท่านบาป อยากให้เป็นผู้มีบุญวาสนาสึกหาลาเพศไปไหน ท่านจะได้เป็นเศรษฐี มั่งมีศรีสุข มีหน้ามีตา

ผมทำได้ ที่ผมสอนนี่ผมทำได้นะ ผมทำงานไม่เสร็จ ผมไม่ฉันข้าวนะนี่สองวันมาแล้ว ผมไม่ได้ฉันเลยถามเด็ก ๆ ดู ผมนั่งเขียนหนังสือตลอดเลยเสร็จแล้วมารับแขกอีก

นายทหารยศนายพล เอารถมาเจิม เราเคยส่งเสริมเขาเป็นนายพลมาเขาก็นึกถึงมาเยี่ยมเยียน และบอกว่าเงินไม่ได้เอามา แต่ช่วยสร้างศาลาหนึ่งหมื่นบาท จะส่งมาภายหลัง เห็นไหมนี่ มันก็ได้ทุกวันนะครับ

คนดีมีปัญญาจิตมันงอก คนไม่ดี ไม่มีปัญญาจิตมันขาดนะ ทำไม่ดีจิตขาด หมดอาลัยตายอยากเลยก็กลายเป็นเศษมนุษย์ บุรุษโคมลอย อันนี้ไม่ใช่ว่าผมจะพูดในวันนี้นะครับ พูดมานานแล้ว

พูดถึงเรื่องพระเครื่องรางของขลัง บางกรุเก่าจริงนะครับ ไม่มีคนนิยม ไปถามกรุใหม่ที่คนนิยมซิ เราก็เลือกเอาซิ เลือกกรุเอาเอง พระที่ไม่เอาเหนือเอาใต้ ท่านไปตามอย่างได้หรือ ถ้าท่านทำตามอย่างนั้น ท่านจะไม่ได้ดี จะไม่มีปัญญา

คนที่ดีมีปัญญา เขาจะสำรวม สังวรระวัง ชวนจิตมันเกิดนะครับ **"หนามแหลมใครเสี้ยม มะนาวกลมเกลี้ยงใครกลึง"** คนที่มีโหวงเฮ้งมันไม่เสียหรอกครับ คนที่มีโสฬส มีเลข ๑๖ อยู่ในตัวบุคคลใด คนนั้นดีหมดทุกคน จะเป็นฆราวาสก็ดีหมด ถ้าพูดถึงหมอดูมีเลขโสฬส มีเส้นผ่านศูนย์นั้นรับรองดีทุกคน ถ้าเส้นนั้นมันไม่เอาไหนก็เอาดีไม่ได้ เส้นมันคด

ผมเคยพูดเคยสอนอยู่เสมอว่า เส้นชีวิตมันคดทุกคน แต่ต้องทำให้มันตรง จิตมันขึ้น ๆ ลง ๆ ด้วยพรหมลิขิตมันขีดขั้น เดี๋ยวขึ้นเดี๋ยวลง เดี๋ยวดีเดี๋ยวชั่ว นั่นแหละคือพรหมลิขิต **จิตของเรามันคด กำหนดได้ ใช้สติปัฏฐานสี่ซิครับ เจริญสติอยู่ กำหนดซิครับ**

ถ้ากำหนดได้เส้นตรงนะครับ จะไม่ขึ้น ๆ ลง ๆ นั่นหรือพรหมลิขิต **จงทำดีให้แก่ดวง อย่าไปนั่งคอยดวงให้มันดี**

คนเราต้องมีดีหลายด้าน มีสิ่งแวดล้อมหลายอย่าง มีความรู้รอบตัวหลายอย่าง ไม่ใช่รู้อย่างเดียวที่เขารู้กันนะ ต้องรู้ให้รอบตัว เขาเล่นหวยกันเราก็รู้นะ ความรู้รอบตัวนะสำคัญ ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด รู้อะไรล่ะจะเท่ารู้วิชา

ดังคำกลอนสุนทรภู่ **"อันข้าไทได้พึ่งเขาจึงรัก แม้ถอยศักดิ์สิ้นอำนาจวาสนา เขาหน่ายหนีมิได้อยู่คู่ชีวา แต่วิชาช่วยกายจนวายปราณ"**

มีวิชาติดมากับตัวดีนะครับ ปัญญาติดมากับตัว ความรู้อยู่ในตำรา ใครอยากได้วิชาศึกษาเอาเอง ได้ผล

สำคัญวิชาอะไรกันหนอ แต่สู้รู้วิชาเอาตัวรอดเป็นยอดดี รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง ขอฝากไว้ด้วยนะ จะได้รอดพ้นอันตรายนะ อย่าไปโง่ อย่าไปโผล่ให้เขาเห็น

หยิ่งโยโสแมงป่องก็ไม่ดี ผู้ใหญ่ให้ของไม่เอาจองหองจริงๆ ไม่เอาเหนือเอาใต้เลยพวกจองหอง นี่ผมโดนด่ามาอย่างนี้ ผมมาเล่าถวาย

หลวงพ่อเดิมเคยด่าผม ให้คาถาเลี้ยงช้างไม่เอา คาถาต่อช้างป่า คาถาช้างตกน้ำมัน ไม่เอาครับ ตอนนั้นผมเตรียมจะสึกแล้ว ผมเอาคาถาผู้หญิงบทเดียว หลวงพ่อเดิมพูดทันที **“เจ้านี่หยิ่งโยโส แมงป่องจองหองนี่ผู้ใหญ่ให้รู้นี่ว่าเหตุการณ์จะต้องเอาไปใช้ ยังจองหองอีกหรือ”** นี่ผมเคยโดนด่ามาก็เล่าถวาย

ปู่ผมสอนว่า **“สมองหมา ปัญญาควาย”** ผมโดนด่ามาอย่างนี้ นี่เล่าถวายท่าน สิ่งละอันพันละน้อย ท่านจะจำไปได้ข้อเดียว ผมก็พอใจ ยังได้แบบอย่างของวัดไปใช้บ้าง ท่านคงได้แน่นะครับ อันนี้คุยให้ท่านฟัง เพื่อเป็นข้อคิดติดตัวท่านไป เพราะใกล้สึกแล้ว

เอาละท่านจะรักผมต่อภายหลัง **เมื่อท่านมีทุกข์น้ำตาไหล จึงจะคิดถึงหลวงพ่ออัมพวัน** ท่านไปสบายอาจจะลืมเลย ไม่กลับมาก็ได้ ผมไม่ว่าหรอก แต่ไปมีทุกข์แล้วก็กลับมาเถอะครับ ถ้าไม่สามารถแก้ปัญหาได้กลับมา ผมจะช่วย

“เดี๋ยว” ไม่มีนะ ไปสอนลูกหลานท่านในอนาคต อย่าเดี๋ยว รับรองท่านเป็นเศรษฐี จะค้าขายก็มั่งมีศรีสุขนะครับ นี่แหละท่านผู้มีปัญญาทุกท่าน โปรดโยนิโสมนสิการ พิจารณาด้วยปัญญาของท่านเอง

ผมมีความปรารถนาดี อยากให้ดีทุกองค์ สึกหาลาเพศไป อยากให้ลูกศิษย์มีบ้านใหญ่บ้านโต อย่างกับรั้ว อย่างกับวัง อย่างกับวัด ทั่วกันทุกท่านเทอญ

วันชำระหนี้สงฆ์

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๓๑ ธ.ค. ๓๒

วันนี้เราโชคดี ได้มีโอกาสทำบุญสิ้นปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เพื่อให้หมดเสนียดจัญไร เพื่อไม่มีเวรกรรม มีแต่บุญวาสนาส่งเสริมชีวิตตลอดไป

ท่านสาธุชนทั้งหลาย โปรดไปตัวเปล่า มาตัวเปล่า อย่าให้เป็นหนี้ใครติดตัวไป ขอให้ปลอดภัยตลอดปี ๒๕๓๓ จะได้มีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ขอท่านผู้ใจบุญ โปรด**หลุดพ้นเสียจากหนี้สินในตัวเอง คือ กิเลสนิทรา ราคัคคิ โทสัคคิ โมหัคคิ** โปรดทิ้งทอดมันเสียด้วยอโหสิกรรม อย่าได้เก็บไว้ในจิตใจให้เศร้าหมองต่อไป ประสบพบแต่โชคดี มีปัญญาตลอดปีใหม่ตลอดกัลปาวสาน

วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๒ ใกล้จะสิ้นปีอีกไม่กี่ชั่วโมง จะถึงพุทธศักราช ๒๕๓๓ เราจะได้ประกอบมงคลพิธีอันยิ่งใหญ่ คือ **การใช้หนี้สงฆ์**

ได้อาราธนาพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์บทใหญ่ ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง มีคนฟังอยู่ ๕ คน คือ **ปัญจวัคคีย์** เรียกสั้นๆ ว่า **"ธรรมจักร"** ได้ขยายผลวิเศษกว้างขวางตั้งแต่โลกมนุษย์จนถึงพรหมโลก เพราะอาศัยพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นของพระบรมศาสดา เราได้อาศัย**แสงสว่างจากพระธรรมส่องทางชีวิต จึงเป็นหนี้พระพุทธเจ้า**มามากหลาย เป็นหนี้พระพุทธเจ้ายังไม่พอ ยังเป็นหนี้พระเดชพระคุณองค์มหาบพิตร พระราชสมภารเจ้า ที่เราได้เข้ามาอยู่ใต้ร่มโพธิ์ทองของพระองค์ด้วยความสุขความเจริญอย่างหาประมาณมิได้

นอกเหนือจากนั้น เรายังเป็นหนี้บุญคุณผู้หลักผู้ใหญ่ ที่ปลุกปล้ำบำรุงเราให้เติบใหญ่ มีหลักฐาน มียศฐาบรรดาศักดิ์ เราจึงเป็นหนี้บุญคุณของท่านเหล่านั้นอีกไม่ใช่น้อย เราก็ต้องตอบแทนท่านด้วยการสนองพระเดชพระคุณให้เป็นทวีคูณ

หนี้บุญคุณอันยิ่งใหญ่เหลือจะนับจะประมาณนั้น คือ **หนี้พระคุณของบิดา – มารดา**

ท่านพังเพยเปรียบเทียบสั่งสอนมาสองพันกว่าปีแล้ว ว่าจะเอาท้องฟ้าหรือแผ่นดินมาเป็นกระดาษ เอาเขาพระสุเมรุมาศมาเป็นปากกา จะเอาน้ำมหาสมุทรเป็นน้ำหมึก ก็ไม่สามารถจารึกพระคุณของบิดามารดาไว้ได้ เพราะน้ำมหาสมุทรจะเหือดแห้งหมด ก่อนที่จะจารึกพระคุณบิดามารดาได้จบสิ้น

คนอื่นที่เป็นเพื่อนที่รักจนยอดหัวใจก็ยังมีโทษต่อตัวเรา รักเราไม่จริงเหมือนบิดามารดา เขาพึ่งเราได้ เขาจึงมารักเรา ของฝากกลอนสุนทรภู่ไว้ในที่นี้

อันข้าไทได้พึ่งเขาจึงรัก
แม้ถอยศักดิ์สิ้นอำนาจวาสนา
เขาหน่ายหนีมิได้อยู่คู่ชีวา
แต่วิชาช่วยกายจนวายปราณ

หนี้บุญคุณพ่อแม่เมื่อครั้งอดีตชาติ เมื่อชาติก่อนก็ยังใช้ไม่หมด มามีพ่อแม่ในชาตินี้ก็ยังใช้ไม่หมด ตายจากชาตินี้ไป มีพ่อใหม่แม่ใหม่ชาติโน้น อนาคตก็ยังใช้ไม่หมดสิ้นอีก

นี่แหละท่านทั้งหลายเอ๋ย เป็นหนี้บุญคุณพ่อแม่มากหลาย ยังจะไปทวงนาทวงไร่ ทวงตึกรามมาเป็นของเราอีกหรือ ตัวเองก็พึ่งตัวเองไม่ได้ ช่วยตัวเองไม่ได้ สอนตัวเองไม่ได้แล้ว เป็นคนอัปรีย์จัญไรในโลกมนุษย์ ไปทวงหนี้พ่อแม่ พ่อแม่ให้แล้ว เรียนสำเร็จแล้ว ยังช่วยตัวเองไม่ได้ มีหนี้ติดค้าง รับรองทำมาหากินไม่ขึ้น

นอกเหนือจากนั้นยังเป็นหนี้ตัวเอง ตัวเองเกิดมาแสนจะลำบากกาย ลำบากใจ กว่าจะเจริญวัยชันษา มีอายุเหยียบย่างมาถึง ๔๐ – ๕๐ ปีก็ยาก ไม่นึกถึงบุญคุณตัวเอง เลยตัวเองก็ไม่สงสารตัวเอง ไม่รักตัวเอง ทำชั่วช้าสามานย์ กินเหล้าเมาสุรา นี่คนประเภทไม่รักตัวเอง

คนไม่ทำกิจวัตร ไม่ปฏิบัติหน้าที่ ไม่รับผิดชอบ แปลว่าคนนั้นเกลียดตัวเอง กินเหล้าเมาสุรา เล่นการพนัน เที่ยวเสสรวลฮวลฮา กินโต้รุ่ง พ่อแม่ก็เสียใจ ยังไปว่าพ่อแม่ ไปทวงหนี้ เอาทรัพย์สมบัติพ่อแม่มาฉุยแฉกแตกราน นี่คือลูกสะสมหนี้ ไม่ยอมใช้หนี้ละ

วิธีใช้หนี้พ่อแม่ไม่ยากเลย ลูกหลานเอ๋ย **จงสร้างความดีให้กับตัวเอง** และก็เป็นการใช้หนี้ตัวเองนี่เป็นเรื่องสำคัญ ตัวเรา พ่อให้หัวใจ แม่ให้น้ำเลือดน้ำเหลืองแล้วอยู่ในตัวเรา จะไปแสวงหาพ่อที่ไหน จะไปแสวงหาแม่ที่ไหนอีกเล่า

คนใช้หนี้ตัวเอง คือ สร้างความดี ละความชั่ว เว้นอบายมุข การหาความสนุกในอบายมุขเป็นการสร้างหนี้ตัวเอง **ทุคติ ปาฏิกังขา** ตายไปนรกมีหนี้ติดไปด้วย หนี้บุญคุณไม่มีหมด ต้องติดตามไปทวงหนี้ท่านทั้งหลายในอนาคต ถึงไปตกนรกอยู่ในคุกตะราง หนี้สินก็ตามไปทวงอีก เว้นแต่ผู้ที่เป็นบัณฑิต เขาจะไม่ทวง เพราะคนไปติดตะราง คนอยู่ในกองทุกข์ไปทวงไม่ได้ เพราะไม่มีจะให้ อย่าไปทวงเขาเลยนะ เป็นทุกข์เปล่า ๆ

ถ้าใช้หนี้ตัวเองได้ ก็สร้างความดีเพิ่มขึ้น ความชั่วก็ออกไป หนี้สินผูกพันอย่าให้อยู่ในจิตใจ **สุคติ ปาฏิกังขา** หนี้หมดไปสวรรค์ หนี้ยังมีอยู่ก็ต้องไปนรก

คนที่รักตัวเอง ต้องใช้หนี้ตัวเอง พระพุทธเจ้าสอนว่า อัตตา หิ อัตตะโน นาโถ ตนเท่านั้นเป็นที่พึ่งของตน

กงเต๊กเขายังทิ้ง ๔ บ่อ เอาไปใช้หนี้เก่า เอาไปฝากไว้ เอาไปฝังไว้ เอาไปทิ้งเหว อย่างนี้นะ

๑. ใช้หนี้เก่า คือ ตอบแทนพ่อแม่ของเรา

๒. ฝังไว้ หมายความว่า เอาไปให้พวกยากจน อาจจะไม่ตอบแทนก็ช่าง

๓. **ฝากไว้** เอาไปช่วยเขา เลี้ยงดูอุปการะลูกเด็กเล็กแดงของเรา โตขึ้นเขาก็จะใช้หนี้เลี้ยงดูเราต่อไปในอนาคต

๔. **ทิ้งเหว** ก็กินทุกวัน กินเข้าไปไม่รู้จักเต็ม คือเอาไปทิ้งเหว กินเข้าไปแล้วยังไม่ได้ทำงาน ยังไม่มีกิจกรรมให้ดี ก็เป็นหนี้ตัวเองต่อไป

โลกมนุษย์นี้ มีมนุษย์ใจสูง ขี้เกียจ ไม่มีเพื่อน ไม่มีเงิน เพราะไม่มีงานทำ งานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข จงทำงานให้สนุก มีความสุขในการทำงาน เงินไหลนอง ทองไหลมา

คนเกิดมาดี มีปัญญา คนนั้นอยู่รอดปลอดภัย คนไหนปฏิบัติธรรมไปรอดแน่ คนไหนไม่มีคุณธรรม คนนั้นไปไม่รอดไม่ปลอดภัย ถึงมีความรู้สูงอย่างไร ก็เอาตัวไม่รอด

ถ้าเราใช้หนี้ตัวเองด้วยการทำงานให้แก่ตัวเอง ทำงานในการเรียนหนังสือ ทำงานในการสร้างหลักฐานขึ้นมา อย่างนี้ใช้หนี้ตัวเอง เกิดมาอย่าให้เสียชาติเกิด ถึงจะอยู่ในโลกมนุษย์ก็ตาม พยายามสร้างความดีเป็นการใช้หนี้ตัวเอง มีความหมายอย่างนี้

เมื่อสมัยอาตมาเป็นเด็กอยู่ที่วัดศรัทธาภิรมย์ เขาเรียกวัดใหม่ศรัทธาราษฎร์ *เวลาไปวัด ยายก็ให้นำก้อนดินใส่กระบุงหาบไปทุกวันพระ* ถามยายว่า*เอาไปทำไม* ยายบอกว่า *เอาไปใช้หนี้สงฆ์นะ หลาน*

หนี้สงฆ์เป็นอย่างไร ยายอธิบายให้หลานฟังซิ ยายบอกว่า เออ! หลานเอ๋ย เราไปเหยียบดินวัดติดเท้ากลับมา **เป็นหนี้สงฆ์** *เราจึงต้องเอาก้อนดินไปใช้หนี้วัด*

เดี๋ยวนี้ไม่ต้องแล้ว เอาควายไปเลี้ยงในวัดตัดต้นไม้วัดเลย พอพระท่านพูดขึ้นก็ทะเลาะกับพระ คนประเภทนี้ เป็นลูกศิษย์เถรเทวทัต ลงนรกโลกันต์ ถูกลมเกย์พัด ถูกไฟไหม้ ถูกโจรกรรม ถูกกฎแห่งกรรมลงโทษตายเรียบ ขอฝากท่านไว้ จงสร้างความดีใช้หนี้ตัวเอง จึงมีประโยชน์ต่อชีวิต

คนเราเป็นหนี้กันทั้งนั้นแหละ หนี้อะไรหนอที่ใช้ไม่มีหมด หนี้บุญคุณนะ ท่านทั้งหลายผู้เป็นบัณฑิตโปรดคิด บุญคุณไม่มีหมด ไปขอยืมเงินเขามา หนึ่งพันบาท ใช้วันละร้อยเดี๋ยวก็หมด หมดแล้วก็เลิกกัน

แต่หนี้บุญคุณ โบราณเขาบอกว่า **"ซื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน"** ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย ถ้าซื่อกินไม่หมด หลั่งไหลมาเรื่อย หนี้บุญคุณไม่มีหมดหรอก ไปช่วยเขาทำนา ช่วยบ้านโน้นบ้านนี้ เขาจะไม่ลืมพระคุณเลย

นอกเหนือจากไปช่วยบ้านอันธพาล มันจะลืมบุญคุณคนได้ ถ้าไปช่วยบ้านบัณฑิตผู้มีปัญญาแล้ว เขาจะไม่ลืมพระคุณเลย

เพราะฉะนั้นคนเราจึงไม่ลืมพระคุณบิดามารดา พระคุณอุปัชฌาย์อาจารย์ จะไม่ลืมพระคุณสถานที่ ไม่ลืมพระคุณแหล่งให้เกิดวิชา จะไม่ลืมแหล่งให้เกิดความดี หมั่นไปมาหาสู่กัน จะไม่ลืมพระคุณของตัวเองว่าตัวเราเกิดมายาก ต้องสร้างความดีใช้หนี้ตัวเอง การที่จะใช้หนี้ตัวเองก็สร้างความดีให้มากขึ้น ทำงานให้มากขึ้น ทำความดีให้ปรากฏชัด อย่างนี้ซิ เรียกว่า**ใช้หนี้ตัวเอง**

เดี๋ยวนี้เราไม่สงสารตัวเองแล้ว กินเหล้าเข้าไป ทรัพย์สมบัติพ่อแม่ให้มาก็ขาย แจกจ่ายไปหมด ไม่มีเหลือเลย ตัวเองก็จะขายตัวกิน ขายตัวเองเขาก็ไม่เอาอีก เพราะขี้เกียจเช่นนี้ ขอฝากท่านสาธุชนเป็นข้อคิดในวันใช้หนี้สงฆ์

ใช้หนี้ก็ต้องสร้างความดี เป็นการใช้หนี้พระคุณศรีรัตนตรัย ใช้หนี้พ่อแม่ ใช้หนี้ตัวเอง ต้องสร้างความดีให้มันยิ่งใหญ่ เหมือนสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถมีพระราชดำรัสไว้ในวันแม่เมื่อ ๑๐ ปีที่ผ่านมา อาตมาจำได้

"พ่อแม่ทั้งหลายเอ๋ย จงสร้างบ้านเมืองให้ยิ่งสุข ลูกเอ๋ย จงสร้างชาติให้ยิ่งใหญ่ ช่วยตัวเองนะ ลูกนะ หาวิชาความรู้พึ่งตัวเองต่อไป"

ลูกเอ๋ย จงสร้างชาติให้ยิ่งใหญ่ คือ สร้างตัวเองให้ใหญ่ ให้ปกครองตัวเองได้นะลูกนะ นี่เป็นการใช้หนี้ตัวเอง พ่อแม่ก็สร้างบ้านเมืองให้ยิ่งสุขไว้ให้ลูกอยู่ ผูกอู่ให้นอน ให้วิชาความรู้ทุกประการ

องค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมพุทธเจ้า เมื่อกาลครั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปี พระองค์ทรงเสด็จบรรพชา ไม่ได้เอาสมบัติของพระราชบิดาไปเลย ไปแต่ตัวเปล่า ๆ ไม่มีอะไรเลย ร้อนถึงพระจักรินทร์เทวราช เอาผ้ากาสาวพัสตร์มาถวาย ที่แม่น้ำอโนมานที สร้างความดีด้วยการบรรพชา

พระองค์เป็นโอรสจักรพรรดิ มีเงินหลายโกฏิ สตางค์เดียวไม่เคยขอพ่อแม่เลย มาตัวเปล่า ไปตัวเปล่า ไปสร้างความดีในโลกมนุษย์ มีชื่อเสียงโด่งดังมาจนบัดนี้

พระพุทธเจ้าของเรา รวยทรัพย์ รวยชื่อเสียง รวยความเป็นบรมครูสอนประชาชน ให้มีทรัพย์ มีคุณสมบัติ มีชื่อเสียง มีความรักต่อกัน ทำให้วัดวาอารามรุ่งเรือง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว สง่างามเพราะความรวยของพระพุทธเจ้า แต่พระสงฆ์บางพวกไม่รวย ไม่มีน้ำใจ เพราะเหตุใดใช้หนี้ญาติโยม

พระบรมศาสดา ตรัสแก่พระอานนท์ศรีอนุชาว่า

"ดูกรอานนท์ บัดนี้ อานนท์เอ๋ย เราเป็นนักบวช เป็นหนี้ชาวแว่นแคว้น เป็นหนี้ญาติโยมมากหลาย ดูกรอานนท์ศรีอนุชา จงใช้หนี้โยมเขา จงใช้หนี้ชาวแว่นแคว้นเขา ใช้ค่าข้าวสุกเขา ใช้ค่าปัจจัย ๔ เขานะ อานนท์"

"ดูกรภิกขเวสงฆ์ผู้ทรงศีลสังวรในพระธรรมวินัย อย่าทำตัวร้ายแรงต่อสังคม ขอพระสงฆ์จงทำตัวให้เป็นประโยชน์สุขต่อสังคม กิจกรรมของพระสงฆ์จงเป็นเอกภาพรวมสามัคคีกัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป"

พระองค์จึงสอนให้พิจารณาปัจจัย ๔ สอนพระภิกษุให้ใช้หนี้ญาติโยมด้วยการพิจารณาปัจจัย ๔ มีจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานเภสัช อย่านิ่งดูดาย บริโภคของโยมโดยไม่พิจารณา

จีวร ผ้าผ่อนท่อนสไบ ญาติโยมน้อมมาถวาย พระสงฆ์ต้องเคร่งครัดในสีลาจารวัตร และพิจารณาปัจจัยทุกครั้งที่ใช้นุ่งห่ม

บิณฑบาต โยมมาใส่บาตร ให้พระสงฆ์ฉัน พระแต่ละรูปก็เป็นหนี้โยม แต่ละเม็ดข้าวสุกแล้วทำไมไม่ใช้หนี้โยม พระพุทธเจ้าสอนให้ใช้หนี้โยมเช่นเดียวกัน

เสนาสนัง กุฏิที่อยู่ ที่กินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก มาบวชแล้วไม่ใช้หนี้โยม ไม่ช่วยกันกวาด ไม่ช่วยกันทำ คนที่ไม่รักษาของเขา **เป็นหนี้สงฆ์ สงฆ์ก็เป็นหนี้ประชาชน** ไม่ได้รักษาของประชาชนไว้ เป็นสมบัติของสงฆ์ ให้คงทนแต่ประการใด เลยก็เป็นหนี้สงฆ์เหมือนกัน ไม่ใช่โยมเป็นหนี้อย่างเดียวนะ

พระสงฆ์เป็นหนี้ด้วย เป็นหนี้ใคร เป็นหนี้โยม

โยมถวาย สังฆทาน **ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ** ถวายเป็นของสงฆ์ *พระสงฆ์จะใช้ส่วนตัวไม่ได้ ต้องเอาไปใช้หนี้สงฆ์ เอาไปให้สงฆ์ใช้เฉลี่ยกันไป* ด้วย ๔ ประการ

ส่วนที่ ๑ ถวายพระพุทธเจ้าส่วนหนึ่ง

ส่วนที่ ๒ ถวายสงฆ์ที่ไม่มี – ขาดแคลน

ส่วนที่ ๓ ถวายผู้ทรงศีลทรงธรรม

ส่วนที่ ๔ ถวายแก่เปตชน ผู้ล่วงลับไปแล้วเป็นทักษิณานุปทาน

เป็นหนี้โยมด้วยนะ รับรองกินกับนอน ตายแล้วไปเป็นเปรต พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ตายไปแล้วจะไปกินก้อนกรวดก้อนทองแดงในเมืองนรกแน่นอนที่สุด

เดี๋ยวนี้ พระที่วัดนี้ตายไปหลายองค์ กำลังกินก้อนกรวดก้อนทองแดงอยู่ในเมืองนรก ไม่เคยใช้หนี้โยมเลย ใช้หนี้โยมต้องสร้างความดี ให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน อย่างนี้เป็นการใช้หนี้ญาติโยม

พระพุทธเจ้าตรัสว่า "อานนท์ศรีอนุชา บัดนี้เราเป็นหนี้ชาวแว่นแคว้น เป็นหนี้ข้าวสุก ข้าวสาร เป็นหนี้ปัจจัย ๔ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานเภสัช จะต้องใช้หนี้โยมเขา"

ใช้หนี้อย่างไรล่ะ ใช้หนี้โดยการสร้างประโยชน์ให้แก่โยมเขา พัฒนาจิตให้โยมด้วย พัฒนาการศึกษาให้โยมด้วย พัฒนาสังคม พัฒนาเศรษฐกิจให้โยมมีอาชีพการงานด้วย พัฒนาสังคมให้โยมเขาอยู่อย่างมีความสุขด้วยเมตตา ปรานี อารี เอื้อเฟื้อ ขาดเหลือคอยดูกัน อย่างนี้เป็นหน้าที่ของพระสงฆ์

ฉะนั้นท่านสาธุชนโปรดทราบ นี่ผ้ากราบ เวลาโยมเอาของมาถวาย พระท่านจะรับประเคน ถ้าเป็นจีวร พระท่านบอกว่า ยถาปัจจะยัง จีวะรัง ปะฏิเสวามิ นี่ใช้หนี้โยมแล้ว จะต้องว่านะ

ถ้าโยมเอาของมาถวายเป็นบิณฑบาต ก็ว่า ยถาปัจจะยัง ปิณฑะปาโต นี่ย่อ ๆ ให้ฟัง ใช้หนี้โยม ให้พรโยมนะ

ถ้าโยมเอาเสนาสนะมาถวาย ท่านจะกล่าวว่า ยถาปัจจะยัง เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ ท่านจะใช้หนี้

โยมเอาคิลานเภสัช น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำตาล เนยใส เนยแข็งเป็นต้น เป็นเภสัช ก็ต้องว่า คิลานเภสัช นี่ก็ใช้หนี้โยม ให้พรโยมด้วย โยมทำน้ำปานะมาถวายอยู่ในเขตของคิลานเภสัช ก็ต้องให้

พรมนั่งอยู่นี่เป็นเสนาสนะ เวลานั่งลง พระทุกรูปจะบอกว่า ปฏิสังขา *โยนิโส เสนาสนัง ปะฏิเสวามิ* คนที่สร้างพรม เสนาสนะ จะได้บุญ นี่ใช้หนี้ทุกเวลานะ

พระบางองค์ไม่ใช้หนี้ก็กินก้อนกรวดก้อนทราย ไปตกนรก บางองค์ตายเป็นพระภูมิก็มี เพราะเก็บสมบัติไว้มากมาย ตายไปเป็นพระภูมิเฝ้าเงินเฝ้าทอง เป็นโสมเฝ้าทรัพย์ ยังงี้มีเยอะ ก็ไปเฝ้าทรัพย์กันต่อไป เป็นพระพรหมได้อย่างไรหรือ เป็นพระภูมิน่ะถูกแล้ว ไปเฝ้าทรัพย์สมบัติของตนที่ได้สะสมมานาน เป็นหนี้กันมากมาย

นี่แหละเวลาพระจะฉัน ท่านก็บอกว่า *ปะฏิสังขาโย* เวลารับประเคนก็ว่า *ยถาปัจจะยัง* นี่ใช้หนี้โยม และฉันแล้วก็ใช้หนี้โยมด้วย *ยถาสัพพี ยถาให้ผี สัพพีให้คน*

กรวดน้ำอย่าไปจับก้นกัน *ยถาเปตานัง ให้แก่เปรต สัพพีติโย* หมายความว่า*ให้พรแก่คน* ยถาให้ผี สัพพีให้คน ต้องพนมมือรับพร ขอฝากไว้ด้วยในการใช้หนี้ในวันนี้

ที่พระบิณฑบาต ต้องสำรวมอินทรีย์ คือ สำรวมสายตาแลดูไปช่วงแอก อย่าเหลียวล่อกแล่กเหมือนลิงค่างบ่างชะนี ถ้าไปเรียก *"โยมพระมาแล้ว"* นี่ขอทาน! ไม่ใช่บิณฑบาตโปรดสัตว์ พระพุทธเจ้าไม่เคยสอน พระท่านทำกันเองนะ

ถ้าเขาไม่ปวารณาอย่าเรียก บางทีเขาปวารณากับเด็กไว้ *หนู ถ้าพระมา ยายไม่รู้ เรียกหน่อยนะ* อย่างนี้ได้ ให้เด็กเรียก เราอย่าไปเรียกเองนะ

พระบิณฑบาตก็ว่า *ยถาปัจจะยัง ปิณฑะปาโต* ตลอดทาง ถ้าพระไม่ทำ เป็นหนี้สงฆ์ เป็นหนี้โยม ตายไปตกนรกแน่

กิจวัตรพระมี ๑๐ อย่าง คือ *๑. ลงอุโบสถ ๒. สวดมนต์ไหว้พระ ๓. บิณฑบาตไม่พัก ๔. โปรดให้โยมได้สร้างความดี ๕. กวาดเว็จกุฎี* ขัดส้วม นี่เป็นหน้าที่ของพระ ถ้าพระในวินัยนี้ผ่านเว็จกุฎี ได้กลิ่นเหม็น เห็นสกปรก ถ้าหนีเป็นอาบัติโทษ *๖. รักษาผ้าครอง ๗. โกนผมปลงหนวด* ตัดเล็บ *๘. อยู่ปริวาสกรรม ๙. ศึกษาสิกขาบทและปฏิบัติพระอาจารย์ ๑๐.* พิจารณา *ปัจจเวกขณะปัจจัยทั้ง ๔ เป็นต้น*

โยมโปรดทราบไว้ด้วย ไม่ใช่เป็นหนี้เฉพาะโยม พระสงฆ์เป็นหนี้ตัวดีนัก เอาสองคูณเลย เหมือนรับราชการขาติดโซ่อยู่ ๑ ขาแล้ว ถ้าทำผิด ๑ ขา เข้าไปตะรางเลย พระสงฆ์ก็เหมือนกัน เป็นผู้สอนประชาชน เป็นตัวอย่างที่ดีของโลกมนุษย์ เพราะเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบแล้ว ขอฝากไว้ด้วย

เวลาโยมไหว้พระสงฆ์ พระสงฆ์ก็ให้พร ถ้ามีทั้งโยมหญิงโยมชาย กำลังไหว้ พระสงฆ์องค์นั้นจะกล่าวว่า สุขิตา โหถะ ทุกขา ปะมุญจะถะ ขอท่านทั้งหลายจงถึงซึ่งความสุข ปราศจากทุกข์เถิด

ถ้าโยมผู้ชายไหว้คนเดียว ท่านบอกว่า สุขิโต โหตุ ทุกขา ปะมุญจะตุ ถ้าโยมผู้หญิงไหว้คนเดียว ท่านจะว่า สุขิตา โหตุ ทุกขา ปะมุญจะตุ

นี่ให้โยมนะ พระบางองค์ไม่ให้เลย เป็นหนี้สงฆ์ เป็นหนี้พระพุทธเจ้า ตายเป็นเถรเทวทัต กินก้อนกรวดก้อนทราย เกิดเป็นวัวเป็นควาย ด้วยอำนาจโมหะ ที่ไม่รู้ ไม่ปฏิบัติตามธรรมวินัยนี้

แต่**พระสงฆ์องค์ใด ปฏิบัติกรรมฐาน ก็เป็นการใช้หนี้สงฆ์** เป็นการอโหสิกรรม หยิบหนอ ฉันหนอ เคี้ยวหนอ กลืนหนอ อาหารนี้อาตมาเยียวยาให้ช่วยชีวิตอยู่ได้ ๑ วัน อาตมาจะไม่ลืมโยม อาตมาจะใช้หนี้โยมด้วยการปฏิบัติธรรม ปฏิบัติได้เมื่อใด อาตมาจะไปโปรดโยม จะไปเทศน์โปรดโยม จะให้โยมเข้าทางวัด ให้โยมมีศีล ให้โยมมีภาวนา ให้โยมไปสวรรค์นิพพาน นี่จุดมุ่งหมายที่ใช้หนี้สงฆ์

พระสงฆ์เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยใช้หนี้ตัวเอง เลยก็ต้องไปเป็นกรรม อย่างต่ำก็สมองเสีย สอนใครไม่ได้ สอนตัวเองไม่ได้แล้ว ออกไปสอนคนอื่นก็ไม่ได้

แล้ว ก็เป็นหนี้ตัวเอง ตายไปแล้วก็ลงโลกันต์ เพราะว่าทรยศต่อกฎบัญญัติสงฆ์ในที่ประชุมด้วย

เอสาหัง ภันเต สุจิรปรินิพพุตัมปิ ทรยศต่ออุปัชฌาย์ ทรยศต่อคู่สวดกรรมวาจาจารย์ ทรยศต่อสงฆ์ในที่ประชุมสังฆกรรม ในโรงอุโบสถ

พูดถึงใช้หนี้โยม ขอพูดต่อไปสักหน่อยนะจ๊ะ **บวชลูก บวชหลานอย่าแห่** เป็นหนี้สงฆ์ **เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ต้องสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ** รำลึกคุณพระรัตนตรัย **ลูกนาค แม่นาค พ่อนาค จะได้บุญ** ไม่ใช่เอาเหล้ามากินกันในเขตขัณฑสีมา ท่านจะเป็นหนี้สงฆ์ตลอดชาติ ขอฝากไว้ด้วยนะ

งานศพพ่อแม่ เอาเหล้าไปกินหน้าศพ เอาการพนันไปเล่นต่อหน้าศพที่ทำงานพระพุทธศาสนา ที่ทำงานของพระพุทธเจ้า โยมจะต้องลงนรก ดวงวิญญาณไม่ได้รับส่วนบุญ ดวงวิญญาณเกิดไปอยู่บนสวรรค์ จะหนีเลย เหลือแค่ซากศพอยู่เหลือเครื่องตั้งสักการะ ดวงวิญญาณจะไม่รับบุญและไม่ให้พรแก่ลูกหลาน

ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย อย่าฝ่าฝืนขืนกระทำ ไม่รักตัวเอง กินเหล้าเมาสุราในเขตขัณฑสีมา และก็ร้องรำทำเพลง แอ่นหน้า แอ่นหลัง ต่อหน้าองค์พระพักตร์องค์พระพุทธเจ้า ขาดความเคารพ พระองค์ไปบวช มีแห่ไหม แต่ต้องเดินทางไกล แรงม้ากัณฐกะเหาะไป เข้าจึงนิยมเอาม้าแห่นาค เอาอย่างพระพุทธเจ้าบ้าง

ความจริงเดินมาครึ่งกิโลเมตร จะแห่ม้าทำไม และมีสัปทน คือ ร่มเดินทางข้ามทุ่งนามา ๑๖ โยชน์ กว่าจะมาถึงวัดเชตวัน ก็ต้องมีร่มกาง เข้าเขตแล้วต้องเคารพ ต้องลดร่ม ถอดรองเท้า เข้าในเขตขัณฑสีมา เคารพพระพุทธเจ้าเถิด โยมจะไม่เป็นหนี้สงฆ์นะ ขอฝากไว้ด้วย

หนี้บุญคุณของสงฆ์ พระท่านสอนโยมใช่ไหม ก็เป็นหนี้สงฆ์ สอนโยมให้สร้างความดี โยมได้ปฏิบัติกรรมฐาน โยมจะรู้ว่าโยมเป็นหนี้สงฆ์ ถ้าโยมปฏิบัติกรรมฐานไม่ได้ ก็ไปว่าพระสงฆ์องค์ชี เอาดีไม่ได้

มาวัดก็มาใช้หนี้สงฆ์ สร้างความดีออกจากวัดไป ไม่ใช่มาหาเรื่องกับพระ มาทะเลาะกับพระ มาจับผิดพระ นั่นแหละมาสร้างหนี้ในวัดทีเดียว น่าสงสารมาก

อาตมามานั่งนี่ พิจารณาตั้งแต่เดินแล้ว ว่าใครสร้างพรม **ปฏิสังขาโยนิโส เสนาสนัง ปฏิเสวามิ** คนที่สร้างพรมจะได้บุญ เหมือนหว่านพืชหวังได้ผล โยมอย่าไปหว่านข้าวบนยอดเขา อย่าหว่านข้าวในป่า คงไม่ได้บุญ ไม่ได้พืชพันธุ์ธัญญาหาร แถมเสียข้าวปลูกไปเปล่า ไม่เกิดประโยชน์แต่ประการใด

พระเดี๋ยวนี้ใช้หนี้ใคร ปากหมุบหมิบว่ากระไรก็ไม่ทราบ นี่แหละอาตมานึกถึงบุญคุณโยมเหลือเกินนะจ๊ะ งานศพอาตมารีบให้โรงผีก่อนใช้หนี้โยมเหมือนกัน

โยมให้ค่าข้าวสุกข้าวสารแต่ละเม็ด อาตมาจะไม่ลืม อาตมาฉันข้าวคนอื่นยาก แต่ละเม็ดนี่นับหนึ่งถึงสิบเม็ด ฉันเข้าไปแล้วจะใช้หนี้โยมอะไรโยมทำมาหายาก ทำมาด้วยความลำบากประการใด รู้อย่างไร จะรู้จริงทุกสิ่งน่าเศร้าใจ ดังนั้นอาตมาจึงขออธิษฐานจิตให้กลับมาก่อน ที่คอหักไปนั้นอาตมายังใช้หนี้โยมไม่หมด โยมส่งปิ่นโต โยมส่งคาวหวาน ยังใช้หนี้ไม่หมดเลย ก็ปฏิญาณตนว่า

“จะทำงานพระพุทธเจ้าให้แก่ประชาชน จะทำงานสาธุชนให้เป็นผลงานของเรา สิ่งใดที่ไม่เหลือวิสัยหนึ่ง สิ่งใดที่ไม่ผิดตามวินัยพระธรรมคำสอนหนึ่ง สิ่งใดไม่ผิดกฎหมายบ้านเมืองหนึ่ง อาตมาจะช่วยหัวยันป้าย”

ที่หอประชุมวัดอัมพวัน เสียงไม่ออก ข้างนอกไม่เข้า ไม่ผิดกฎหมายบ้านเมือง มิฉะนั้นบ้านเมืองเขาจะปรับเอา ชาวบ้านเขาจะร้องทุกข์ วัดนี้หนวกหูเหลือเกิน

เพราะบ้านมีกลุ่มทั้งยักษ์ ทั้งมนุษย์ ยักษ์ไม่ชอบเสียงพระ มนุษย์ชอบเสียงพระ มันก็ทะเลาะกัน

อาตมภาพประธานสงฆ์ ขออนุโมทนา อาตมาขอยืนยันกับญาติโยมปณิธานนี้ “จะใช้หนี้โยมจนชีวิตหาไม่”

สร้างหอประชุม สร้างศาลาขึ้นมา เพื่อใช้หนี้โยม พาลูกหลานมาอบรมนะจ๊ะ พาพี่ป้าน้าอามาเข้ากรรมฐาน อาตมาจะได้มีโอกาสใช้หนี้โยมด้วยการสอนกรรมฐาน ให้เอาความดีให้โยม เป็นการใช้หนี้โยม ค่าข้าวสุกค่าน้ำปานะ ไม่ใช่กินของโยมเปล่า ๆ

ในวันนี้ ท่านจะได้ความสุขในอนาคต สองคูณขึ้นไป นึกถึงบุญเมื่อใด ชื่นใจเมื่อนั้น นึกถึงศีลเมื่อใด ชื่นใจเมื่อนั้น นึกถึงทานการบริจาคของท่าน ท่านจะดีใจเป็นน้ำย้อยกระบอกตาล ทีละหยด ทีละหยด น้ำตาลก็เต็มกระบอกได้ ขอให้หมั่นทำ หมั่นเพียรเวียนขวนขวาย สร้างแต่ความดีเถิด อย่าทะเลาะกันนะ สามีภรรยาอย่าทะเลาะกันเลย อาตมาเสียใจด้วย อย่าไปตีลูกตีหลาน ด่าลูกด่าหลานเลย ขอบิณฑบาตเสีย

อยู่ด้วยความชื่นใจ อยู่ด้วยความใช้หนี้บุญคุณกัน นึกถึงตอนได้กันเกลือก็ว่าหวาน ชวนกันไปจนกระทั่งถึงเมรุ พยายามจูงกันไปถึงสวรรค์นิพพานดังได้ชี้แจงแสดงมา ในการใช้หนี้ในวันนี้

อาตมาประธานสงฆ์ขอตั้งปณิธานต่อหน้าโยม จะทำงานพระศาสนาด้วยความสามารถและจะบูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ด้วยความสามารถและทำด้วยฝีมือของอาตมาและคณะสงฆ์ ช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากกองทุกข์ถึงบรมสุขโดยทั่วหน้ากัน

และโยมก็ปวารณาอาตมาบ้าง **จงสร้างตัวเองให้ดี ใช้หนี้ตัวเองไป** จะสำเร็จตามปรารถนาดังได้ชี้แจงทุกประการ

อำนาจพรศักดิ์สิทธิ์ในสิ้นปีนี้ จะบันดาลให้ทุกท่าน**ไม่มีหนี้สงฆ์ ไม่มีหนี้ของใครติดตัวท่านไป ท่านจะมีแต่ความบริสุทธิ์ใจ จะมั่งมีศรีสุขเป็นมหาเศรษฐีในโอกาสปีนี้ตลอดกัลปาวสานเถิด**

วันทำบุญแผ่นดิน

หลวงพ่อท่านได้เล่าประวัติความเป็นมาของงานบุญพิธีในวันที่ ๑๔ มกราคม ว่าทำกันไปทำไม เพื่อประโยชน์อะไร ท่านเล่าว่า

"๗๐๐ กว่าปีที่แล้ว สมัยที่กรุงศรีสัชนาลัยเป็นเมืองหลวง ต่อมาพระร่วงต้องการจะย้ายเมืองมาที่สุโขทัย เมืองเก่ามันคับแคบ จึงทำบุญแผ่นดิน ก่อนจะสร้างเมืองเสียก่อน ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๔ มกราคม เพื่อทำบุญอุทิศให้แม่พระธรณี แม่ศรีโพสพ แม่นพดารา จะได้อยู่เย็นเป็นสุข ประชาชนก็มาร่วมกันในตอนเช้า (แม่ศรีโพสพ แม่นพดารา คือเทวีที่ดูแลนาข้าว) เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีคนรู้จัก เลยไม่ได้ทำบุญแผ่นดินกัน ที่วัดอัมพวันเราทำมานานแล้ว สมัยก่อนเมืองแถวลพบุรี เป็นเมืองละโว้ พระปรางค์ต่าง ๆ เป็นศิลปะของชาวขอมทั้งหมด พระร่วงก็เดินทางหนีพวกขอมไปสู่สุโขทัย แล้วไปบวชอุปสมบทในพระพุทธศาสนา จึงดำดินไปโผล่ที่วัดแห่งหนึ่ง โผล่ขึ้นไปที่ตรงหน้าพระร่วงพอดี

พระยาเดโช (ขอม) เลยถามว่า **"พระร่วงอยู่ไหม??"** พระร่วงตอบว่า **"อยู่...รอก่อนนะ เดี๋ยวไปตามมาให้"** แล้วพระร่วงก็ขึ้นกุฏิไปเลย เลยพระยาเดโชก็กลายเป็นหินตรงนั้นเลย

ตามตำนานเล่าว่า พระร่วงท่านเป็นผู้มีบุญฤทธิ์จากอดีตชาติ คือมีวาจาสิทธิ์ พูดอย่างไรจะเป็นไปตามนั้น ทำให้พระยาเดโช จากเมืองขอม (ซึ่งเป็นที่รู้กันว่า เก่งวิชาดำดิน) ต้องรออยู่ แต่ตรงนั้นก็ได้แต่รอไปไหนไม่ได้ กลายเป็นหินไป ต่อมาภายหลังก็โดนชาวบ้านทุบไปทำยาเสียหมดไม่เหลือ เพราะเชื่อว่า พวกขอมนั้นเก่ง มีวิชา เอาไปทำยารักษาโรคได้)

พระยาเดโชเลยโดนธรณีสูบเลย ดูดลงไปครึ่งนึง แล้วแข็งเป็นหินไปเลย

พระยาเดโชเลยบอกว่า **"ค่อย ๆ หน่อย กลัวแล้ว ๆ"**

แม่ธรณี จึงตอบพระยาเดโชกลับไปว่า **“กลัวไม่ได้ คุณมาทำเขาก่อน...”**

ใครท่องคาถานี้ หลวงพ่อท่านว่า **“ไป รวย มา รวย”** คาถาที่ว่าคือ

“อิติปิ โส ภะคะวา / ยามนี้ยามดี ได้ฤกษ์พระชินสีห์ จะเสด็จยาตรา / โลโภ ลาภา นะโม พุทธายะ”

แล้วเวลาลงจากรถ จากเรือน พอเท้าถึงพื้น ให้กลั้นใจว่าคาถา **(ขอเน้นว่าต้องกลั้นใจ หลวงพ่อท่านเน้นไว้)**

“แม่ธรณีเจ้าเอยยย... อยู่แล้วหรือยัง... สังขาตัง โลกัง กะวิทู”

แล้วแม่พระธรณีจะช่วย จะปลอดภัย ทำมาค้าขึ้น มีอะไรก็นึกถึงแม่ธรณีไว้ จะรอดตายได้

ทีนี้ท่านที่เอาดินในงานทำบุญแผ่นดินกลับไป แต่ไม่ทราบวิธีปฏิบัติให้ปฏิบัติดังนี้

แบ่งทรายไว้ ๕ ส่วน โดย ๔ ส่วน ไปโรยรอบเขตบ้านของเรา อีกส่วนก็เก็บไว้บูชาหรือโรยไปหมดเลยก็ได้ ก่อนโรยก็ว่าคาถาแม่ธรณีทุกครั้ง แล้วอธิษฐานเอา จึงเป็นที่มางานทำบุญแผ่นดินของทุกปี

บันทึกเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖

ครูบาอาจารย์

หลังจากที่คิดจะสึกแล้วไม่ได้สึก จนได้ของดีจากหลวงพ่อเดิมติดตัวมาอยู่ต่อมาทราบว่า มีพระเก่งสามารถยืดเหรียญได้ ก็ดั้นด้นไปหาถึงขอนแก่น ให้ผู้ใหญ่บ้านแถวนั้นพาไปพบพระธุดงค์รูปหนึ่ง ซึ่งแขวนกลดอยู่ใต้ต้นไทรไม่ทราบอายุอานามท่าน เพียงแต่คุณลุงผู้ใหญ่บ้านเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ท่านเห็นหลวงพ่อในป่ามาปักกลดที่นี่ทุกปี ๆ ละครั้ง ๆ ละประมาณหนึ่งเดือนแล้วก็ไป ตั้งแต่คุณลุงผู้ใหญ่ยังเป็นเด็กแก้ผ้า จนถึงวันนี้ (วันที่เล่า) คุณลุงผู้ใหญ่อายุแปดสิบกว่า หน้าตาผิวพรรณของหลวงพ่อดำก็ยังเหมือนเดิม

เมื่อหลวงพ่อจรัญเข้าไปนมัสการ แนะนำตัวเองว่า อยากเรียนวิชายืดเหรียญ หลวงพ่อดำท่านก็นิ่ง ไม่ลืมตา จนกระทั่งหลวงพ่อจรัญเปลี่ยนคำแนะนำตัวใหม่ หลวงพ่อดำ จึงเริ่มพูด...

หลวงพ่อดำ หรือหลวงพ่อในป่า

เมื่อหลวงพ่อจรัญได้ตอบคำถามหลวงพ่อในป่าแล้ว **หลวงพ่อดำก็พูดต่อว่า** “อย่าลืมนะเรียนหมดเลย เรียนเลยไปหมด **รู้มากไป คุณรู้มากคงใช้ไม่ได้เลย!”** “เธออย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร **สอนทุกข์และวิธีดับทุกข์”**

“ท่านสอนอะไรอีกรู้ไหมคุณ” “ไม่ทราบครับ”

“เอาละจะบอกให้ **สอนไม่ให้เบียดเบียนตน สอนไม่ให้เบียดเบียนคนอื่น พร้อมกับไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย** ...หาที่มาของทุกข์ให้ได้ศึกษาข้อนี้ ในตัวเรามีอะไร มีทุกข์ **หาที่มาของทุกข์แล้วปฏิบัติ วิธีปฏิบัติอย่างไรหรือ ศีล สมาธิ ปัญญา”** ขณะที่ฟังหลวงพ่อดำสอน หลวงพ่อจรัญก็นึกไปด้วย และคิดว่าเพียงแค่นี้เองหรือ นึกว่าจะมีอภินิหารมากกว่านี้ ก็เลยโดนหลวงพ่อในป่าชี้หน้า แล้วกล่าวต่อว่า

"คุณมันอย่างนี้เรียนเลยไปหมด **ไอ้ที่จะทำไม่ทำ เสือกผ่าไปเอาที่ไม่ได้ความ ไอ้ที่ได้ไม่เอา ไปเอาที่ไม่ได้ ไอ้ที่จริงไม่ชอบ ไปชอบเอาที่ไม่จริง"** หลวงพ่อจรัญบอกว่าอยากฝากตัวเป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อดำก็ลืมตาชี้หน้าว่า **"ความขลังของพระอาจารย์ แต่ย้อนกลับเป็นความคลั่งของศิษย์ คือ เธอ"** แล้วหลวงพ่อจรัญก็ขอฝากตัวเป็นศิษย์ติดตามหลวงพ่อดำไป หลวงพ่อดำท่านนั่งนิ่งสักครู่ แล้วลืมตาพูดว่า **"คุณ...รอให้คุณอายุ ๔๕ ก่อนนะ แล้วค่อยมาพบเราอีกครั้ง** (ขณะนั้นราว ปี พ.ศ. ๒๔๙๒-๓ อายุ ๒๒ พรรษา) **อายุเธอยังน้อยนัก ยังไม่แน่นอน ยังหละหลวมอยู่อย่างนี้ จะรับได้อย่างไร รับได้ต้องเป็นคนประเภทหนึ่งไม่ใช่สอง มีสัจจะ มีเมตตาสามัคคีแล้วหรือยัง สัจจะก็ไม่มี จะเกิดเมตตาได้อย่างไร แล้วเมตตาไม่มี จะเกิดความสามัคคีได้ทั้งใจทั้งจิตหรือ จะเกิดรูปนามได้หรือ"** ในการไปพบหลวงพ่อดำอีกครั้งต้องปฏิบัติได้และแก้ปริศนาธรรมได้ ส่วนการไปพบนั้น เป็นสัจจะและความลับ ที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ เมื่อครบกำหนดจึงได้ไปพบหลวงพ่อดำ ที่เขาภูคา จังหวัดน่าน

ปริศนาธรรม ของหลวงพ่อในป่า

อยาก **เรียนรู้** ถาม **หญิงค้นหูก**
อยาก **ทำถูก** ถาม **เด็กเลี้ยงควาย**
คนสามบ้าน กินน้ำบ่อเดียว
เดินทางเดียว ไม่เหยียบรอยกัน
"นะ" อยู่หัว สามตัว อย่าละ
"นะ" อยู่ที่ไหน ตามเอามาเป็นของเรา
ให้เข้ามาอยู่ที่ตัวเรา ฯ

หลวงพ่อเดิมแห่งวัดหนองโพ

เมื่อหลวงพ่อจรัญ อยู่**ปรนนิบัติรับใช้หลวงพ่อเดิม แห่งวัดหนองโพ** เป็นเวลา ๖ เดือน ตราบจนหลวงพ่อเดิมท่านละสังขาร คติธรรมคำคมที่หลวงพ่อจรัญจดจำไม่เคยลืม คือ

๑. รู้ไว้ใช่ว่า ใส่บ่าแบกหาม
๒. รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี
๓. ผู้ใหญ่ให้อะไรรับไว้ก่อนอย่าจองหอง
๔. มีเสื้อสิบตัวกับมีเสื้อตัวเดียวอย่างไหนจะดีกว่ากัน
๕. หนึ่งอย่าเป็นสอง (พูดจริงทำจริง)

หลวงพ่อจรัญ **เป็นศิษย์องค์เดียว และเป็นองค์สุดท้ายที่ได้รับการถ่ายทอด วิชาคชสาร !!!** ซึ่งจะเริ่มต้นด้วยการฝึกกสิณเป็นพื้นฐานก่อน **(พ.ศ. ๒๔๙๒)** และได้ใช้ประโยชน์ในการสยบช้างป่าระหว่างการเดินธุดงค์กับหลวงพ่อในป่านาน ๒ เดือน (พ.ศ. ๒๕๑๖ อายุ ๔๕ พรรษา ตามที่หลวงพ่อในป่ากำหนดไว้ให้) และครั้งที่สำคัญที่สุด คือ ระหว่างเดินทางกลับจากการปฏิบัติศาสนกิจกับคณะสงฆ์ที่ทวีปยุโรป (พ.ศ. ๒๕๓๖) เครื่องบินที่โดยสารมาเกิดน้ำรั่วจากเพดานห้องโดยสารที่มีปริมาณมากขึ้นเรื่อย ๆ อาจเป็นเหตุให้ไฟฟ้าลัดวงจรและเครื่องระเบิดได้ ซึ่งหลวงพ่อจรัญก็ได้ใช้วิชากสิณของหลวงพ่อเดิมแก้ไข (ใช้กสิณดิน อุดน้ำ) จนเป็นปกติ เป็นเหตุให้หลวงพ่อต้องป่วยกระเซาะกระแซะตลอดปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ต่อเนื่องปี ' ๓๗

(ท่านที่สนใจเรื่องอิทธิฤทธิ์พึงสังเกต จากปีที่หลวงพ่อศึกษา จนถึงนำมาใช้ห่างกันถึง ๒๔ ปี และ ๔๔ ปี ตามลำดับ แต่ภาพของหลวงพ่อที่ท่านเห็นเป็นประจำก็คือ สอนกรรมฐาน กับบรรยายธรรม ไม่เน้นอิทธิฤทธิ์หรือเครื่องรางของขลังเลย นอกจาก ให้พร บอกให้ไปทานข้าว และแจกหนังสือ กลับปรากฏว่าความศักดิ์สิทธิ์ยังเข้มขลัง ไม่เสื่อมคลาย ทั้งนี้เพราะหลวงพ่อเจริญสติกรรมฐานอยู่ตลอดเวลา : ผู้รวบรวม)

หลวงพ่อสด (หลวงพ่อวัดปากน้ำ)

เมื่อหลวงพ่อจรัญไปฝึกวิชาธรรมกายกับ **หลวงพ่อสด (หลวงพ่อวัดปากน้ำ)** ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ได้นำความรู้จากหลวงพ่อสด มาใช้ดังนี้

๑. **การแจกพระ** ให้องค์เดียวไม่มีการขอเอาไปฝากคนอื่น เพราะมีข้อได้ ข้อเสีย กล่าวคือ

ข้อได้ คือ ได้เงินมาทำบุญ

ข้อเสีย คือ เขาไม่รู้จักเรา เอาไปทิ้งหรือ**เอาไปขายกินเป็นบาปเป็นกรรมกับเขา**

(ข้อนี้หลวงพ่อเคยบอกกับผมไว้นานแล้ว ขอฝากท่านที่มีอาชีพขายพระไว้ด้วย : ผู้รวบรวม)

๒. **การแผ่เมตตาช่วยเหลือญาติโยม** ยกจิตให้เป็นกุศล มีเมตตาไม่อิจฉาริษยาใคร แผ่ออกไปตามชื่อนั้น ๆ ถ้าเขามีกุศลพอก็ช่วยได้ ถ้าไม่มีกุศลก็ช่วยไม่ได้และที่สำคัญจะช่วยคนไหนก็ให้เขาช่วยตัวเองได้ ถ้าเขาช่วยตัวเองไม่ได้ ไปช่วยเขาก็เสียเวลาเปล่า **คนช่วยตัวเองไม่ได้ไม่ต้องสนใจ** แผ่อย่างไรก็ออกไม่ได้

(ข้อนี้หลวงพ่อมักจะพูดว่า เราส่งสถานีกรมประชาสัมพันธ์ ผ่าไปเปิดยานเกราะ เราส่งช่อง ๓ ก็ไปเปิดช่อง ๗ หรือ เราแผ่เมตตาไป ไม่เคยเปิดประตูรับเราเลย หรือหม้อแบตเตอรี่ แผ่นธาตุเสีย ชาร์จไฟไม่เข้า นั่นคือ ท่านต้องหมั่นสวดมนต์ และทำกรรมฐาน เป็นความหมายของคำว่ามีกุศล และช่วยตัวเองได้ : ผู้รวบรวม)

๓. ทำใจให้งอกหมั่นทำบุญทำทาน ก็คือ ยิ่งให้ ยิ่งได้ ยิ่งหวง ยิ่งอด หมดไม่มา เราไม่หวงกัน เราไม่อด หมดก็มาเรื่อย ๆ

(เป็นความรู้ที่ได้หลังจากที่หลวงพ่อจรัญ บอกกับหลวงพ่อสดว่าข้าวสารหมด มะพร้าวหมด ซึ่งหลวงพ่อสดก็ไม่ได้ตอบอะไร นอกจากอือ ๆ รับรู้เท่านั้น ปรากฏว่า รุ่งขึ้นก็มีผู้ขนข้าวสาร มะพร้าว ใส่เรือเอี้ยมจุ๊นเต็มลำนำมาถวาย : ผู้รวบรวม) ฯ

ท่านเจ้าคุณอาจารย์ พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ)

หลวงพ่อได้มาฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดมหาธาตุ กับท่านเจ้าคุณอาจารย์ฯ ราวปี พ.ศ. ๒๔๙๕ เป็นเวลาหลายเดือนจนได้รับ **ฟังเทศน์ลำดับญาณ** และประสบการณ์ **การสอบอารมณ์** นอกจากนั้น หลวงพ่อยังจดจำคำสอนมาเผยแพร่อีกหลายอย่าง อาทิ เช่น

๑. บูชาวงศ์ตระกูล บูชาทรัพย์ บูชาชื่อเสียง บูชาความรัก

๒. พี่น้องอย่าทะเลาะกัน อย่าแย่งสมบัติกัน ต้องเคารพพ่อแม่ เคารพผู้ใหญ่ เคารพครูอุปัชฌาย์อาจารย์

๓. สามีภรรยาอย่าทะเลาะกัน บ้านไหนสามีภรรยาทะเลาะกัน บ้านนั้นเป็นบ้านอัปมงคลสร้างกุศลไม่ได้

๔. คุณหนูหมั่นจำ หมั่นจด สิ่งใดงามอย่าได้งด คุณหนูหมั่นจด หมั่นจำ

๕. สร้างความดีกันเถิด จะเกิดผล เป็นมหามงคลในชีวิต ด้วยการเจริญพระกรรมฐาน

๖. พวกที่มาบวชนะ ถ้าเขาไม่มีศรัทธา อย่าบวชให้นะ ถ้าเขามีศรัทธาบวชให้เลย

๗. นี่เจ้าคุณเอาตำราใช้ให้ถูกต้องนะ **จะมีความรู้มากน้อยไม่สำคัญ** ปฏิบัติและสอนตามที่รู้มากก็แล้วกัน

๘. เราทั้งหลายเจริญวัยชันษามาได้ เพราะพ่อแม่ชุบเลี้ยงเรามา เราได้รับ **เรือน ๓ น้ำ ๔ ของพ่อแม่** มาทุกคน

เรือน ๓ คือ
เรือนครรภ์
เรือนตัก ที่แม่อุ้มใส่ตัก และ
เรือนที่อยู่อาศัย ที่พ่อแม่หาไว้ให้

น้ำ ๔ คือ
น้ำนม
น้ำคำ ลูกจ๋าแม่ให้พร
น้ำพักน้ำแรง ที่พ่อแม่หาเลี้ยงเรา และ
น้ำใจ ที่ไม่มีอะไร เทียบได้เลย

๙. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของวัดและศาสนพิธี

หมายเหตุ : ในยุคแรก ๆ หลวงพ่อยังเกี่ยวข้องกับอิทธิปาฏิหาริย์ และก่อนจะข้ามพ้นจุดนี้มาได้นั้น หลวงพ่อท่านพบครูบาอาจารย์มากมาย เช่น หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก (หุงน้ำมันมนต์) หลวงพ่ออินทร์ (เข้าใจว่าคงเป็นวัดเกาะหงส์ นครสวรรค์ องค์นี้ผมรู้จัก ท่านเก่งเรื่องน้ำมันรักษากระดูก พี่สาวผมตกสะพานแขนหักก็ได้ท่านรักษา) หลวงพ่อเรือง (เข้าใจว่าคงเป็นพระอธิการเรือง วัดปากคลองบางคู้ เพราะผมมีเหรียญเก่าท่าน) หลวงพ่อจาด จังหวัดปราจีนบุรี หลวงพ่อลี วัดอโศการาม (เรียนวิชาสะเดาะกุญแจ) นอกจากนั้นท่านยังเอ่ยถึงหลวงพ่อศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า เรื่องเสกใบมะขามเป็นตัวต่อ (หลวงพ่อท่านเสกผ้าอาบเป็นกระต่ายวิ่งได้) ถ้าจำไม่ผิด กระจกวิเศษที่หลวงพ่อใช้ดูหมอดูให้กับญาติโยม ซึ่งญาติโยมสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของตนเอง ก็เป็นของหลวงพ่อศุข (ตกทอดมาถึงหลวงพ่อจรัญ) แต่หลวงพ่อจรัญท่านโยนทิ้งลงสระน้ำหน้าวัดพรหมบุรีไปแล้ว ด้วยเหตุผลมีคนได้ คนเสีย ท่านเจ้าคุณอุบาลีสิริจันโท วัดบรมนิวาส เรื่องการฝากโรคภัยไข้เจ็บไว้ก่อน หลวงพ่อเองก็เคยเล่าไว้ เมื่อคราวท่านรับนิมนต์ไปเทศน์ที่ค่ายจิรประวัติ นครสวรรค์ ท่านอาพาธเมื่อถึงเวลานัดจำเป็นต้องไป (หลวงพ่อไม่เคยเสียสัจจะ) ท่านก็ฝากไข้ไว้ ท่านครูบาศรีวิชัย เรื่องปืนยิงไม่ออก พลุยิงไม่ได้

ทุกวันนี้ แม้เราท่านจะไม่ค่อยได้ยินได้ฟังเรื่องเหล่านี้ ก็มิได้หมายความว่าท่านลืม เพียงแต่ท่านวางไว้ และจะใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น ก็ขนาดท่านเน้นเฉพาะกรรมฐาน และสอนญาติโยม คนก็ยังล้นวัดจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ถ้าไปเน้นเครื่องรางของขลังอีก วันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมงคงไม่พอ : ผู้รวบรวม

บรรณานุกรม

พระครูภาวนาวิสุทธิ์ : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๐). กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.

พระภาวนาวิสุทธิคุณ : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๒.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๑). กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.

พระภาวนาวิสุทธิคุณ : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๓.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๒). กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.

พระภาวนาวิสุทธิคุณ : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๔.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๓). กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.

พระภาวนาวิสุทธิคุณ : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๕.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๔). กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.

พระราชสุทธิญาณมงคล : **กฎแห่งกรรม • ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๘.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๓๗). กรุงเทพฯ. บริษัท รุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์ จำกัด.

พระเทพสิงหบุราจารย์. **อนุสาสนีปาฏิหาริย์.** คณะศิษยานุศิษย์ วัดอัมพวัน. (๒๕๔๔). กรุงเทพฯ. หจก.วิริยะพัฒนาโรงพิมพ์.

ขอบคุณ

คณะผู้จัดทำขอร่วมอนุโมทนากับผู้มีส่วนร่วมในการสร้างหนังสือ

"มหามงคลชีวิต" ในครั้งนี้ด้วย

บัดนี้ความตั้งใจของท่านสำเร็จแล้ว

ขออานิสงส์อันเกิดจากบุญกุศล

....

รายนามผู้ร่วมจัดพิมพ์

ผู้รวบรวม พระนวกะรุ่นปี พ.ศ.๒๕๕๗

ฝ่ายสงฆ์

ประธานที่ปรึกษา

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ที่ปรึกษาเจ้าคณะภาค ๓ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

ที่ปรึกษา

พระครูปัญญาประสิทธิคุณ สิริปญฺโญ

เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี รองเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

พระครูใบฎีกา ชูเกียรติ กิตฺติธโร
พระครูสังฆรักษ์ธเนศ หิตกาโม
พระประเสริฐ ธมฺมพโล
พระบุญส่ง นิรโต
พระสุทธิ จนฺทาโภ
พระสมยศ ยสชาโต
พระเดชา ผาสุโก
พระศิริพล ปณฺฑิโต
พระธนภูมิ สิริธโร
พระปรีชา ปภาโต
พระนรินทร์ โชติปาโล
พระจตุรงค์ เตชธโร
พระมานะชัย ปภาโต
พระวิชชุกร ติสรโณ
พระวัชริศ ภทฺทโก
พระชนะเทพ ปสาโท
พระแชพอ ปภาโต
พระไพศาล ถาวโร
พระสุรภาส ปภาโต
พระครูธรรมธรนิลพจน์ อคฺคเตโช
พระครูวินัยธรวรพงษ์ ปริปุณฺโณ
พระสมศักดิ์ ติสรโณ
พระปกาสิต ฐิตสีโล
พระขัตติยา สุทฺธิญาโณ
พระสุกิจ ปริมุตฺโต
พระยุทธนา สมาหิโต
พระโกมล ฐิตสีโล
พระประทีป เขมธมฺโม
พระพิชัย ปภาโต
พระวุทธเนตร สนฺตกาโย
พระหาญชัย ปญฺญาธโร
พระธวัชชัย ฐานรโต
พระดำรงค์ สนฺตจิตฺโต
พระอริยะ ปญฺญาธโร
พระสนธยา ฐิตคุโณ
พระวิชา จกฺกธมฺโม
พระสุริยัน อนามโย
พระเศรษฐวิชญ์ อริโย

พระทัศพร ติสรโณ
พระนพรุจ จิตฺตกโร
พระณัฐภัทร กิจฺจกาโร
พระเกรียงไกร ติสรโณ
พระธราธิป จนฺทธมฺโม
พระศุภกร ฐิตปญฺโญ
พระชนก เขมาสโย
พระนิธิ อรุโณ
พระจักรพงศ์ อริโย
พระนิธิศ จนฺทูปโม
พระวรพจน์ ติกฺขปญฺโญ
พระธนภัค กนฺตธมฺโม
พระจิรัฏฐ์ อริโย
พระวิเชษฐ์ ตปคุโณ
พระมณฑล กมโล
พระนิตินันต์ สนฺตกาโย
พระธีระยุทธ์ จนฺทโก
พระปัณณวิชญ์ ปญฺญาธโร
พระธีระศักดิ์ อรุโณ
พระรณชิต กนฺตธมฺโม
พระธีรพงศ์ ติกฺขวีโร
พระเฉลิมสินณ์ จนฺทโก
พระศุภมงคล จกฺกธมฺโม
พระสาทร สนฺตจิตฺโต
พระกิตติศักดิ์ ฐานวุฑฺโฒ

คณะผู้จัดทำ พระนวกะรุ่นปี พ.ศ.๒๕๕๗

พระภัชศุ ปญฺญาทีโป
พระภานุทัศน์ ฐานวุฑฺโฒ
พระวิภู ปญฺญาทีโป
พระกรกฏ กนฺตธมฺโม
พระโกศล สนฺตกาโย
พระมงคล กนฺตวณฺโณ
พระวสวัตติ์ สนฺตจิตฺโต
พระธีรเวทย์ จนฺทูปโม
พระสมประสิทธิ์ จกฺกวโร
พระสุเมธ สมาหิโต
พระพจน์ สนฺตกาโย
พระสุริยะ ปญฺญาคโม
พระจิติวัฒน์ อรุโณ
พระคธาษิณ สนฺตจิตฺโต
พระจะอือ ปญฺญาธโร
พระธนกร ติสรโณ
พระอำนาจ สนฺติกโร
พระเฉลิมพล จนฺทโก
พระวิจัย อรุโณ
พระประเสริฐ ปญฺญาคโม
พระปัญญาวัฒน์ จนฺทโก
พระจีระพงษ์ สิกฺขาสโภ
พระอนุสรณ์ ฐานวโร
พระทักษ์สพัฒน์ ฐานรโต
พระนพคุณ จนฺทโชโต
พระชิษณุพงศ์ สนฺตกาโย
พระชยากร ปญฺญาธโร
พระพรพัชรนันท์ จนฺทโก
พระโอภาส จนฺทโชโต
พระพงศธร กนฺตผโล
พระวุฒิชัย จนฺทธมฺโม
พระวรชาญ ติสรโณ
พระธัญภวิศ จนฺทสาโร
พระเอกชัย ปญฺญาคโม
พระปุญญพัฒน์ ฐานวุฑฺโฒ
พระเชาวลิต กนฺตผโล
พระฐาปกรณ์ ยติโก
พระวุฒิเกียรติ อริโย
พระเจน สนฺตวาโจ
พระณรงค์พัฒน์ อรินฺทโม
พระภควัต ยติกโร
พระบุญชัย ปญฺญาทีโป
พระปัทมะ ฐานวุฑฺโฒ
พระประวัติ กนฺตผโล
พระสุขสันต์ สนฺตกาโย
พระภมร สนฺตจิตฺโต
พระวิชเวช อริโย
พระขวัญชัยณัฏฐ์ ปญฺญาธโร
พระวัชระ อมโล

ฝ่ายฆราวาส

หม่อมเจ้า วีรฉัตร	ฉัตรชัย
หม่อม เบญจวัลย์	ฉัตรชัย ณ อยุธยา
หม่อมราชวงศ์ รัศมีอาภา	ฉัตรชัย
คุณธรรมนูญ - คุณคำพันธ์	ทองจันทร์
คุณจิราพร	ทองจันทร์
คุณเกษสุดา	บุญสอน
คุณสุรยุทธ์	ใจสม
คุณสุชาดา	ใจสม
คุณวิรัตน์	กาศสันเทียะ
คุณนวลออง	บุญสอน
คุณมนต์ชัย - คุณสุรีรัตน์	ทองมาลัย และครอบครัว
คุณไพรัช - คุณดวงพร	วงศ์นาถกุล
คุณเจริญ - คุณอมร	ศรีฟ้า
คุณสุธีระ - คุณวีณา	ทองขาว และครอบครัว
คุณวัชรินทร์ - คุณพรรณี	อินทรปาน และครอบครัว
คุณจิตรกร - คุณไสพิน	แก้วสุข และครอบครัว
คุณวีระสิทธิ์ - คุณปวิตรา	แดงวิไล และครอบครัว
คุณมยุเรศ	ตรีเภรี
คุณกาญจนา	แก้วจำรัส
พ.ต.ท.วิสุทธิ์ - คุณดารณี	แสงมณี และครอบครัว
คุณสันติภัทร - คุณอรชร	ไคจีจุล และครอบครัว
ร้อยตรีสาโรจน์ - คุณละมัย	กอบการ และครอบครัว
คุณพิจิตรา	นาควรรณ
คุณชาคริต	นาควรรณ
คุณเยานิช	ฮั่นวิวัฒน์
คุณเกษร	นาควรรณ และครอบครัว
คุณสุมานันท์	หนูขาว และครอบครัว
คุณสุเมต - คุณสุวิมล	ธรรมรงรักษ์ และครอบครัว
คุณชอบ	ธรรมรงค์รักษ์
คุณชัยยันต์	ธรรมรงค์รักษ์
คุณปิ๋ว	แต้วัฒนา
คุณไพศาล - คุณมลทิรา และเด็กชายกฤษณะ	รักสวนเงิน
คุณมานิตย์ - คุณอรทัย	รัตนบันดาล และครอบครัว
คุณอำพร	มากมี
คุณปริตา	นิลพันธ์
คุณกนกพันธ์	ช่วยสร้าง
คุณณัฐณิชา	ศรีสุขสวัสดิ์
คุณราตรี	ลือชัย
คุณเอกภพ - เด็กชายปภังกร	เวชพราหมณ์
คุณพิชญา	มะลิลา
คุณเกียรตินนท์	ทองรอด
คุณสังคม - คุณสมใจ	ทองรอด และครอบครัว
คุณสำราญ	สมขันธ์
คุณแจ่มศรี	ทองจันทร์
คุณไขตนา ทองจันทร์ และ Mr.Ulf	Cerderholm
คุณอำภาพร - คุณขวัญจิต	ทองจันทร์
คุณจีรศักดิ์	แสงเจริญ

คุณประภาพร รักบำรุง
เด็กชายกันตินันท์ - เด็กหญิงบุณยนุช แสงเจริญ
คุณณัชชา กุยราพเนาว์ และครอบครัว
คุณเมธิชัย ภิรมย์รส และครอบครัว
คุณบุญปัน ศรีมังกร และครอบครัว
คุณอารี ศรีมังกร และครอบครัว
คุณศศิวิมล สมวงศ์
คุณจุฑารัตน์ เวชกามา
คุณสาวิตรี สมโสก
คุณสุมนทา ทับทิมหิน
คุณชุติมา สิทธิปรุ และครอบครัว
คุณกฤตาภรณ์ เจริญวงศ์ และครอบครัวต่อวงษ์
คุณประไพศรี เกลือกลิ่น
คุณสุนิสา เกลือกลิ่น และบุตรตรี
คุณกฤษดินี เกลือกลิ่น
คุณปิยะพงษ์ เกลือกลิ่น และครอบครัว
เด็กหญิงสุวิชญา - เด็กชายสุทธิกร เกลือกลิ่น
เด็กหญิงณิชายา - เด็กหญิงสรินทิพย์ โพธิญาณ
คุณเตือนใจ ปลอดจันทร์ และครอบครัว
คุณกฤตนัย กลิ่นจันทร์ฉาย
เด็กชายจิราย อิตประดิษฐ์
เด็กชายทวีศักดิ์ แก้วกำเนิด
คุณอุไร น้ำพ่วง และครอบครัว
คุณแจ๊ด แซ่ตั้น และครอบครัว
คุณสมใจ อ่อนละมุน และครอบครัว
คุณเสาวภา ห่อหุ้ม
คุณณัฏฐณิชา ห่อหุ้ม
คุณฉวี สุริยะพิชิตกุล
คุณสมฤดี สุริยะพิชิตกุล
คุณเพ็ญศรี ปลอดสุวรรณ์ และครอบครัว
คุณกัณหา ยกย่อง และครอบครัว
คุณจิรายุ อิตประดิษฐ์ และครอบครัว
คุณจิรา มูประสิทธิ์ และครอบครัว
คุณทวีศักดิ์ แก้วกำเนิด และครอบครัว
คุณสุพร บูรณเพ็ง และครอบครัว
Mrs. Mo Mor Aung Myint
คุณจีรนันท์ เทวฤทธิ์ และบุตร
คุณรัชนี ชุมแสง
คุณรินทร์ วรภักดี
คุณวีระศักดิ์ วรภักดี
คุณศิลา วรภักดี
คุณคเชน วรภักดี
คุณพนิดา วรภักดี
คุณอิศริษา วรภักดี
คุณวิญญา ชุมกลัด และครอบครัว
คุณเกียรติศักดิ์ รักษาพล และครอบครัว
คุณอรอนงค์ อมรนาค และครอบครัว
คุณจารุณี ชนะฤทธิ์ และครอบครัว

คุณณัฐพร	บุญทิพย์ และครอบครัว
คุณชานน	จันทร์น้อย
คุณวีรพล	เทียนแก้ว
คุณศักดินนท์	อินทร์จันทร์
คุณธัญทิวา	อยู่คง และครอบครัว
คุณอมลวรรณ	สังข์ทอง และครอบครัว
คุณบัญญัติ	นวลหนูปล้อง และครอบครัว
คุณสุภาวดี	จันทสุวรรณ และครอบครัว
พ.ต.ต.ปุรเชษฐ์	รัตนวิจิตร
ส.ต.อ.หญิง วรรณนิภา	ใจสม
ส.ต.อ.หญิง พิลาศลักษณ์	เทือกสุบรรณ
ส.ต.อ.หญิง พัชรินทร์	ไชยสินธ์
ส.ต.อ.หญิง อุษา	ขาวน้อย
ส.ต.อ.หญิง นริศรา	ออมสิน
คุณบุศรียา	พุ่มพวง และครอบครัว *อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร*
นายสกล	ตรีหิรัญกิจ และครอบครัว
คุณสรัฐพงศ์	ทวีรัชพรรณ
คุณปนัดดา	กีรติชัยพร *อุทิศให้ นายทศพร สาธิตวงศ์*
คุณกัญสุชญา	กำจรวิพุธ *อุทิศให้ ด.ช.หมูก้อน*
คุณนภัสสรณ์	อภิสินธนารมย์ และครอบครัว
คุณทิพย์ปทุม	โภคเจริญ
คุณกัลยาณี	สุรธนานันต์ และครอบครัว
คุณอิทธิพงศ์	กนกวลัยวรรณ และครอบครัว
คุณแวว	ผมพันธ์ และครอบครัว
คุณอรณัฐ	ธนัญวรชัย
คุณศิริประภาพร	ทองนิล
คุณขวัญเรือน จิรภัทร บาสติค	
คุณสุนทร	ลิ่มจีน
คุณวรววรรณ	มณีสุข
คุณดุษฏี	เฟื่องปัญญา และครอบครัว
คุณอทิตยา	ชาตรูปฏิวิน และครอบครัว
คุณพันธน์ปวร	รุ่งสว่าง
คุณกรวุฒิ	ลิ้มวราภัส
คุณศิริชัย	จิรวรพิทักษ์
คุณสุชาฎา	ลิมป์วัฒนกุล
คุณน้ำเพ็ชร	โกวิทวณิชชา
คุณวรรณา	แซ่คัง
คุณธนวรรธห์	ตรีรัตนสกุลเลิศ
คุณดำรงศิลป์	ชัยสถิตวัฒนา และครอบครัว
คุณเก้าภภา	นครชัย
คุณสิรภพ	พาตน
คุณชาคริต	ลาวัง
คุณภิชชเดช	ม่านสอาดพุฒิกุล
คุณวิวรรธ์	ศุภสิริเศรษฐ์ และครอบครัว
คุณก้าน และคณะญาติธรรม	
คุณวิสาสินี	ปารมิตะกุล และครอบครัว
คุณภูริลาภ	ชาตรูปฏิวิน และครอบครัว
คุณน้ำเพชร - เด็กหญิงวทิตยา โกวิทวณิชชา	

คุณภัทร ตั้งสินมั่นคง และครอบครัว
คุณปริมรุ้ง กุลเจริญมงคล และครอบครัว
คุณปฐม พรกีรติจินดา และครอบครัว
คุณสุดารัตน์ รัศมีสุริเยนทร์
คุณรักฐิชา ฉ่ำผิว และครอบครัว
คุณเอมอร นาคสัมฤทธิ์
คุณณัฐวรรณ แสงสุวรรณ
คุณอาภา เชียวเวช และครอบครัว
คุณจิราพัชร์ รุ่งโรจน์วงศ์ศิริ
คุณชัญญาวีร์ ผุดผาด และครอบครัว
คุณศรัทธิยา สัมมติกุล และครอบครัว
คุณสุธรรม ชาตรูปฏิวิน และครอบครัว
คุณธนวรรธห์ ตรีรัตนสกุลเลิศ และครอบครัว
คุณกิตติกานต์ พันธะมา
คุณสมพร อินทรชาติ
คุณอนุสรณ์ รัตนธนาฤทธิ์
คุณสมถวิล - คุณกิติพงษ์ บุญสิริพิพัฒน์
คุณกัณณิกา - คุณสาธิต - คุณณัฐสุดา บุญสิริพิพัฒน์
คุณวาทินี รัตนธนาฤทธิ์
คุณบุญชัย รัตนธนาฤทธิ์
คุณอำนวย คำแผน
คุณทนงค์ - คุณลักษณา - คุณโกวิท - คุณประพันธ์ คำแผน
คุณสิงห์ แสงดี
คุณเยาวภา แสงดี
คุณนาตยา แสงดี
คุณพิมพ์ชนก - คุณณัฏฐชัย - คุณณภัทร เลี่ยมสมบูรณ์
คุณวีระพล - คุณมณี ยมาภัย และครอบครัว
คุณพาน - คุณเย็น พิมสวรรค์
คุณรัศรินทร์ - คุณญดาณัฏฐ์ - คุณธนนริศร์ ธนาภาพิมสวรรค์
คุณอัมพร - คุณชัชมนต์ จำปาเงิน และครอบครัว
คุณธิติยา รักษ์ศรี และครอบครัว
คุณลัณฑ์ธรน์ นิลพงษ์ และครอบครัว
คุณธนกร พรหมปลัด
คุณเยาว์ลักษณ์ ใสดา และครอบครัว
คุณสมศรี ลิ่มวิไล
คุณดวงสมร อินทร์โต
คุณณรงค์ฤทธิ์ - คุณใสวิกรณ์ - คุณนราเชษฐ์ อินทร์โต
คุณจารุณี พินิจไสภณ
คุณพรทิพย์ พินิจไสภณ และครอบครัว
คุณอุดมลักษณ์ ล้อสิริเงิน และครอบครัว
คุณวิโรจน์ อิทธิสมบูรณ์ และครอบครัว
คุณวรรณกร อภิชน
คุณจุฑาลักษณ์ นุชจิระสุวรรณ
คุณกันยา ถนอมรัตนา
คุณนลินี ตั้งกิตเกียรติกุล
คุณศรีเพ็ญ ล้อสิริเงิน และครอบครัว
บ.WISCO GROUP
ครอบครัวแชมหิรัญ

คุณสุวรีย์	จรูญรัตนพันธุ์
คุณวรรณพร	ดีอ้น
คุณธนภร	ศรีมณีชัย

พ.ต.ต.วิชัย - คุณน้ำผึ้ง - คุณไมกขศักดิ์ - คุณตรีชวา พฤฒินันทกนก

คุณช่อเพชร	รุ่งโชติ
คุณนิรันดร์	ภู่ทอง
คุณศิรินารถ	สุระกุล
คุณเบญจรัตน์	ภู่ทอง
คุณเยาวเรศ	ปานนนท์
คุณกุสุมา	สุวรรณวัฒน์ และครอบครัว
คุณดวงใจ	โพธาราม
คุณนริศรินทร์	สนธิเวโรจน์
คุณรวินท์ภาวี	โชติวิจิตร
คุณแจว	ขวัญแย้ม
คุณธนัสนี	อรรคคำ
คุณจารุวรรณ	ปานเปรม
คุณสุภาวิตา	วงศ์ราชพร้อม
คุณเอกรินทร์	อุ่นพงศ์เจริญสุข
คุณจิรพรรณ	งามเจริญถาวร
คุณณภาดา	มะโนแจ่ม
คุณชาตรี	อินทรผกาวงศ์
คุณกฤติยารัตน์	บุญศรี และครอบครัว
คุณกิจแสงชัย - คุณบุญชัย	ชูชัยสุวรรณศรี และครอบครัว

ครอบครัวบัวตูม

คุณธนคุณ - คุณอนงค์ภัทร	ปิติวรรณ และครอบครัว
คุณราศี	อินทรวิชัย
คุณสุรีรัตน์	ไตรยุทธรงค์
คุณวรุณี	วงศ์สุวรรณ
คุณอนัญญา	อัครพลธนัท
คุณบุญลิน	มาลสุขุม

คุณนิศารัชณ์ - คุณจีรัชญ์พัฒน์ - คุณอนุภพ - คุณปานฤทัย ธรรมภิบาลอุดม

คุณแอ่น	อนันตวัน
คุณเพลินจิตต์	สุขสำราญ
คุณเผด็จศักดิ์	ณ ร้อยเอ็ด
คุณชะเอม	ศอกจะบก
คุณสมจิตต์	ศอกจะบก
คุณรสริน	ณ ร้อยเอ็ด
คุณปรีดา	ศอกจะบก
คุณณิชาภัทร	ณ ร้อยเอ็ด
คุณชยากร	ศอกจะบก
คุณญาธิป	สุยะนันท์
คุณโศภชา	สกุลเดชธนา
คุณพิมลพัชร์	ธินิโชคธนากุล
คุณวีระ	สกุลเดชธนา
คุณพรกมล	ศอกจะบก
คุณชมพูนุช	สกุลเดชธนา

คุณประสงค์ - คุณสุภาวดี - คุณสีนีนาถ กระตุดนาค

คุณธาตรี - คุณนวพร	อารักษ์วิชานันท์

คุณวิชัย	แจวตระกูล และครอบครัว
ครอบครัวนามสีนวล	
ครอบครัวขำแจง	
ครอบครัวจันทนาพล	
คุณเทิ้ย	ลือประดิษฐ์
คุณเคียงคุง	แซ่หรือ พร้อมครอบครัว
คุณภคอร	นันต๊ะลาภัย
คุณสุรีรัตน์	ฤทธิสนธิ์
คุณพิชานันท์	เนียมวีระ
คุณพรรธน์สรณ์	อัครเดชธนานันต์
คุณตวงพร	ณัฐสกุล
คุณเพลินพิศ	ไสนางาม
คุณเพียงโพยม	ทองมั่น และครอบครัว
คุณกรวดี	ศรีวิวัฒน์ และครอบครัว
คุณตรรกวิทย์	บุญศรี
คุณวิไลวรรณ	บุญศรี
คุณปุณณวัฒน์	บุญศรี
คุณละม่อม	แซ่ภู
คุณวิจัย	เฮงหิรัญวงษ์
คุณอัมพร	เฮงหิรัญวงษ์
คุณกฤษดา	เฮงหิรัญวงษ์
คุณกิตติพงษ์	เฮงหิรัญวงษ์
คุณพงษ์พิชณ์	เฮงหิรัญญวงษ์
คุณสิทธิเดช - คุณอธิรดา - คุณอนัญธิตา - คุณอนัญธิรา	อัตไพบูลย์
คุณอัชชาพร	โคกโพธิ์
คุณภรภัทร - คุณอภิวัฒน์	บุญศรี
คุณกมลชนก	ฐิตะรภัส และครอบครัว

คณะครูและบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย นครศรีธรรมราช
ข้าราชการสำงานพัฒนาภาค ๑ หน่วยบัญชาการทหารพัฒนา กองบัญชาการกองทัพไทย
กองวางแผนแหล่งไฟฟ้าขนาดเล็ก การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
บริษัท เอส เค ที ออฟโรด จำกัด
ร้านบุญพิพัฒน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

คบบัณฑิต คิดค้น ความดี
สุจริต จิตอารี เลิศแล้
ผูกมิตร ผูกไมตรี วจีชอบ
เกิดศุภมงคลแท้ คบค้า คนดี

(พระจีระพงษ์ สิกฺขาสโภ ผู้ประพันธ์)
พระนวกะ ปี ๒๕๕๗

ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่าน
หากขาดตกบกพร่องผิดพลาดประการใด ทางคณะผู้จัดทำขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

“จงคิดอยู่เสมอว่า
เรามีเวลาเหลืออยู่แค่วันนี้หรือชั่วโมงนี้
จะได้รีบกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์
มิใช่มานั่งโกรธ นั่งเกลียด นั่งคิดริษยากัน
เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์
จะเกียจคร้านหรือพักผ่อนไม่ได้
เพราะเวลาของการทำความดีเหลือน้อยแล้ว
ต้องอดทน เพราะการเกิดเป็นคน
สิ่งประเสริฐสุด คือการทำความดี
จะมัวซึมเซาไม่ได้”

พระธรรมสิงหบุราจารย์

มหามงคลชีวิต • นวกานุสรณ์ ๒๕๕๗